

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Legend is exciting, poignant, unexpected, beautiful, and real."

—Lisa Renee Jones, bestselling author of the Inside Out series

A NOVEL

LEGEND

Legends never die.

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF REAL

KATY EVANS

LEGEND

Katy Evans

Galeri Kitapları
New York Londra Toronto Sidney New Delh

Büyük hayallere ve onların peşinden koşan daha da büyük insanlara



EFSANE ÇALMA LİSTESİ

Kanye West'ten "Street Lights"
Tori Kelly'den "Unbreakable
Smile" Bleachers'tan
"Rollercoaster"
Muse'dan "Resistance"
Daughtry'den "Feels Like Tonight"
Sheppard'dan "Geronimo"
Fall Out Boy'dan "Favorite
Record" Nick Fradiani'den
"Beautiful Life" Jason Mraz'dan "ı
Won't Give Up" Muse'dan
"Madness"
Zedd'den "Beautiful Now"
Rachel Platten'dan "Fight Song"

BİR SEATTLE

Reese

Annem beni havaalanına bıraktı. En sevdiğim kot pantolonumu ve en sevdiğim bluzumu giyiyorum. Şans için sanırım.

"İyi olacağına emin misin?"

"Eminim."

"Reese." Arabadan inmeden beni durdurdu ve elimi tuttu. "Seni seviyorum. "

"Ben de seni seviyorum." Ona gülümsedim.

Bana sarılmak için eğiliyor ve ben de gözlerimi kapatıp bir süre daha sarılıyorum. Limon kokuyor. Evim gibi, bildiğim her şey gibi.

"Pasaportunuz, bilet onayınız yanınızda mı? "

Başımı salladım ve atlayıp bavulumu aldım.

Dönüp ona el sallıyorum, arabasıyla uzaklaşmasını izlerken içimi bir sıla özlemi kaplıyor.

Nefes alarak, hayatımda ilk kez havaalanına tek başıma adım atıyorum.

Uçağa biniş ve uçuş saatleri arasında Seattle'a varmam dört saatten fazla sürdü. Yağmur durana ve iniş iznimiz verilene kadar uçak yarım saat daha tur attı. Hava ıslak ve yeşil. Kuzenim Brooke beni terminalin dışında karşılıyor.

"Reese!" Uzun at kuyruğu, daracık tayt koşu pantolonu ve altındaki katil vücuduyla Sports Illustrated'dan fırlamış gibi görünüyor. "Seni gördüğüme çok sevindim." O

Beni yanında duran uzun boylu, kıvrıkcık saçlı bir adamla tanıştırmadan önce bana sıkıca sarılıyor. "Bu Pete."

"Memnun oldum Reese," diyor bavuluma uzanırken. "Ekibe hoş geldin."

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Brooke'un tüm yaz boyunca yanında olmam konusunda herhangi bir çekincesi varsa da bunu belli etmiyor. Yolculuğumuz sırasında heyecanlı ve konuşkan, üç yaşındaki Racer ile ona nasıl yardımcı olabileceğime dair tüm sorularımı yanıtlıyor.

Çıkmaz sokağın ucunda, Lakehaven'daki alçı cephesi, geniş çatısı ve bakımlı çimleriyle geniş sahil evlerine ulaşıyoruz.

Bana kısa bir tur attırırken, evin içini geniş gözlerle incelediğimde nutkum tutuluyor. Her yerde akıllı teknoloji, beş yatak odası, bir restoran için uygun bir mutfak. Yüksek pencereleri ve bol miktarda doğal ışığı var, pırıl pırıl bir su boyunca Rainier Dağı manzarası var.

Brooke beni koridorda misafir yatak odasına götürüyor. Koridorda ünlü sporcuların çerçeveli resimleri var ve bunların arasında Riptide yazan bir resim var ve ona bakmamaya çalışıyorum çünkü Riptide'in onun çok tanınan kocası, eski boksör ve şimdi MMA dövüşçüsü olduğunu biliyorum. MMA dövüşünü hiç duymamış insanlar bile onun kim olduğunu biliyor gibi görünüyor. Annem ona RIP de dediklerini söylüyor, çünkü rakiplerini öldürüyor. Gerçek anlamda öldürmüyor. Umarım öldürmez. Ama onları toprağa gömüyor. İnternetteki makaleler onun bir dövüş makinesi olduğunu ve gelmiş geçmiş en iyisi olduğunu söylüyor.

Sonunda yatak odama ulaşıyoruz ve Brooke'a kendi evinde hiç yolunu kaybedip kaybetmediğini sormak istiyorum. Oda, evdeki yatak odamın iki katı büyüklüğünde, açık tonlarda zarif bir şekilde dekore edilmiş, perdelerde ve yatak örtüsünde pastel mavi bir ton var.

"İşte bir spor salonu üyelik kartı; bunları takım için düzinelerce alıyoruz. Artık ailenin bir parçasısın." Göz kırıyor. "Buzdolabında yiyecek, banyoda temiz havlular, yatakta yepyeni çarşaflar var. Cep telefonu?"

"Evet."

"Tamam. Annen sana numaramı verdi, değil mi?"

Birbirimizin numaralarını teyit ediyoruz. Onunla konuşmayalı uzun zaman oldu. Normalde utangaç biriyimdir ve pek konuşkan değilimdir. Sanırım Brooke biliyor. Eminim annem doğumumdan bugüne kadar hayatımda olan her şeyi ona anlatmıştır, tıpkı Brooke'un Remington "Riptide" Tate ile evlendiğini bana anlattığı gibi.

Onlar sağlıklı yaşam ve atletizm dünyasında kendi başlarına bir güç çifti.

Annem bu yaz yeraltı dövüş pistlerinde çalışırken onlarla ve ekipleriyle vakit geçirmenin beni canlandıracağını düşündü. Hayatımda ne yapmak istediğime karar vermeme izin vermesini istediğimde gelmemi önerdi.

Ve şimdi buradayım, kim olduğumu bulmaya çalışıyorum.

Eşyalarımı düzenli bir şekilde bir çekmeceye yerleştirerek bavulumu açmaya başlıyorum ve giysilerimden bazılarını dolaba astıktan sonra, Brooke küçük bir çocuğu omuzlarına alan uzun boylu, siyah saçlı bir adama yaklaşıırken pencerenin önünden geçip suya bakıyorum. Kocası ve oğlu olduğunu biliyorum.

Küçük Racer'ı Noel'den beri görmedim ve Brooke'un kocasıyla da hiç tanışmadım, ama buradan bile şöhreti kadar büyük bir varlığı var. Remy Tate bir dağ kadar büyük ve omuzlarında oturan oğlu dünyanın tepesinde gibi görünüyor. Ünlü Riptide hakkında pek çok şey söylendi, ateşli ve erkeksi bunlar arasında yaygın. Racer babasının başının tepesini yumrukluyor ve Remy onu küçük ayaklarından tutmuş, uzun rıhtıma ve suya doğru bakarken Brooke gelip kollarını Remy'nin beline doluyor.

Onlara baktığımda gülümsüyorum. Savaş programı nedeniyle çok seyahat ediyorlar, onları çok sık göremiyorum ama biz bir aileyiz. Huzurlu ve mutlu görünüyorlar. Racer babasının üzerinde kıpırdanmaya başlıyor ve sanki bir tekneye binmek istiyormuş gibi suyu işaret ediyor.

Yarışçı. şehirden çıkış biletim. Benden başka endişelenecek biri.

Miles'ı düşünüyorum ve içime bir acı saplanıyor. Belki uzakta olmak beni özlemesine neden olur. Uzakta olmak bana karşı arkadaşlıktan başka bir şey hissettiğini fark etmesini sağlar.

İletişim kuruyoruz ama istediğim kadar değil.

Hey, sağ salim geldim.

Güzel. İyi eğlenceler, Reeseey

Teşekkürler😊 İyi olacağım

Bana bir şey soracak mı diye bekledim. Sormadı. Yatağıma kıvrılıp telefonuma bakıyorum, sonra anneme Seattle'da olduğumu bildirmek için mesaj atıyorum.

İKİ

SEATTLE

Maverick

Milyon yıl geçse de olmaz, evlat.

Hayır.

İLGİLENMİYORUM.

Çekil lan suratımdan!

İki günde dört şehir ve sayamayacağım kadar çok kapı yüzüme kapandı. Sırt çantamı omzuma atıyorum, spor çantamı alıyorum ve listemden bir isim daha çiziyorum.

Otobüse atlayıp otuz dakika sonra iniyorum, bloktaki ticari ve apartman binalarının karışımını tarıyorum, sonra son kapımı çalıyorum.

"Koç Hennesy?"

Uzun boylu bir adam, saçları tuz ve biber gibi, eşofman giymiş, boynunda sarı bir saat asılı. Bana sorgulayıcı bir bakış attı.

"Sıradaki şampiyonunuz benim."

Gülüyor, ama sonra yüzümde bir şey görmüş olmalı. Duruşumda. Susuzluk, kararlılık, cesaret. Belki de taşaklarımı gözlerime takıyorumdur. Ayıldı ve kapıyı sonuna kadar açtı. "İçeri gel."

Adımı sormadı.

Sanırım bir bakışıyla adımı sözlükte "kararlı" kelimesinin hemen yanında bulacağını biliyor.

Beni garajına götürüyor. "Daha önce nerede antrenman yaptın?" diye soruyor.

"Kendi kendime öğrendim. Video izliyorum."

Alay ediyor, sonra omuz silkiyor. "Tamam, bakalım neler yapabiliyorsun."

Odanın karşısındaki ekipmanlara bakıyorum. Tavandan ağır bir torba sarkıyor, derisi benden önceki dövüşçüler tarafından aşınmış. Köşede bir boks mankeni var. Hız torbası. Ağırlıklar. Buraya özel bir spor salonu kurulmuş. İki çantamı da bırakıyorum, sonra sırt çantamın fermuarını açıyorum ve kapüşonumu çıkarmaya zahmet etmeden eldivenleri giymeye başlıyorum.

"Çıkar şunu; neye sahip olduğunu bilmem gerek. Formunu görmem gerek" diyor Hennesy.

Çenemi sıkıyorum. Kapüşonumun fermuarını yavaşça açıyorum. Çıkariyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum, sırtımı koçun görüş alanından uzak tutmak için yer değiştiriyorum. Adam dövüş alanını temizliyor. Güzel. İşimize bakabiliriz. Yüzümü ona döndüğümde bana doğru yürüyor.

"Ver şunu." Kapüşonumu uzatıyorum ve onu bir kenara fırlatıyor, sonra kollarını kavuşturup bana bakıyor. "Önce hız çantası."

Nefes alıyorum, kendimi hız torbasının önünde konumlandırıyorum ve vuruyorum.

Wham.

Vurmaya devam ediyorum, şimşek hızıyla, yumruklarım çantayı uçaruyor.

Önce ısınırdım, ama bunu günlerdir yapıyorum ve kendime bir koç bulana kadar durmayacağım - ve o zaman bile.

Artık bir ivmem var ve hızlanıyorum, kollarım ileri geri hareket ediyor, hız torbasını o kadar hızlı hareket edene kadar çalıştırıyorum ki onu göremiyorsunuz bile.

Terlemeye başladım; burası çok havasız ama duramıyorum. Beni yenmesine ihtiyacım var. Beni ringe çıkarması için bir evet lazım. Sadece bir evet, gerisini ben hallederim.

"Zaman." Hennesy beni durdurdu. Boks mankenine ve

ağır torbaya işaret ediyor. "Torbaya vuruşunu görelim."

Her şeyimi yumruklarıma yükleyerek savruluyorum ve eklemelerimi torbaya vuruyorum. Güm, güm, güm.

Hennesy'nin soğukkanlılığı heyecandan parçalanmaya başlar. "Lanet olsun, evlat!"

İşin içine giriyorum. Sadece ben, deri kahverengi çanta, yumruklarım ve baktığım noktaya vurmaktan başka bir şey yapmadığım bir ortamdayım.

"Yeterince gördüm." Çantanın sallanmasını engelliyor. Gözleri cam gibi. "Bunu doldurun."

Sağ eldivenimi çıkarıp bir kalem alıyorum, o da köşedeki masanın üzerine bir kâğıt parçası bırakıyor. Adımı ve iletişim bilgilerimi doldurmak için eğildim ve sırtımdaki dövme yi açığa çıkardığımı çok geç fark ettim.

"Sen onun oğlusun."

İmzanın ortasında donuyorum.

Bir saniye geçiyor. Sonra iki.

Kalemi yavaşça yere bırakıyorum ve kağıda son bir kez bakıyorum. Her şeye rağmen dolduramayabilirim. Dönüyorum.

Yüzü soldu.

Birkaç vuruş bekledim. Belki o farklıdır. Belki bununla başa çıkabilir.

Ceketimi bana fırlattı. "Çık dışarı. Kimse seni kavga ederken görmek istemiyor."

Ceketimi avucumun içinde tutarken kaşlarımı sertçe çatıyorum ve şimdi aynı derecede kızgın bir şekilde öne doğru eğiliyorum. "Bu çok kötü oldu. Çünkü ben zaten dövüleceğim."

Sol eldivenimi çıkarıp kollarımı kapüşonumun içine sokarken ve fermuarımı çekerken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Dışarı çıkıyorum ve kapı arkamdan çarpıyor. Çenemi sıkıp eldivenlerimi çantama sokuyorum ve içinde eski, siyah eldivenleri de görüyorum. Onları spor çantasının dibine itiyorum ve fermuarını çekiyorum.

Sezon bir buçuk hafta içinde başlıyor. Koç yok mu? Dövüş yok. Bir spor salonuna bile giremiyorum.

Ama hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin beni ringden alıkoymasına izin vermeyeceğim. Yerden bir kuruş

alıyorum.

Caddenin karşısında spor kıyafetleri içinde ayakkabı bağcıklarını bağlayan bir kız görüyorum. Spor salonunun kapısından bir adım ötede. Doğruluyorum, kapüşonumu başıma geçiriyorum ve caddenin karşısına geçiyorum, aitmişim gibi onun peşinden gidiyorum.

ÜÇ

"O BENİMLE"

Reese

Bugün kendi kişisel eğitim kampımın ilk günü. Tates'lerle geçireceğim bir gün ve iyi haber şu ki, görünürde cazip Snickers barları yok. Sadece üzerinde organik etiketi olan yeşil yiyecekler var. Hepsi taze. Meyveler, yağsız etler, son birkaç yıldır yanımda taşıdığım can sıkıcı on kiloyu nihayet kaybetmek için ihtiyacım olan her şey. Güvensizlik, tatminsizlik ve hayal kırıklığı duygularıyla birlikte geliyorlar. Açlık sancılarıma ya da aşermelerime karşı hiçbir irade gücüm olmadığının kanıtı. Neden dansa gitmediğimi ya da - plaj sevgime rağmen- güneşlenmek için mayoyla dışarı çıkmadığımı hatırlatıyor. Bir şeytan gibi çalışmayı planlıyorum.

Eve döndüğümde, Himalaya kışım olmadan ve harika bir gülümsemeyle kalabalık bir odaya gireceğim, o kadar güzel görüneceğim ki Miles Morris beni görünce ağzının suyu akacak. Onun için her zaman sadece ve sadece ben olduğumu ve arkadaşlığımız yüzünden bunu fark edemeyecek kadar kör olduğunu itiraf edecek.

Ve onunla yatacağım - ilk kez bir erkekle yatacağım - ve bunu beni çıplak görmesi konusunda hiçbir güvensizlik duymadan yapacağım çünkü güzel ve zayıf görüneceğim ve en önemlisi kendimden emin olacağım. Kendimden o kadar eminim ki, istese güpegündüz onun için yaparım.

Tişörtümü kalçalarımı saracak şekilde biraz daha aşağı çekerek nefes nefese kalıyorum ve koşu bandının hızını biraz düşürüyorum. Bunu yapmazsam, küçük paketimi almak için kreşe sürünerek gitmek zorunda kalacağım ve onu eve taşıırken kaldırımda dilimi çıkaracağım. Hayır, teşekkürler.

Sağlıklı yaşam kampındayım.

Brooke, Jennifer Lawrence'a benzediğimi ve kum saati figürümü kıskandığını söylüyor. Sanki gövdem doğduğumdan beri bir korse ile sıkılmış gibi. Kıvrımlı. Ama Brooke'un atletik fiziğini her zaman alırım. Benim kum saati figürümü genetik yarattı ama atletik fizik genetikten daha fazlasını gerektirir; sıkı çalışmayı gerektirir ve ben buna hayranım.

Koşu bandının hızını biraz daha artırıyorum ve kalabalık spor salonunun içindeki herkesi inceliyorum. Ama gözlerim benden sonra salona giren adama takılıyor.

Odanın uzak ucunda, ağır bir çantayı yumrukluyor. Tamamen konsantre görünüyor. Burada kimseyle konuşmayan ve yanında antrenörü olmayan tek dövüşçü o.

Arkadaşsız görünüyor diyeceğim ama daha çok rahatsız edilmek istemiyor ve arkadaşa ihtiyacı yok gibi: yumrukları var.

Güzel çocuk şu anda spor salonundaki herkesin dikkatini çekiyor. Belki de ağır torbayı gerçekten çalıştırdığı ve onu tutan zincirin takırdamasına neden olduğu içindir. Ama bence çoğunlukla yaptığı işe tutkuyla bağlı olduğu için. Ve bunu yaparken de çok iyi görünüyor.

Sağ tarafımda, ön büro görevlilerinden birinin ağırlık ve kardiyo alanına girdiğini görüyorum. İkinci bir görevli de ona katılıyor ve spekülasyon yapıyor. "Üyelik yok," diye duyuyorum.

Biri masaya geri dönüyor, açık plan konsepti resepsiyon alanını koşu bandımdan görünür kılıyor ve telefonu alıp aynı hızla kapatıyor. İkinci görevli masanın arkasında ona katıldığında "Geliyorlar," diyor.

Yürümeye devam ediyorum, şimdi adama odaklanıyorum. Tam bir baş belası. Daha önce bir çantaya bu kadar sert vuran birini görmemiştim.

kimseyi rahatsız etmiyor. Vurduğu çantadan başka hiçbir şey onun için var olmamış gibi görünüyor.

Spor salonunun içinde bir çift üniformalı güvenlik görevlisi belirdiğinde onu izliyorum.

Girişteki kadın genç adamı işaret eder. Genç adam onları hisseder gibi olur ve kaşlarını çatarak başını kaldırır. Sonra yavaşça ilerlemeye başlıyor. Onlardan birkaç adım ötede duruyor ve şimdiye kadar gördüğüm en ukala, en meydan okuyucu şekilde orada duruyor. Sanki kovulmayı bekliyormuş gibi.

Adamlardan biri tehditkâr bir şekilde, "Bizimle gelip resepsiyonda üyeliğinizi teyit etmeniz gerekiyor," diyor.

Koşu bandını durdurdum ve aniden aşağı indim. "O benimle."

Adam ve güvenlik görevlileri bana doğru dönüyor, ben de hızlıca başımı sallıyorum. "Benimle geldi." Spor salonu kartımı çıkarıyorum. Görevliler bakmaya geliyorlar. İçlerinden biri resepsiyondan bir bayan getiriyor.

Bayan bana kaşlarını çatarak "Bir dahaki sefere misafir olarak giriş yapsın" dedi.

Başımı salladım.

Korumalar yavaşça dışarı çıktı ve adamın bana baktığını fark ettim. Gerçekten bana bakıyordu. Eşofman altı ve kapüşonlu sweatshirt giyiyor ve tavırlı. Hareketsiz duruyor, ipli eşofman altı dar kalçalarından aşağı sarkıyor, karın kaslarında ve kalçalarının yanlarında bir miktar deri ortaya çıkıyor, kaslı bir V'nin başlangıcı. Siyah saçlarla dolu bir kafası ve çelik renginde gözleri var, geldikleri metali eritebilir gibi görünüyorlar. Şimdiye kadar gördüğüm en sessiz ve yoğun bakışlara sahip.

Ve bana yapıştı.

Rahatsızım.

Ve kendinin farkında.

Üzerimde fuşya rengi bir antrenman üstü ve dar bir antrenman pantolonu var, bal rengi saçlarımı at kuyruğu yapmışım. Özel bir şey değilim, ne spor salonundaki kızlar arasında ne de

dışarıdaki kızlar. O bana bakarken, at kuyruğumun ucundaki tüylerin sırtıma değdiğini hissediyorum ve daha önce hiç olmadığı kadar ürperiyorum.

Bakışlarını gerçekten sinir bozucu buluyorum, bu yüzden onu uzaklaştırıyorum. "Yaptığın işe geri dön," diyorum.

Hareket etmiyor.

Yüzü genç ve bronzlaşmış, yontulmuş düzlemler ve açılar, iki kızgın kesik gibi şık ve düşük kaşlar, bir dövüşçüye ait olamayacak kadar mükemmel bir burun ve kırılmaz görünen bir çene.

Onun ilgisine şaşırarak koşu bandıma geri döndüm.

Adamın kaşları belirgin bir şaşkınlıkla biraz daha aşağıya indi. Ona meydan okurcasına kendi kaşlarımı kaldırıyorum, bakışım "Bakmaya devam mı edeceksin?" diyor.

Biraz gülümsüyor, beklenmedik bir şekilde muhteşem, yarı yolda bir gülümseme.

"Git antrenman yap," dedim.

Bana teşekkür ediyormuş gibi ukala bir şekilde başını sallıyor, sonra eldivenlerini kaldırarak spor çantalarına geri dönüyor. Birkaç saniye duraksıyor, sanki bir şeye kafası takılmış gibi düşünceli düşünceli kaşlarını çatarak çantaya bakıyor. Kafasını sallıyor, çantaya bakıyor ve bir anda -pow, pow, boom!- çantaya üç kez vuruyor ve zincirinde takırdatıyor.

İnsanların spekülatif bir şekilde bana doğru baktıklarını fark ediyorum. Bazıları endişeli görünüyor, diğerleri ise gerçekten benimle olup olmadığını merak ediyor gibi. Bana biraz annemi hatırlatıyorlar. Reese, kendine dikkat edeceğine söz ver.

Anne, dikkatli olacağım. Bırak gideyim. Bana kanat ver! Onları hak ettim, değil mi?

Kendime zaman ayırmak için yalvardım.

Bugün yeni ve gelişmiş benliğimin ilk günü.

Ben de kalan yarım saatimi doldurdum, sonra eşyalarımı topladım ve küçük paketimi almak için aceleyle kreşe gittim.

Tüm bu süre boyunca, adam bir kez bile çantalarından başka bir yere bakmadı.



"Günün nasıl geçti?" Brooke o akşam daha sonra sorar.

"İyi geçti."

"Sadece iyi mi?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. Çok konuşkan biri değilimdir ve başkalarının yanında doğal olarak utangaç ve rahatsız olurum. Bunun genetik olduğunu düşünüyorum çünkü annem konuşkan olsa da babam münzevi bir insandır ve ara sıra "Paran iyi mi?" ya da "Annen sana sokağa çıkma yasağından bahsetti mi?" gibi babacan sorular dışında çoğunlukla içine kapanıktır.

En çok babamla olmayı seviyorum. Annem gibi beni konuşturmuyor.

Biz sessizliği takdir eden insanlarız.

Brooke'un kocasıyla da böyle bir bağ hissediyorum.

Onunla dün gece tanıştım - muhteşem, mavi gözlü, güçlü ve sessiz, nazik bir hayvan - ve merhabalarımızdan ve kısa bir gülümsemeden sonra, varlığımdan o kadar rahat ki, bu sabah ben kahvaltımı yaparken ve o da kahvaltısını yaparken beni görmezden geldi.

Bitirmeden önce konuştum.

"Neden diğerleriyle birlikte spor salonunda antrenman yapmıyorsun?" Tanıştığım adamı düşünerek ağzımdan kaçırdım.

"Tek başıma daha iyi konsantre oluyorum." Bir şeyler okumakta olduğu iPad'ini indirdi. "İstersen Brooke ve benimle antrenmana gelebilirsin."

"Hayır!" Hala anlayamadığım bir nedenle hemen itiraz ettim ve bana oldukça babacan, meraklı bir şekilde baktığında ekledim, "Spor salonunu seviyorum. Teşekkür ederim."

Salı, o kadar ağrım var ki yatağa girmem gerekiyor. Çarşamba da daha iyi değil. Ama enerjik hissediyorum, harika uyuyorum.

Perşembe gününe kadar Tate'lerle yaşamaktan son derece memnunum ve günlük rutinim konusunda da son derece rahatım. Racer erkenden anne ve babasıyla kahvaltı ederken ben de duş alıp sabah için hazırlanıyorum. Tate'ler

bizi kreşe bırakıyor ve ben de birkaç blok ötedeki spor salonuna gidiyorum. Daha sonra

Racer, öğleden sonra onunla oynamak, yüzmek, annemi ve birkaç arkadaşımı aramak ya da akşamı Pete veya Riley ile geçirmek.

Bizi havaalanından getiren Pete'in Remy'nin kişisel asistanı olduğunu öğrendim.

Bir de tembel, arkadaş canlısı Riley var, koçunun ikinci adamı.

Remy'nin koçunun adı Lupe; kel ve Tates takımının son üyesi, Remington'ın beslenme uzmanı ve şefi olan anaç Diane'e karşı bir şeyler hissediyor.

Sonuç olarak, bu noktada beklediğimden çok daha fazla yerleşmiş hissediyorum. Tates ve ekibiyle harika bir aile ortamı var. Uyum sağladığımı hissediyorum, bana kendilerinden biriymişim gibi davranıyorlar.

Bu sabah hava serin, bu yüzden üzerime fazladan bir kat daha örtüyorum ve spor salonundaki Bay Gizemli'yi görüp görmeyeceğimi merak ediyorum. Bazen yağmur yağar, yazın bile. Bütün gece uyuyabildiğim yumuşak, sessiz bir yağmur. Bazı geceler Brooke, Remy erkeklerle konuşmakla meşgulken ondan kaçıyor ve bir kızlar gecesi geçirip bir şeyler hakkında konuşuyoruz. Artık vücuduma nasıl bakacağımı öğrenmekle çok ilgileniyorum. Bu şimdiye kadar hiç ilgimi çekmeyen bir şeydi.

Brooke, neyi başarmak istediğime bağlı olarak antrenmandan sonra ne yemem gerektiğini söyledi. Kilo kaybı ya da kas gelişimi için yağ ve proteinler. Enerji için karbonhidrat. Ayrıca annem ve babamdan sık sık telefon alıyorum. Annem ve babam sevgi dolu insanlar ve ben onların tek çocuğuyum. Sevgiden ya da istediğim bir şeyden asla yoksun kalmadım. Evden hiç ayrılmak istemedim; orada çok rahattım. Güvende hissediyordum. Ama sonra fark ettim ki: Anneme ve babama o kadar çok güveniyordum ki, benim yerime karar vermelerine izin vermeye başladım. Hangi üniversite? Hangi kariyer? Annem ve babamın benim için endişelenmek için geçerli sebepleri ve bu seçimleri benim yerime yapmak istemeleri için geçerli sebepleri olduğunu biliyorum, ancak hayatımın kontrolünü elimde tutmak istiyordum, bu yüzden sonunda onlardan kendi seçimimi yapmama izin vermelerini istedim. Tamam dediler. Bilmediğimi öğrenince sok oldum. Ve annemin benim için

vermesine izin verdiğim son karar olarak Brooke'u aradı ve gelip gelemeyeceğimi sordu.

Annemin bir bitki fidanlığı var. Bir keresinde bana bir bitkinin yeni bir eve taşındığında hemen sulanamayacağını, aksi takdirde öleceğini söylemişti. İki hafta boyunca strese girmesi, hayatta kalıp kalmadığının test edilmesi gerekir ve ancak bu iki hafta geçtikten sonra büyümek için ihtiyaç duyduğu suya hazır hale gelir.

Buraya gelmenin kolay olmasını beklemiyordum. Ama büyümeye hazırım. Bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Neredeyse yirmi yaşımdayım.

"İyi olduğuna emin misin?" Annem sordu.

Dün gece aradığında "Evet," dedim. Ve uzun zamandır ilk kez ciddi dim.

Yeraltı hakkında da bilgi edindim. Geçen yıl, final dövüşü Remington "Riptide" Tate ve Parker the Terror arasındaydı ve Parker tam bir kabustu. Başa baş bir maçı ama Terör kaybetti ve daha sonra hastaneye kaldırıldı ve yoğun bakımda olduğu için dövüşmekten alıkonuldu. Eski bir düşman ve rakip olan Benny the Black Scorpion, görünüşe göre bu yıl ortadan kayboldu ve kimse nerede olduğunu ya da geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyor. Bazı insanlar Twister'ın bir rakip olduğunu düşünüyor. Ve görünüşe göre eski antrenörü Oz Molino'yu bırakıp yeni bir antrenörle anlaşılan Spidermann'ın da iyi durumda olduğu söyleniyor.

Parker ve Scorpion eskiden Remy'ye kök söktürürmüş ama kendilerini yıpratmışlar. Pete bana uzun ömürlü olmak için disiplin gerektiğini söyledi. Sadece dövüşün kendisi değil, kendinizi olumlu bir şekilde desteklemek için oluşturduğunuz yaşam tarzı.

Bu yaşam tarzını zevkle benimsiyorum.

Çelik Gözlü adam her gün spor salonundaydı. Kimseyle konuşmuyor. Bunu yapmanın çok fazla çaba gerektirdiğini düşünebilirsiniz ama o kum torbasına uzanmayı tercih ediyor gibi görünüyor. Karın kasları ve kum torbası arasında donuk bir gümbürtü. Sanırım şehirde yeni. Kimse bilmiyor. Dünyanın geri kalanını duymamak için kulaklıklarını takıyor. Geçenlerde oturum açtığımız sayfaya bir göz attım; adını Cage olarak imzalamış.

İkinci günümüzde bana doğrudan baktığında kendimi kafese kapatılmış gibi hissettim.

Beni egzersiz kıyafetlerimle gördüğünde gözlerinde tanıma parladı ve heyecan gibi bir şey onun da gözlerinde alevlendi. O aptal anda beni görmenin heyecan verici olduğunu hissettim. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf renkteydi - metalik, gerçekten, parıldayan bir çelik - ve sanki birini bekliyormuş gibi spor salonunun kapısının dışında duruyordu. Onu gördüm, garip bir gerginlik hissettim, sonra içeri girmek için kartımı çıkardım. Peşimden geldi, yüzünü örtmek için kapüşonunu biraz daha yukarı çekti ve ben girdiğimde salona girdi.

Masadan daha fazla uzaklaşmadan durdum. Bayanlara "O benimle," dedim ve o da kütüğün yanındaki kalemi kapıp adını imzaladı.

Spor salonuna doğru ilerlerken nefesinin altından "Teşekkürler," dedi.

Başımı salladım ve birden sanki kahvaltıda kelebekler uçuşmuş gibi hissettim.

Artık her gün böyle. Ve her gün, antrenman yaparken onu bana bakarken yakaladım. Her gün biraz daha uzun.

Adam sert yumruk atıyor. Durmuyor. Diğer spor salonu üyeleri, özellikle de torbaların yanında antrenman yapanlardan bazıları tehdit altında görünüyor ve onun hakkında konuşmaya devam ediyor.

Omzunda bir çip var. Çantanın kim olduğunu sanıyor?

Çocuğu kim kızdırdı?

O bir çocuk değil. 195 kilodan fazla, 1.80 boyunda bir adam. Benim yirmi yaşımdan en az birkaç yaş büyük. Belki . . . yirmi üç?

Torbalarla çok oynuyor. Onlarla dalga geçiyor, etraflarında zıplıyor ve sanki o yumruk için yaşıyormuş gibi vuruyor. Ancak biri onunla konuştuğunda, o şakacı hali kayboluyor ve son birkaç gündür herkesi kendinden uzak tutan bir duvar örüyor. Dışarıya yaydığı hava amansız. Kararlı. Ve kimsenin gözden kaçıramayacağı kadar korkutucu. Beni kullandığı için ona seslenemeyecek kadar korkutucu.

salona girmek için. Kimse onu sorgulamıyor. Onu kendi haline bırakıp antrenmanına devam ediyor, bir yandan da ona gizli bakışlar fırlatıyorlar.

Çantayı bırakıp yanıma yaklaştığında ben de çıkmaya hazırlanıyordum.

"Hey."

Sesini net bir şekilde duyduğumda gözlerim açılıyor. Derin, erkek, koyu gök gürültülü bir ses.

Hayır dostum, sessizlik kuralımızı bozmuyorsun, diye telaşla düşünüyorum.

"Adın ne?" diye soruyor, beni incelerken kaşlarını indiriyor.

"Reese."

Başını salladı ve minnetle uzaklaştı. Kendimi biraz tuhaf ve rahatsız hissediyorum. Bir erkek tarafından hiç bu kadar rahatsız edilmemiştim. Nefes veriyorum, arkamı dönüyorum ve dışarı çıkıyorum, kısa bir süre sonra Cage'in de gitmeye hazırlanıyormuş gibi eldivenlerini çıkardığını fark ediyorum.



RACER bana Ree diyor. Sadece Ree. Gerçi henüz r'leri iyi telaffuz edemiyor, o yüzden Wee gibi geliyor. Ki bu çok sevimli. Ve utanç verici.

Bundan daha iyi konuşabilir ama sanırım bu onun bana taktığı isim. Küçük böcek beni seviyor. Ne zaman görünsem yanağındaki tek gamze ortaya çıkıyor. Spordan sonra onu kucağıma aldığımda kalçama yaslıyorum. "Bugün iyi vakit geçirdin mi, Racer?"

Sadece başını salladı ve gamzesiyle bana baktı.

"Ne?" Ne beklediğini bilmiyormuş gibi yapıyorum, sonra "Ooooh! Bu mu?" Popsicle'ı çıkardım.

Tombul bir elini uzatıyor.

"Bana bir öpücük ver yoksa alamazsın." Öpücüğü ıslak ve özensiz, ama beni son derece memnun ediyor. Neredeyse köpeğim Fluff'un öpücükleri gibi.

Brooke tekrar hamile kalmak istiyor. Kavgaların getirdiği yaşam tarzıyla iki bebeğe bakmakta zorlanacağını biliyorum. Ama Racer artık daha büyük ve akıllı. Ve çok ama çok yaramaz.

Ona öğle yemeği vermek için her zaman oturduğum parkta duruyoruz. Riley, ekipten biri, bebek arabasıyla beni karşılıyor.

"Hey, yabancı," diyor. "Hey."

"Erkekleri tavlamak için bebek mi ödünç alıyorsun?"

"Bu doğru. Ama buralarda toplayacak bir şey yok. İyileri yok."

Miles gibi, sanırım.

"Al bakalım, küçük adam." Riley, Racer'ı bebek arabasına oturtur ve yumruklarını tokuştururlar.

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Evet, yapabilirsin. Şimdiye kadar yumruklaşmayı bilmeseydi babası damarını patlatırdı."

"Onun için sırada ne var? Dört yaşında gölge boksu mu?"

Gülüyor ve uzaklaşıyor.

"Teşekkürler, Riley."

Ensemde bir karıncalanma hissediyorum ve Çelik Gözler'in bana baktığını görmek için dönüyorum. Yerde sınav çekiyor, ordu tarzı, hızlı ve zarif, başını kaldırmış doğrudan bana bakıyor. Bana öyle yoğun ve şaşkın bakıyor ki nefesim kesiliyor. Sınav çekmeyi bırakıyor ve ayağa kalkıyor.

Önce Racer'a, sonra bana baktı. Kafası karışmış görünüyor.

"Wee, benim fut'um!"

"Yemek. Doğru ya. Meyve ayılarına ulaşmak istiyorsun, değil mi?" Yiyecek kabını ve bir torba sağlıklı kuru meyve atıştırmalığını açmak için dönüyorum ve Cage'in işgal ettiği yere baktığımda, o gitmiş.

Parkı arıyorum ve onu koşu yolunda görüyorum. İnsanlar patenle geçiyor. Diğerleri top atıyor. Yürüyen ve koşan insanlar, battaniyelerin üzerinde öpüşen ya da yemek yiyen çiftler var.

Cage de hayatı buna bağlıymış gibi koşturup havayı yumrukluyor.

Gözlerimi kısıyorum ve profiline biraz daha yakından bakıyorum.

Bana asi bir hava veriyor. Sanki "özür dilerim" demek yerine "özür dilerim" demeyi tercih ediyor, hatta belki "özür dilerim" bile demiyor. Yüz hatlarında şiddetli bir tutku ve gözlerinde alev alev yanan bir ateş var. Tutkulu insanlara hayranımdır. Etraflarındaki herkesi yakıp yıkan insanlara, çok tutkulular, çok istiyorlar, çok arzuluyorlar.

Alnına nem damlaları yapışıyor ve kendimi ilk kez onun hakkında merak ederken buluyorum, merak ettiğimi itiraf etmemem gereken şeyler. Kendime bile.

O patikanın etrafındaki ağaçların arasında kaybolana kadar bakıyorum ve sonra Racer'ın bebek arabasından çıktığını fark ediyorum. Küçük kuru meyve torbası tam orada, eskiden yemek yediği yerde duruyor. Racer'sız bebek arabasını görünce kalbim göğsümde kurşun gibi atmaya başlıyor. Ve sonra dehşet mideme çarpıyor.

Ayağa fırlayarak parkı tarıyorum. Racer çoktan kendi kuyruğunu kovalayan bir Labrador'un peşinden saatte bin mil koşuyor ve sonra hayali bir gölgeyi kovalıyor, hayatı boyunca hiç koşmamış gibi alanın bir ucundan diğerine koşuyor.

"Racer!"

Battaniyeyi ve her şeyi yeterince hızlı bir şekilde çantama geri koyamıyorum. Aslında, koymuyorum. Her şeyi orada bırakıyorum ve köpek Racer'ı fark edip peşine düştüğü anda peşinden koşuyorum. Köpek tasmaşız ve Racer'ın üç katı büyüklüğünde.

Tanıdık bir figürün yakındaki bir ağaç dalına sıçradığını ve ağaçların arasına sıkışmış tenis topuna benzeyen bir şeyi kaptığını görüyorum.

bırakır. Onu yere atıyor.

Köpek onu kapar ve bir mermi kadar hızlı koşarak uzaklaşır. Racer kıkırdarak onun peşinden gider.

Çok uzağa gidemiyor. Cage onu kolunun altına alıp yanına getiriyor. "Bir şey mi kaybettin?" diye soruyor Racer'i benden önce ayağa kaldırırken.

Bir şey mi kaybettim? Şaşkınca düşünüyorum. Nefesimi.

Başım.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda ruhumun bir parçası. Kalbim hala bir kettledrum.

Racer'ı parkta kaybedebilirdim!

Köpek onu parçalayabilirdi!

Brooke bana onun huzursuz ve tehlikelere karşı saygısız olduğunu söylemişti ama onun gibi sevimli bir çocuğa bakmanın gerçekten zor olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ama dikkatimi iki adım ötemde duran ve şu anda rahat edemeyeceğim kadar yakınımda olan adama değil de Racer'a verseydim bu zor olmazdı.

Cage kendimi toparlamaya çalışmamı izliyor. "Teşekkür ederim," diyorum ona ve sonra hücumumun önünde kamburuma çöküyorum. "Racer." Onun mutlu mavi gözlerine bakıyorum ve bedenimin titrediğini hissediyorum. "Bunu bir daha yapma. Eğer köpeği sevmek istiyorsan, seninle geleceğim."

"Neden?" diye meydan okuyor, gözleri parlıyor ve ışıldıyor.

"Seni göremiyordum ve yaralanmandan korkuyordum."

Küçük başını yukarı doğru eğiyor ve güneş ışığının altında gözlerini kısarak adama bakıyor.

Cage de ona bakıyor, sonra da bana. Birden büyülenmiş gibi görünüyor. Yüzü o kadar dikkat dağıtıcı ki kendimi başka bir şeye bakmaya zorlamak zorunda kalıyorum, bu yüzden omzunun ötesinde bir noktaya bakıyorum.

"İşte benim dostum!" Racer gururla kolunu Cage'e doğru uzatıyor. Racer'ın ona yumruğunu verdiğini hemen fark ediyorum.

"Yumruk tokuşturmak istiyor," diye aceleyle Cage'e açıklıyorum.

Cage, Superman tişörtü ve mükemmel kot pantolonuyla Racer'a bakar. "Sen havalı bir küçük dostsun."

Bir yumruk atıyor -onunki kocaman ve bronz, Racer'ınki beyaz ve tombul- ve eklemleri çarpışıyor.

Cage gözlerini kaldırıyor ve bana bakıyor. Ve bakışlarımla buluştuğunda ona pervasızca bakarken yakalanma hatasını yapıyorum. Karanlık, niyetli bakışları biraz ateşli ve kafa karıştırıcı.

Belli ki o ve ben yumruk yumruğa tokuşmayacağız ve hayatım boyunca beynimden boşluktan başka bir şey çıkaramıyorum. Nasıl konuşulacağını unutmuş gibiyim.

Feromonlar havada uçuşuyor ve vücudum tuhaf davranıyor. Vücudum neden tuhaf davranıyor?

Ben konuşkan değilim, ama bu adam daha kötü.

"Bugün spor salonundan sıkıldın mı?" Ona sordum.

Tanrım. Daha sıkıcı bir soru bulabilir misin, Reese?

Hâlâ biraz büyülenmiş görünüyor ama spor salonundan bahsettiğimde yüz ifadesinde ince bir değişiklik oluyor. Nedense biraz daha karardı. "Antrenman partnerim yok. Çok dolu."

Başımı salladım. "Senin ortağın olabilirim," diye geveliyorum. "Yarın." Samur kaşlar yukarı kalktı.

"Antrenman mı yapacaksın?"

Çenemi biraz alaycı bir şekilde kaldırıyorum ve başımı sallıyorum. "Öğreneceğim." Birden kendimi çok enerjik hissettim.

Racer'ı kollarımın arasına alıyorum. "Yarın görüşürüz," diyorum ve bebek arabasına ve eşyalarımıza dönüp sessizce yürüyorum. Sanırım bakışlarını sırtımda hissediyorum, bu yüzden Racer'la dikkatimi dağıtıyorum ve bebek arabasının koltuğundan kurutulmuş meyveleri alıyorum. "Bunlardan biraz daha ister misin?" Racer'a çantayı göstererek soruyorum.

Elimi itiyor ve tekrar kaçmaya çalışıyor. "Köpeği bulmak istiyorum."

Onu güçlkle kaldırıyorum. "Tamam, ama buraya atla ve seni çok hızlı iteceğim."

Kurtulmak için kıvranmayı bırakıp itaat ediyor ve onu oturtmama izin veriyor, omuzlarımın üzerinden bir şeye

sırıtlıyor.

Ya da birini.

Yüzünde yarım bir gülümsemeyle bizi izleyen Cage'e dönüyorum ve Racer'ı patikadan aşağı iterken onun gözlerini sırtımda hissediyorum.

"Bu hızlı değil, Wee! Fastew!" Racer diyor ki.

Kahretsin. Gerçekten mi? Kıçım deli gibi zıplayacak.

Ona doğru eğildim. "Köşeyi döndüğümüzde, lütfen, Reese'i bir günlüğüne bir çocuğun önünde utandırdığın yeter." Saçlarını karıştırıyorum ve sonra Labrador'u aramak için önüme bakıyorum.

DÖRT DÜĞME

Maverick

Otelin iş merkezinde benim kullandığım dışında bir düzine atıl bilgisayar var. Seattle bölgesindeki eğitmenler için internette sörf yapıyorum. Yeni bir liste yazıyorum. En üstten başladım ve şimdi ikinci ismi yazarken alt kademelerdeyim, sonra yarım saat daha tarıyorum. Kahretsin, seçeneklerim hızla tükeniyor.

Çıkış yapıyorum, otel not defterinden sayfayı yırtıyorum ve listedeki iki isme bakıyorum. Çenemi ovuşturup adresleri ve yerleri tekrar okudum.

Sayfayı katlayıp kotumun cebine koyuyorum, bir şişe su alıyorum ve otobüs durağına doğru yola çıkıyorum.

İki durak yapacağım.

İki kapı daha yüzüme kapandı.

Elimi sonuncusunun üzerine düz bir şekilde koyuyorum, dişlerimi sıkıyorum ve avucumu ona çarpıyorum.

"Hadi ama dostum!"

Bağırıyorum. Cevap yok.

Tanrım.

Orospu
çocukları.

Kaldırıma çöküyorum ve başımı duvara yaslayıp kaşlarımı çatıyorum.

Bir koç bulmak için üç günüm var. Dövüşmeyi mümkün kılmak için bile üç gün.

Kotumun ön cebini karıştırıyorum ve Hennessy'nin önünde bulduğum peniyi çıkarıyorum. Avucumu onun etrafında kıvırıyorum, şansımın dönmesini ya da daha iyi bir şey olmasını diliyorum - lanet olası bir şans.



Annemle birlikte Pensacola'da büyüdüm. Sahile yakın. Orduya yazılmamı istiyordu. Disiplinli olmak konusunda hiç iyi olmadığım ortaya çıktı. "Sana Maverick adını verdiğimde, bunu bu kadar ciddiye alacağını bilmiyordum," diye şakacı bir şekilde azarladı annem.

Yirmi bir yaşına geldiğimde onu görebileceğim konusunda anlaşmıştık. Babamla. "İşi gereği seyahat ediyor Mav. Onu görmeli misin bilmiyorum."

"Onunla seyahat edeceğim. Öğrenmek istiyorum. Ben onun oğluyum, değil mi?" Sanırım aramızda bir bağ olduğunu hayal etmişim. Florida'dan ayrılmak için sabırsızlanıyordum.

Babam her doğum günümde bana bir çift boks eldiveni gönderirdi.

Annem onu sorduğumda "İyi bir adamdı" derdi.

"Onu görmek istiyorum."

"Öyleydi. İyi bir adamdı." "Öyleydi "yi vurguladı.

Anlamadım. İyi değildin, sonra kötü oldun, bu olamaz. Olamaz mı? Çok genç ve çok aptaldım.

Yirmi birinci doğum günümde bana onun iletişim bilgilerini verdi ve telefonuna cevap vermeyince onu kendim aramaya başladım.

Büyük, güçlü ve annemle beni terk etmek için asil sebepleri olan biri olarak hayal ettiğim babam, vücuduna çok küçük gelen bir hastane yatağında çaresizdi. Hiçbir uyarı yoktu. Anneme ve bana onun hayatının bizimkini sonsuza dek değiştireceğini söyleyecek hiçbir şey yoktu. Saf bir gün ışığıydı.

Herhangi bir gün gibi. Ama daha önce hiç gitmediğim bir şehirdeydim. Yalnızdım.

Ağlayacak gözyaşım olmadan
orada oturdum. Sadece o ve ben.

Kanını paylaştığım bir yabancı.

Doktorlar kazadan sonra beyninin soğumasını sağlamaya çalıştıklarını söylediler. Komaya soktular. Uyanmak istemedi. Koma artık gerçek. Her şeyin yaşama isteğine bağlı olduğunu söylüyorlar.

Doktorlara "Babam savaşı; onun işi bu" dedim.
Onun hakkında bildiğim tek şey bu.

"İçinde hiç mücadele kalmamış olabilir."

Babama baktım; yara bere içindeydi, hırpalanmıştı.
Annemin fotoğrafındaki adam değildi.

Savaşmayı bırakma, demek istedim.

Ama ben söylemedim. Sesimi hiç duymadı. Hala ona baba mı demeliyim, baba mı yoksa ona savaşçı olarak taktıkları lakapla mı hitap etmeliyim bilmiyorum.

Onun yerine, "Seni gururlandıracağım" dedim.

Eve döndüm, duş aldım ve üstümü değiştirdim, boks eldivenlerimi çıkarırken doktorların bana bunun iyi görünmediğini söylediklerini hatırladım. Annemi mutfakta buldum.

"Eve geri dönmeyeceğim."

Usluca ağladı. Kollarımı ona doladım ve sarıldım. Altı yıl önce onun boyunu aşmıştım ve kollarımda küçük ve kırılgan hissediyordu.

"Seni seviyorum Mav." Çenemi tuttu ve yanağımdan öptü.
"Nereye gittiğini bana haber ver. İrtibatta kalalım."

"Yapacağım."

"Maverick. Sen baban değilsin. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Hayır. Ama ben onun yarısıyım. Ve senin de yarın." Ona baktım. "Burada sahip olduğumdan daha fazlasını istiyorum." Bir spor çantası, biriktirdiğim para ve sırt çantamdan başka bir şeyim olmadan kapıyı açtım. "Bir dakikaya bile değmeyeceğime inanmasının yanlış olduğunu kanıtlayacağım."

Otobüste, babamın bana bir doğum günü önce gönderdiği son eldivenleri çıkardım. Bana yenilerini değil, bir mesajla birlikte eskilerini göndermişti: Gönderdiklerimi hiç kullanmadığın ve kullanmayı da düşünmediğin için, gerçek bir dövüşçünün kullandıklarını gönderiyorum.

Eldivenler o kadar eskiydi ki, bileklerinden gümüş koli bandıyla bantlanmışlardı. Elimi önce bir eldivene, sonra diğerine soktum ve bana uyduklarını fark ettim.

Bana uydular.

BEŞ BENİMLE SPAR

Reese

Yüksek hayat nasıl?

Miles sonunda dün gece mesaj attı. Telefonum çaldığında çoktan yatmıştım. Ekranı baktım ve irkilerek doğruldum.

Muhtemelen cevap vermek için bir dakika beklemeliydim. Endişeli görünmek iyi bir şey değil ve dürüst olmak gerekirse öyle de değildim. Ama o benim en yakın arkadaşlarımdan biri ve hakkımda her şeyi bilen ve yine de beni seven birkaç kişiden biri.

Güzel! Ben de mesaj attım.

Ziyaret etmeyi ve yeni arkadaşlarınızla tanışmayı düşünüyorum.

Bunu bir bahane olarak mı kullanıyordu? Kaşlarını çatıttım ve merak ettim. Ama biz arkadaşız. Bir bahaneye ihtiyacı yok; beni özlediğini söyleyebilir ve hepsi bu. Olabilir mi? Tereddütle, "Tabii. Ne zaman ziyaret etmek istersin?" diye yazdım.

Henüz kesin değil, belki yarı finallere? O zaman beni ve çocukları RIP ile tanıştıracaktır misin?

Mesajı okudum, sonra yataktan kalktım ve aynada kendime baktım. O geldiğinde harika görünecektim, kendime güvenim artacaktı ve hayatıma net bir yön verecektim. Ben de şöyle yazdım: Ne yapabileceğime bakacağım ama eminim iyi olacaktır.



Çok fazla arkadaşım yok; sahip olduklarıma değer veriyorum çünkü arkadaş edinmek ve onları elde tutmak her zaman bir mücadele olmuştur.

Sabah Brooke'a mesajı gösterdim. "Hmm. Bilmiyorum," diyor düşünceli bir şekilde. Hepimiz Tate'lerin büyük mutfak masasında kahvaltı ettiğimiz için telefonumu Pete'e gösteriyor.

"Hayır."

Sonra Riley ona bakar. "Kesinlikle arkadaş bölgesi."

Remy bana geri vermeden önce telefona bakıyor. Bakışlarını kaldırıp tıpkı Racer'inki gibi güzel mavi gözleriyle bana bakıyor ve başını kasvetli bir şekilde sallıyor. "Taşaklı bir adam bul, Reese."

Telefonumu bir kenara koyuyorum. "Taşaklı erkekler beni korkutur."

"Gerçek bir erkek değil. Gerçek bir erkek onları teslim eder." Gamzeli bir gülümsemeyle masanın kenarına eğiliyor, Brooke'un çenesini tutuyor ve onu dudağından öpüyor. Kulaklarım ısınıyor ama birbirlerine verdikleri o kuru ama sert, sahiplenici dudak öpücüğüne bakmaktan kendimi alamıyorum.

Diane'den Racer'ın piknik çantasını aldıktan sonra SUV'lardan biriyle kreşe doğru yola çıkıyoruz. Racer'ı bırakıp spor salonuna doğru yürürken gerginleşmeye başlıyorum.

Cage'e onunla dövüşeceğimi söylememe ne sebep oldu? Koşu bandında bir saat boyunca başımı dik tutarak zar zor yürüyebiliyorum.

Ama bu bir eğitim kampı, fiziksel, ruhsal ve zihinsel bir kamp - keşfedilecek ve beslenecek bir sürü yeni Reese - bu yüzden kendime bir bot veriyorum. Ya da Cage'in yapmasına izin veriyorum.

Onu spor salonunun dışında göremeyince hayal kırıklığına uğradım. Geç kalıp kalmadığını anlamak için etrafı tarıyorum ama ondan bir iz yok.

Kapılar yarıya kadar açılıyor ve girişteki bayanlardan biri beni içeri çağırıyor. "Reese?" Bana el sallıyor. "Arkadaşını içeri aldık; seninle olduğunu biliyoruz." Bana sırtlıyor, utangaç ve bilmiş bir şekilde.

Göründüğü gibi olmadığını açıklamak istiyorum. Sadece arkadaş olduğumuzu. Ama spor salonunun cam kapılarından Cage'i görüyorum ve çaresizce dilimin tutulduğunu hissediyorum.

Hareketli spor salonunda dolaşırken gözlerimi başının arkasındaki simsiyah saçlardan ayırmıyorum; ağırlıkların çarpma sesi, ayak sesleri ve fon müziği etrafımı sarıyor. Gözlerim ensesindeki güneşten bronzlaşmış teni takip ediyor. Buna bir de dar kalçalarından aşağı sarkan ve seksiliğe yeni bir anlam katan eşofman altını ekliyorum.

Neden bu kadar ilgi çekici?

Benden daha uzun. Göz hizamda, göğsünün ortasına bakıyorum; tam olarak belirgin göğüs kaslarına. Bazen terden ıslanmış tişörtünün sardığı göğüs uçlarına. Etkileyici kasları. Vücudu zayıf ve gergin ama kaslı, tıpkı dövüşçülerin vücutları gibi ve ondan tehlikeli bir asi havası yayılıyor.

Kulaklıkları takmış ip atlıyor. "Hey."

Tam omzuna dokunacakken zıplamayı bırakıp dönüyor. Sessiz ve uzak gözlerini bana diyor. Bakışlarım biraz düşüyor, güzel dudaklarına ve çenesinin açısına hayran kalıyorum. . .

Boynunu, gömleğinin sivriltilmiş gövdesine oturuşunu inceliyorum ve düşüncesizce, umursamazca bir görsel gezintiye çıkıp geri kalanını ve muhteşem yüzünü incelediğimde kaşları yukarı kalkıyor. O elektrikli çelik gözler beni delip geçiyor ve vücuduma garip bir vızıltı gönderiyor.

Şu anda tüm dikkati ve odağı benim üzerimde, spor salonunda değil. Gözleri hareket etmiyor ve yırtıcı bir zarafetle bir adım öne çıkıp aramızdaki mesafeyi kapatırken kalbim sıkışıyor. Bu adam dövüş ringinde bir panter olabilir. .

. .

Birden onu selamladığımı duyduğunu fark ettiğimde gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

Kulaklıklarını takıyor ama selam verdim ve arkasını döndü, şimdi de utanmadan bana bakmaya devam ediyor.

Beni kesinlikle duydu.

Müzik dinlemediğini fark ettim.

Kulaklıkları insanları uzak tutmak için kullanıyor. Ben de bu konuda garip bir anlayışa sahibim.

Kulaklıkları çıkarıp eşofmanının cebine soktu ve evet, müziği hiç durdurmadı. Çünkü müzik dinlemiyordu. Bir avcı gibi, avını uyarmadan çevresine dikkat ediyordu.

"Hey," diyor ve ipi bileğine dolamaya başladığında gömleğinin altında dalgalanan kaslar nabzımı hızlandırıyor.

"Müzik dinlemiyorsun," diyorum. "İnsanlar seninle konuşmasın diye o kulaklıkları kullanıyorsun."

İkimiz de eldivenlerimizi giymeye başlarken bana şüpheli bir bakış atıyor ve dudaklarını eğlenerek kıpırdatıyor. "Buraya arkadaş edinmeye gelmedim." Kalabalığı umursamazca tarıyor. "Gördüğüm kadarıyla bir gün onlarla ringde karşılaşacağım. Eğer onları tanımıyorsam suratlarını dağıtmak daha kolay."

Tanrım, gözlerindeki bakış.

"Kana susamış" ve "kana susamışlık" terimlerinin kullanıldığı vampirli romanlar okudum. Hiç ama hiç kimsenin gözlerinde kana susamışlık görmedim. Ta ki bu kalp atışına, bu saniyeye, bu kalabalık spor salonuna kadar. Bu adamın gözleri kanla kırmızıya dönene kadar.

Başığa uzanırken ona "Yüzümü parçalayamazsın, başlığım olacak" diyorum.

Kaşlarını çatıyor, sonra çenesini öfkeyle sıkıyor. "Bak. Tartışma dedin, sohbet değil."

"Ben de konuşmayı ya da kendimi dinlemeyi sevmiyorum ama sen bende konuşma isteği uyandırıyorsun." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Senin hakkında hiçbir şey bilmediğim halde neden dövüşmeyi teklif ettiğimi bile bilmiyorum."

İkimiz de ringe tırmanırken o iç çekiyor ve iplere yaslanıyor.

Ona temkinli bir bakış atarak ringin kenarına çöküyorum ve bacaklarımı iplerin altından geçirerek yana sarkıtıyorum. Bu adamla dövüşmek bana pek bir şey kazandırmayacak. Onun bir profesyonel gibi dövüşeceğini biliyorum. Konuşarak daha çok şey kazanırım, bilgi edinirim.

Ve çok merak ediyorum.

İsteksizce yanıma oturdu. Uzun boylu, güçlü ve geniş omuzlu. Bir insan vücudunun kapladığından daha fazla yer kaplamamalı ama bu kişi kaplıyor. Daha önce hiç bir varlığı onunki kadar güçlü hissetmemiştim.

Yanımda sıcak bir şekilde oturan, vücudu egzersizden dolayı çok sıcak olan ve öylesine güçlü bir sıcaklık ve enerji yayan bu erkek, son derece çekici kişinin çok keskin bir şekilde bilincinde olduğum için rahatsızım, uzaklaşmak için garip bir dürtü hissediyorum.

Ama ben bilmiyorum.

Yerimde duruyorum, daha doğrusu kıcımlı üzerine park ediyorum ve soğukkanlı davranmaya çalışıyorum.

"Adın ne senin? Cage mi?" Ona sordum.

Bana bakarken soruyu düşünüyor gibi görünüyor, sanki bana söyleyip söylememeye karar veriyormuş gibi.

"Maverick," diyor sonunda, biraz kaşlarını çatıyor ve karmaşık bir bulmacayı düşünürken odaya bakıyor gibi görünüyor.

"Maverick mi? Top Gun gibi mi?"

"Eksi bir kaz." Sırıttırıyor ve bu karşı konulmaz bir şey. Kendimi kaybetme hissine engel olamıyorum.

"Peki senin hikayen ne?"

Sessiz. Sanki anlatacak bir hikâyesi yokmuş gibi ve o çelik gözlerin ardında bir hikâye olmamasına imkân yok.

"Buralardan mısın?" diye sormak yerine arkasına yaslanıp bana bakıyor. Bir yerim sıkılıyor. Nerede olduğunu bile bilmiyorum, o kadar yabancı ki. Boğazımı temizliyorum ve kız arkadaşlarımla konuşurken kullandığım ses tonunu kullanmaya çalışıyorum.

"Yaz için seyahat ediyorum. Sezon için. Kuzenimle birlikte." Ona kendimi zorlamaya çalıştığımı söylemedim.

Kendimi geliştirmeye, hatta kendimi bulmaya çalışıyorum. "Kavga mı ediyorsun?" Ona soruyorum.

"Henüz değil."

"Ama yapacaksın?"

"Evet, yapacağım."

"İyi misin?"

"Göreceğiz." Bileğindeki eldivenin cırt cırtını ısırıyor, sonra diğer dirseğiyle çekip çıkarıyor ve aynı şeyi diğer eldiven için de yaptığında, ellerinin uzun parmaklı ve güçlü olduğunu fark ediyorum. Parmak eklemleri inanılmaz derecede morarmış.

"Underground'un beni kabul etmesi için bir koça ihtiyacım var" diyor.

"O zaman bir tane al."

"Rezervasyonları var. Talimat almakta iyi olmadığımdan şüpheleniyorlar."

"Sen biraz asi misin, Maverick? Kim tahmin edebilirdi ki? " Sırıtıyorum.

Bana neredeyse gülümseyerek karşılık veriyor.

Eldivenlerini bir kenara bırakıp benimkileri çıkarmak için uzandığında kaslı kolları yine çıplak ve esnek.

"O zaman koçluk yapmayan bir koç bulun."

Gülüyor. Beni şaşırtan hoş bir kahkaha. Her eldiveni çıkardığında kollarımı göbeğime doluyorum. "Ben ciddiylim."

"Köşemde oturacak biri mi?" diye soruyor.

"Sanırım."

"Müsait misin?"

Oh.

Ciddi mi bu?

Onun hakkında çok şey bilmiyorum -Maverick, Tanrım, adını seviyorum- ama Maverick yakınımıdayken bile onu daha yakınımda istiyorum.

şu anda vücudumda düşük bir uğultu var ve bundan kurtulmak imkansız.

Başımı hüzünle sallıyorum. "Hayır, dövüşlere gidemem."

"Sezon boyunca seyahat ediyorsun ama dövüşlere gitmiyorsun."

Şimdi de benimle alay ediyor. Ve bu beni gülümsetiyor.
"Çünkü çalışıyorum. Bunun için de para kazanmadan ruhumu aramak için tatile çıkamam."

"Eğer Yeraltı'na girersem, dövüşümü izlemeye gelir misin?"

"Yapamam, çalışıyorum."

Gözlerinde umut gibi bir şey ölüyor. Çenesini sıkıyor.
"Evet."

"Oz'u deneyebilirsin."

"Ne?"

"Ne değil. Kim," diye belirttim. "Oz Molino. Emekli oldu. Duyduğuma göre ... kimse onu kullanmak istemiyormuş çünkü orada öylece oturup içiyormuş ya da akşamdan kalmaymış. Karısı onu terk etmiş."

Sonra başını sallar. "Onu araştıracağım."

Söyleyecek bir şeyimiz kalmadı. Ayrılmak konusunda isteksizim çünkü onunlayken sanki sesini ve onu birkaç günden daha uzun süredir tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bu hissi çok seviyorum ama kaynağını bile belirleyemiyorum.

Bakışları birdenbire o kadar delici geliyor ki; sanki uzun zamandır beni bekliyormuş gibi bakıyor bana. Ben de onu uzun zamandır bekliyormuşum gibi hissediyorum.

Hiçbir anlamı yok. Bu sadece bir bakış ve sadece bir his.

Bir bakışın altında gerçekte ne yattığını asla bilemezsiniz ve her duyguya mantık uygulayamazsınız. Ama hepsi orada. Somut, elle tutulur. Sanki aramızda bir ip varmış gibi, bir ucu onda, diğer ucu bende.

Uzun bir sessizliğe gömüldüğümüzde arkamızda bir kıpırtı oluyor. Yüzüğün alındığını fark etmek için aynı anda omuzlarımızın üzerinden bakıyoruz.

"Oh, kahretsin," diyorum ona alaycı bir ifadeyle bakarak. "Berbat dövüş yeteneklerimi başka bir zaman göstermem gerekecek."

Emin değilim ama sanırım Maverick'in gözlerinde bir hayal kırıklığı parıltısı seziyorum.

Beklenmedik bir sıcaklık iliklerime kadar işliyor.

"Gidip Racer'ı erkenden alacağım sanırım."

Ben iplerin altından kayarak yere atlıyorum, o da iplerin altından kayarak ayağa kalkıyor ve ben ona bir gülümseme atıp gitmeye başlıyorum.

"Hey, teşekkürler," diye sesleniyor bana.

Gözlerimiz hayatımda yaşadığım en samimi saniyeler boyunca birbirine bakıyor. Spor ayakkabılarımın içinde, ayak parmaklarımdan kavrıldığına yemin edebilirim.

"Bye, Maverick." Aceleyle uzaklaşıyorum.

Sonra kreş sırasına girip yeniden toparlanmaya çalışıyorum ama beynim oyunda değil. Konuşmamızı tekrarlayıp duruyor. Parktaki konuşmamızı. Benimle birlikte spor salonuna sırtında geliyor.

Racer kreşten çıkarıldığında o kadar rahatlıyorum ki - artık Maverick'i düşünmeyi bırakabilirim - dizlerimin üzerine çöküp ona sarılıyorum ve gamzesine bir öpücük konduruyorum. "Tüm dünyadaki en sevdiğim adam nasıl?!"

"Hungwy," diyor karamsar bir şekilde, kaşlarını çatarak.

Gülüyorum ve elini elime alıyorum. "Ben de açım."

ALTı BÜYÜK OZ

Maverick

Akşam oldu. Eski bir uzun süreli konaklama otelinin ikinci katında, koridordan 2F'ye doğru ilerliyorum ve kapıyı çalıyorum.

Bir santim açılıyor, kan çanağına dönmüş bir göz zincirli kapının izin verdiği hafif aralıktan bana bakıyor.

İşte orada. Büyük Oz. "Bir kelime" dedim.

"Meşgulüm," diye yanıtlıyor.

Kapıyı yüzüme kapatmaya çalışıyor ama artık biraz tecrübeliyim ve kapıyı ayağımla hızla durduruyorum.

"Bir kelime? Lütfen."

Gözlerini kısar. "Ayağını biraz yavaşlat evlat, belki o zaman konuşuruz."

Çenemi sıkıyorum, kendimle sessizce tartışıyorum, sonra ayağımı geri çekiyorum.

"Kimsin ve neden buradasın?" diye sorar.

Arkasında, boş şişeler ve pizza kutularından oluşan bir karmaşa var.

"Bir eğitmene ihtiyacım var."

"Daha fazla votkaya ihtiyacım var." Kapıyı suratıma çarptı.

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum ve kolumu kaldırıyorum, vurmaya hazırım, ama yüzüme bakan düz kapı beni gerçekten rahatsız ediyor. Kapılara bakmaktan o kadar sıkıldım ki, beni bir yere götüreceğini bilsem yumruğumu kapıya vururdum. Kapıya doğru yöneldim.

Merdiven **çıkışına** gidin ve her seferinde birkaç tane alarak merdivenlerden aşağı inin.



Otuz dakika sonra kapıyı tekrar çaldım. Aynı kan çanağı gözlerle kapıyı açıyor.

"Sen," diyor tiksintiyle.

"Bu doğru. Ben."

Arkamı dönüyorum ve kapüşonumu başımdan çekip çıkarıyorum. Küçük bir özel gösteri istemeden önce bunu öğrenebilirdi. Bekliyorum, dövmemi görmesine izin veriyorum, sonra arkamı döndüğümde kan çanağına dönmüş gözlerin bana baktığını görüyorum.

"Bir antrenöre ihtiyacım var," diye tekrarlıyorum ve aldığım votka şişesini kaldırıyorum.

Kapı kapanıyor.

Sonra zincirlerin sesini duydum. Ve ilk defa gerçek - fırsat kapısı benim için açılıyor.



Ertesi sabah Oz'un hayatının aşkının -içki diğer tüm aşklarının yerini almadan önce- adının Wendy olduğunu anladım. İnsanlara korkak dediğinde, onlara Wendys diyordu. "Hepsi lanet olası Wendys'ler. Wendy benim eski karım. Bana katlanamadı."

"Belki de kendine göre nedenleri vardı," dedim.

"Evet. Çok çalıştım ve şimdi hiç çalışmıyorum!"

Eldivenlerimi hazırlıyordum ama yanıma geldi ve eldivenlerimi elimden aldı.

"Seni bugün Yeraltı'na kaydediyoruz. Eğitim yok."

Üstünü değiştirmek için gizlice banyoya girdi ve şimdi bir yudum votka içip şişeyi ceketinin iç cebine sokarak gitmeye hazırlanıyor.

Bikkınlıkla, kadın kendini hazırlarken başımı oturduğum kanepenin arkasına bırakıyorum. "Oz, saat sabahın yedisi," diye inliyorum.

Anahtar kartını bulana kadar dağınıklığın içinde arıyor ve onu da cebine atıyor. "Ben günün her saati çalışan bir adamım. Sabah sadece akşamın bir uzantısıdır."

Oz alkolü normal bir insanın nefes aldığı gibi içiyor.

"Nasıl oldu da şehre geldin?" Çürük asansörle aşağı inerken ona sordum.

"Alışkanlık zor ölür. Yeraltı açılışları için her zaman şehirdeydim; gidip izlemek ve kendim için üzölmek istedim."

Sanırım Oz da benim kadar istenmeyen biri.

Yeraltı kayıt yerine ulaştığımızda - bir çift masa ile kurulmuş eski bir depo binası - sessizliği fark ediyor. Odaya adımımızı attığımız anda ortalık yangın yerine dönüyor.

Oz'un sesi beni durdurduğunda kayıt masaları için sıraya doğru ilerliyorum. "Geri çekil. Herhangi bir yerde saklı nükleer bomba olup olmadığını bilmiyoruz."

Sıradaki herkese ölümcöl bir bakış atarak duvara yaslanıyorum ve Oz'un arkada itaatkâr bir şekilde durmasını izliyorum. Bu dövüşçülerin çoğunu videolarda görmüştüm, ancak Tate gibi büyük olanlar günün ilerleyen saatlerinde kaydoluyor. Onların yerleri zaten garanti.

Biz erkenci kuşlarız, bu yüzden yarım saat içinde kaydolmayı başardık.

Üç yaşlı dövüşçüden oluşan bir grup, "Oz Büyücüsü değilse, bu çocuğun eve dönüş bileti," diye kıkırdıyor.

Oz'un yanında, onları görmezden gelerek çıkışa doğru yürüyorum. "Seninle dalga geçmiyorlar, benimle dalga geçiyorlar."

"Oh, benimle dalga geçiyorlar." Bana yan gözle bakıyor. "Senin kim olduğunu biliyorum. Rakiplerimden bazıları altın çocuklarını arıyor olabilir. Ama benim altın oğlum beni buldu çünkü o sik kafalılar onu alt etmekten çok korkuyorlardı."

"Neden yaptın?" Sarhoştu ve bunu görebiliyordum. Ama yine de. Dövmemi görmesine izin verdim.

"Kaybedecek bir şey yok. Kaybedecek bir şey kalmadı." Sırtımı tokatladı ve bana programımı verdi. "Bu senin ilk gecen. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Kağıdı taradım, açılışta dövüştüğümü doğruladım. Ve bana ne isim verdiğini görüyorum.

Gölüyorum. "Çok dramatiksin amına koyayım," diyorum kafasının arkasına vurarak.

O da bana tokat attı. "Gerçekten. şimdi ismine yakışır şekilde yaşa. Buraya biraz heyecan getirelim. Onlara iki hiç kimse eşleştiğinde neler olduğunu gösterelim - iki hiç kimse dünyaya karşı."

"Hey," diye homurdandım, istisna yaparak, "biz hiç kimse değiliz. Bizler birileriyiz. Herkes birisidir."

Biz güneşe çıkarken matarasından uzun bir yudum alıyor. "Birileri yeterli değil. Hadi şampiyon olalım."

YEDİ PARK

Reese

Çoktan hafta ortasına gelmiştik ve Brooke'tan bir mesaj aldığımda antrenmanımın yarısındaydım:

Hey! Yeraltı kayıt merkezinde büyük bir kuyruk var, eve dönerken öğle yemeği alabiliriz. Bizi beklemeyin, öğle yemeğini Diane ile evde yiyin.

Anladım😊 Racer'ı parka götüreceğim ve seninle evde buluşacağım ltr

Telefonumu bir kenara bırakıp spor salonunu tekrar tarıyorum. Uhrevi bir dürtü beni ağırlık bölümünün önünden geçiriyor. Koşu bantlarını, bisikletleri geçip sondaki minderlere ve boks torbalarına doğru ilerliyorum. Maverick'in her zaman çalıştığı alanı tarıyorum. Şu anda torbaların başında birkaç adam var. Hiçbiri o kadar büyük ya da gizemli değil. Ya da seksi.

Gitmiş.

Hayal kırıklığı üzerime çöküyor. Saate bakarak biraz bekledim. Racer'a gitmek için beş dakika.

Reese, aptalca davranıyorsun.

"Arkadaşını mı arıyorsun? Birlikte geldiğin arkadaşını mı?"

"Ben ... ah ... evet."

"İçeri gelmedi."

"Doğru. Teşekkürler."

Racer'ı kreşten almaya gidiyorum, bebek arabası ve atıştırmalıklarımızla Pete ile orada buluşuyorum, sonra Racer'ı içeride oturtuyorum ve

onu parka it. Bir ağacın gölgesinde sevdiğim bir yer var. Oraya gidiyorum. "Kreş nasıldı, Racer?"

"Tamam."

Parkı köpekler için tarıyor, biliyorum. "Bu güzel, değil mi?"

Meyve çekirdeklerini çıkarıp açıyorum. İçine dalıyor.

"Racer, bugün çok koştum ve aniden acıktım. Eğer Bu gece sana fazladan bir hikaye anlatacağım, bana meyve ayılarından birini verir misin?"

"İki stowie," diye pazarlık yapıyor.

"Tamam, iki ayı için iki hikaye mi?" Ben de karşılık verdim. Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor ve elimi iyice inceleyerek iki ayı çıkarmama izin veriyor. Avucumu açmasına izin verdim.

"Gördün mü? İki mi?"

O, benim yiyebileceğim gamzeli bir sırtıyla sırtlıyor ve sonra yemeye devam ediyor.

Onları ağızma atıp battaniyemi kurmaya başlıyorum ve ağacın üzerinde barfiks çeken figürü gördüğümde olduğum yerde duruyorum.

Kollarının kalkık pozisyonu nedeniyle tişörtü yukarı doğru kalkıyor ve karın kaslarının beton gibi karelerini mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

Birkaç metre ötede, ağaçtan çok da uzak olmayan bir yerde beni fark ettiğinde olağanüstü gözleri parlıyor ve ışıldıyor. Bir kedi kadar kıvrak ve şaşırtıcı derecede sessiz bir şekilde kendini yere bırakıyor ve çömeldiği yerden ayağa doğru uzanırken gözleri doğrudan, ilgili ve sıcak. Hayır, sıcak değil. Daha fazla.

Dudakları hafifçe kıvrılınca midem bulanıyor. Yanıma geldi ve içimde beni beklediğine dair tuhaf bir his belirdi. Ama öyle miydi?

"Maverick," diyorum kendi kendime usulca.

"Mavewick!" Racer utanç verici bir şekilde yüksek sesle tekrarlar ve yumruğunu havaya kaldırır.

Racer ile yumruk tokuşturur. "Dostum. Güzel şapka."

Racer'ın Yankees beyzbol şapkasına dokunuyor. Sonra gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor.

Midemde bir huzursuzluk var ama bu açlıktan değil, daha çok sinirden ya da ... beklentiden kaynaklanıyor.

"Bugün seni spor salonunda görmedim,"

diyorum. Başını sallıyor. "Oz'la konuştum." "Konuştun mu?"

Bana sessiz, mükemmel bir gülümseme veriyor ve sadece başını sallıyor. "Bu harika."

"Evet."

En lezzetli birkaç saniye için gülümsüyoruz.

"Yani açılış sırasında savaşıyor mısınız?" Heyecanla sordum.

Kotunun arka cebinden bir sayfa çıkarıyor. "Bu benim."

Sayfayı alıp taradım. Underground şartlarını ve angajman kurallarını kabul ettiğini belirtiyor, koçunun adını ve sonra da kendi adını yazıyor. Okuduğumda omurgamdan aşağı tehlikeli bir ürperti akıyor:

Maverick "İntikamcı" Cage

Ve Maverick "İntikamcı" Cage bu gazeteyi okurken beni izliyor, tepkimi inceliyor.

Birden avuçlarım terlemeye başladı. "Vay canına."

Adını görünce midem bulanıyor; neden bilmiyorum. Maverick Cage. İsmi tam bir muamma. Maverick "asi" demek, ve kafes . . . Ama görünüşe göre bu başına buyruk kafesinden çıkıyor.

Sayfayı pantolonunun içine geri sokuyor. "Birine söylemem gerekiyordu."

"Ve sen de bana söylemeye mi geldin?" Sesim şaşkın geliyorsa, öyle olduğum içindir.

Bana bakıyor, gözlerine sıvı bir bakış geliyor. "Sen olmasaydın bunlar olmazdı."

"Bu kesinlikle doğru değil."

Bebek arabasına bakıyor. "Buradaki arkadaşına söylemezsem kendimi affetmem." Racer'a tekrar yumruk atar ve Racer bu ilgi karşısında kıkırdar.

Maverick'e "Annem ve babam meşgul, bu yüzden ona bir süre daha ben bakabilirim," dedim.

Bana bakıyor. Çok inatçı, kibirli bir yüzü var, ama gülümsediğinde, zevk onun granit gibi yüz hatlarını yumuşatıyor. Ve şu anda gülümsüyor. Canım benim. "Yani o senin değil," diyor.

"Tanrım, hayır. Keşke!"

Bana baktığında düzgün düşünemiyorum. Kendimi çıplak hissediyorum. Sanki onu özlediğimi biliyor. Sanki ona bakmanın bile beni tuhaf hissettirdiğini biliyor. Tuhaf ve garip bir şekilde şehvetli. Ona cevap veriyorum.

Battaniyemi açıyorum ve yere s e r m e k için eğiliyorum.

Sonra popomun dışarıda kaldığını fark ediyorum, Himalayalar'ın poposu onun görmesi için orada. Dar egzersiz kıyafetleriyle. Hay sikeyim.

Battaniyenin kenarında kamburunun üzerine oturuyor ve elini açıyor. "Battaniyeyi benimle paylaşır mısın?"

Parmak eklemleri hala yaralı. Neden onlara bakıp durduğuma karar veremiyorum. Çürükleri her gördüğümde içimde bir empati oluşuyor. Elleri kocaman. Onları battaniyenin üzerine koyuyor, sonra kollarının üzerine yaslanıp bacaklarını önünde uzatıyor. Diğer çiftler de yakınlarda battaniyelerin üzerinde. Eşyalarımı yere koyduğumda kendimi samimi hissediyorum ve onun beni izlediğini hissettiğimde ateşlendiğimi hissediyorum.

Biraz daha yayılıyor ve gözlerini kısarak ağaca bakıyor, sonra sessizce bana bakıyor.

Piknik çantasını aradım. "Biraz ... çocuk yemeği ister misin? Ya da bende ... var." Henüz dokunmadığım için gurur duyduğum acil durum Snickers barımı çıkarıp uzatıyorum. "Artı bir su ve kapaklı bir bardak."

Bardağı Racer'a veriyorum ve suyu Maverick'e uzatıyorum. O da içiyor. "Ben iyiyim." Su şişesini açıp bana uzatıyor.

Başımı sallıyorum. Aç değilim, gerçekten. Ya da susamadım. Midemde yine kelebekler uçuşuyor ve bu hiç mantıklı gelmiyor, çünkü onu tanımıyorum bile.

Kollarını daha yukarı kaldırıyor, gövdesindeki kasların esnemesi gömleğinin pamuğundan görülebiliyor.

"Neredeyse spor salonuna geldiğini ve kendini dışarı attırdığını düşünecektim," diye deniyorum.

"Henüz değil. Daha yarın var." Sırıttıyor. Ve gözlerinde bir parça neşe var. "Wee, ve ördekler?"

Dikkatimi tekrar Racer'a ve onunla bekleyen işime yöneltiyorum. "Doğru ya. Bugün ördekleri besleyeceğimize söz verdim." Eşyalarımızı hızla topluyorum ve bebek arabasını göle doğru itiyorum. Maverick yanımda yürüyor.

Bir kap ördek maması doldurmak için dağıtıcıda durduğumda beni izlediğini hissediyorum.

"Mavewick, çıkar beni," diye emrediyor Racer.

Maverick onu süpürür ve ayağa kaldırır.

"Suya girme Yarışçı, sadece kenarda dur ve parmağını ısırma izine izin verme. Bu şekilde yap. . . ." Ona elini nasıl tutacağını gösteriyorum. "Ya da suya at ve ısırma izini izle."

Başını sallıyor ve her tarafa fırlatmaya başlıyor, ördekleri ısırmaların peşinden gönderir.

Yere oturuyorum, Maverick yanıma otururken nemli otların kokusu etrafımızı sarıyor.

"Hey, senin için bir şey yapmak istiyorum." "Ne?"

Nasıl nefes alacağımı hatırlayamıyorum.

Ona açıklaması için bir an veriyorum ama bana yardım etmiyor, sadece gülümsüyor. Yüzü açık, arkadaş canlısı, gülümsemesi büyüleyici. Ama gözleri temkinli, dikkatli. Sesimi kayıtsız tutmaya çalışıyorum.

"Spor salonu için mi?" Yüzümde şaşkın bir ifadeyle soruyorum.

Başını sallıyor. "Bunun için. Ve Oz için."

"Oh." Başıımı sallıyorum, hafifçe gülüyorum. "Önemli bir şey değil, gerçekten."

Bana baktığında meraklı ve bir şekilde tatmin olmamış görünüyor. Ama gerçekten minnettar bir gülümseme gözlerine dokunuyor. "Güven bana. Bu hiçbir şey değil. Bu bir şey ve bunu takdir ediyorum."

Onun açık minnettarlığı beni çok sıcak yapıyor. Beni düşüncesiz hissettiriyor.

"Bu yaz sağlıklı yaşam eğitim kampındayım. Yeni Reese'le tanışacaksın," dediğimi duyuyorum.

Vay canına. Az önce böyle mi söyledim?

Kendisinden bir şeyler paylaşması için o kadar çaresizim ki, o sormadan kendimi ona tamamen açıyorum. Tanrıya şükür, gözlerinde çekici küçük bir dansla bunu kabul ediyor.

"Eskisi nasıldı?" diye soruyor kolayca.

Omuz silkip başımı sallıyorum, gerçekten bu konuya girmek istemiyorum.

Aramıza yerleşen sessizliği doldurmak için hiçbir şey yapmadığında, bana ona bakmaktan başka yapacak bir şey bırakmıyor. Kirpiklerimi kaldırıyorum ve gözlerinde tam bir entrika bakışıyla bana bakıyor. Saç telleri yüzüme çarpıyor ve onları itiyorum, bu bakış altında gerçekten huzursuz hissediyorum.

"Kendi kıçımı tekmelememe yardım et, ödeşmiş olalım," diye önerdim birden.

Şakacı bir inatçılıkla başını sallıyor. "Ödeşmedik. Sana hâlâ borçluyum." Gözleri düşünceli bir hal alıyor ve elini cebine atıp bir şey çıkarıyor. "Avucunu aç."

O kadar yoğun bakıyor ki avucumu açıp içine bir şey düşürmesini izliyorum. "Nedir bu?"

"Benim senedim."

Avucumdaki kuruşa bakıyorum, sonra şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Sesi birdenbire biraz daha sert ve dokulu çıkmaya başladı. "Şu anda pek bir şeyim yok ama bu var."

"Yağmurlu bir gün için mi?" Ben soruyorum.
"Herhangi bir gün için."

Sesi kasvetli ve daha da kasvetli görünüyor, tabii bu mümkünse. Gözleri görkemli bir şekilde yoğun ve ben tamamen kamaşmış durumdayım ve bu tamamen kamaşmış olma hissiyle kafam karıştı.

Bunu bana neden verdiğini anlamıyorum. Kulaklarım çınılıyor, önce paraya sonra da ona bakıyorum. Onun için yaptığım şey aslında hiçbir şeydi. Çalışmaktan gerçekten zevk alıyor gibi görünüyordu ve yetenekli olduğunu söyleyebilirdim.

Ama gözleri yasak ve neredeyse yalvaran bir şeyle dolup taşıyor. . . .

Bu kuruşu almamı istiyor.

Bana bir şekilde geri ödeyebileceğini bilmeli.
Kendisi kadar büyük bir gururu olduğunun farkındayım.

Göğsüm biraz ağrıyor. Başımı sallayarak parmaklarımı paranın etrafına doluyorum çünkü içimden bir ses Maverick "İntikamcı" Cage'in verdiğini asla geri almadığını söylüyor. Kimildamayan, kolay pes etmeyen bir adama benziyor.

"Üyeliğim sayesinde spor salonuna mesai saatleri dışında da girebiliyorum," dediğimi duyuyorum, beni bu kadar düşüncesiz yapmasına şaşıyorum. "Gelmek ister misin? Eve döndüğümde, giydiğimden bir beden küçük yeni bir elbise almak istiyorum."

Bana bakıyor, sessiz kalıyor ve çenesini sıkıyor, sonra gözlerini suya diyor. "Ben varım."

Ve orada oturup Racer'ın kıkırdamasını ve ördekleri beslerken onları sevmeye çalışmasını izliyoruz.

Ve burada olmayı seviyorum.

Burada olmayı gerçekten seviyorum.



Racer'la akşam yemeği yedikten sonra onu ailesine bıraktım ve Brooke'a saat on bir gibi döneceğimi söyledim.

O gece, spor salonu tamamen boştur. Havada garip bir şey vardı. Aramızda çatırdıyor. Etrafımızda. Sessizlik sadece onu büyütüyor gibi görünüyor.

Maverick kapüşonunun fermuarını açar ve sonra beklenmedik bir şekilde tişörtünü çıkarır. Bir süre bekliyor, sonra tişörtünü kenara koymak için yürüyor. Sırtındaki vücut sanatına bakıyorum, aklım başımdan gidiyor. Işıklar loş ama açık kanatlı bir kuşun şeklini seçebiliyorum. Sırtında başka bir sembol, harf ya da sayı olan bir kuş.

Dövmelerle, vücut sanatıyla ilgili büyü ve samimi bir şey var. Vücudunuzda kim olduğunuzu, neye inandığınızı, hatta neyle dalga geçtiğinizi gösteren bir sanat eseri.

Dönüp bana bakıyor.

Bir şey söylememi bekliyor gibi. Ama söyleyemiyorum.

Gerçeküstü ve mükemmel hissettiren şeyler dışında güzelliğin benim için hiçbir zaman görünür bir imgeye sahip olmadığı bir şekilde güzel. Tamamen erkeklere özgü bir mükemmellik. Gerçeküstü, farklı bir türdenmiş gibi, bir asi ve durdurulamayacak biri gibi bir hava yayıyor.

Kaşlarını kaldırıyor, sanki hiçbir şey söylemediğime gerçekten şaşırmış gibi.

"Bu çok güzel bir vücut sanatı."

Düşünceli bir şekilde biraz kaşlarını çatıyor. Sonra kendi kendine gülümsüyor ve arkasını dönüyor.

Ne oldu? Burada bir şey mi kaçırıyorum?

Bana bir çift eldiven fırlattı. Birini takıyorum, sonra diğeriyle boğuşuyorum. "Al. Seninkini ben yaparım" dedi.

Bu kadar yakın durduğumuzda gergin oluyorum. Buradan ona dokunabilirim. Elleri eldiveni bileğime doluyor ve ben savunmasızım ve çok konuşmayı sevmesem de saçmalamak istiyorum.

Beni izliyor.

Arkasını dönüyor, usulca nefes veriyor, sonra çantalara doğru yürüyor. Dövmesini tekrar görüyorum ve sırtının ne kadarını kapladığına şaşıyorum. Kanatlarını açmış kocaman bir kuş

Kuyruğu Maverick'in omurgasından aşağıya, kürek kemiklerine doğru uzanıyor. Kuşun sırtında bir tür uğursuz siyah şekil otururken, ateş kuşun tüylerinin uçlarını tüketiyor.

Sanki bana bir şey veriyormuş gibi hissediyorum. Spor salonundaki hiç kimsenin görmediği bir şeye bir bakış. Maverick'in sırt kasları dövmenin altında çalışırken gözlerim dövmenin her santimini içine çekerek ona susamış bir şekilde bakıyorum.

Yumruk atıyor.

Enerjiyle dolup taşıyor, her vuruşta yükseliyor.

Spor salonunda sadece ben varım.

Ve Maverick.

Ve Maverick hakkındaki kirli düşüncelerim. Bu düşünceden nefret ediyorum ve kendime kaşlarımı çatıyorum.

Ancak tüm spor salonunda fazladan yer yok. Sanki vücudunun kapladığından daha fazlasını, bir dünyayı kaplıyor. Diğer taraftaki torbaya vurmak için yer değiştirdiğinde, sırt kaslarının her dalgalanışında kuşun kanatları parlıyor.

kum torbasına vurur. Pow, wham, pow.

Kendimi bir hız torbasına karşı test etmeye karar veriyorum, bir yandan da onu harekete geçiren gücü nereden aldığını merak ediyorum.

Yarım saat kadar çantayla çalışıyorum, sonra gelip ona en yakın banka yerleşiyorum ve yan yatıp iç çekiyorum, yorgunluktan gözlerimi kapatıyorum ve sessizliği duyuyorum.

Gözlerimi açıyorum ve bana çok şaşkın bir ifadeyle bakıyor. Başka tarafa bakıyor ve nefes veriyor.

Tekrar başladığında, vuruşları daha şiddetli oluyor. Tedirgin hissediyorum. Beynim onun hareketlerine odaklanıyor. Vurduğunda alnına düşen saç tutamına. Ayaklarını nasıl desteklediğine ve nasıl savurduğuna. Yüzündeki ifade, onun başka bir şey yaparken bu kadar konsantre olduğunu hayal etmemi sağlıyor.

Bana bir şey yapıyorsun.

Tanrım, "Daha İyi Bir Reese İçin Yaz "a kaydolurken
kastettiğim bu değildi.

Ayağa kalkıyorum, vücudumun sıvı kadar sağlam hissettirmesine şaşıyorum. "Ben gidiyorum, gitmem gereken bir yer var."

Gözleri şaşkınlıkla bana kayıyor ve aniden, pervasızca, bakışları aşağıya doğru iniyor ve boğazımın altında, göğüslerimin üstünde ve ortasında bir ter lekesine bakıyor. Göğsümü tarıyor ve sonra gözlerini yukarı doğru kaldırıyor, gözlerinin derinliklerinde bir hayal kırıklığı parlıyor. "Yorulana kadar kalacağım."

Az önce göğüslerime mi baktı?

Gözümün önünde mi?

"Tamam. Görüşürüz. Sanırım. İkisi de takılıyken ilk eldiveni nasıl çıkaracağımı öğretir misin?"

Bana göstermesi için ona doğru yürüdüm, ama oh. Hata yaptım. Nefis kokuyor. Ter ve erkek kokusu. Sanki yeni duş almış ve şimdi vücudunun sıcaklığıyla sabun ve şampunu en güçlü şekilde kokuyor.

Derin bir nefes alıyorum ve yüzüne baktığımda bana baktığını görüyorum.

Tanrım, fark etti mi?

Bir an için gözlerinde sıcaklık gördüğümü sandım.

Sonra konuşur, sesi alçaktır. "Dişlerini cırt cırtın üzerinde kullan. Eldiveni diğer kolunun altına sok ve elini serbest bırak."

Çekerken eldiveni kolumun altında sıkarak deniyorum ve başarılı oluyorum. "Oh. Güzel numara."

Eldivenleri asmaya gidiyorum ve ben çıkarken tekrar yumruklamaya başladığını duyuyorum. Spor salonundan çıkıp içeri bakıyorum ama camlar buz tutmuş, onu görmemi engelliyor.

SEKİZ

KOMPULSİYONLAR

Reese

Bir keresinde dışsal tutarsızlıkların zorlayıcı eylemler yarattığını okumuştum. Aynı eylemi gerçekleştirip farklı sonuçlar almak, bir pozitif ve bir sıfır ya da negatif, insanların başka bir pozitif arayışı içinde eylemleri daha zorlayıcı bir şekilde gerçekleştirmelerine neden olur.

Bu yüzden spor salonunda takıntılı bir şekilde vakit geçiriyor olmalıyım. Tate'lerin evinde havuz, tenis kortu, spor sahası ve ev spor salonu var. Ama bunların hiçbirini kullandım mı? Hayır. Brooke'a güneş yüzünden olduğunu söyleyip duruyorum ama gerçek şu ki, her sabah spor salonuna gitmek için garip bir dürtü duyuyorum.

Ve onu ara. Kapıda beni bekliyor. İçeride hız çantasının, ağır çantanın, yüzüğün yanında. Ama hiçbir şey yoktu.

Bugün 5 mil koştum. Çok terledim ve on dakika içinde Racer'a gitmem gerekiyor, ama onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünerek yan bankta bekleyip spor içeceği içiyorum.

Bu düşüncenin beni neden bu kadar üzdüğünü merak ediyorum. Sanki bir şey kaybetmişim gibi.

İçkimi bitirmek üzereydim ki parlak tıraşlı kafası ve şişmiş kaslardan oluşan göğsüyle uzun boylu bir dövüşçü yanıma geldi. "Hey."

Gülümsüyorum ve gitmesini umarak telefonumu çıkarıyorum. "Ben Trenton."

Bir tepki bekliyor gibi görünüyor.

"Twister," diye ekliyor sonunda.

Bir kez daha umursamazca gülümsüyorum ama kabalık ettiğimden endişeleniyorum ve sonunda "Reese" diyorum.

"Reese, bunu sevdim. Nasıl oldu da seni daha önce hiç görmedim?" diye sorar, öne doğru bir adım atarak.

Bana Güneyli gibi göründüğümü, burada yaşadığını ve Yeraltı'nda dövüştüğünü söylemeye başladı, ben de onu cesaretlendirmek için başımı salladım ve ensemde bir diken hissettiğimde kaç yıldır antrenman yaptığını anlattı ve sonra bir şeyin -birinin- hemen yanıma oturduğunu hissettim.

Bir kot pantolon, siyah yakalı bir tişört ve bolca Maverick Cage.

Kalçasının benimkine değme hissini görmezden gelmeye çalışıyorum. Omzu omzuma değişiyor. Şu anda konuşmaya konsantre olmak imkânsız. Nasıl oluyor da bu adam hiçbir şey söylemeden burada oturabiliyor ve tüm bu gürültüden daha fazla dikkatimi çekebiliyor? Sessizliği, varlığı ve Trenton'a kaşlarını çatarak bakması midemde bir baloncuk patlamasına neden oluyor.

Trenton'ın sesi kesiliyor, daha uzun boylu, daha derli toplu bir vücuda sahip ama tahmin ettiğinizden daha korkutucu olan Maverick'i gördüğünde gözleri kızgınlıkla biraz parlıyor.

"Biz tanışmadık," diyor Trenton düz bir sesle. "Hayır," diyor Maverick, aynı düzlükte.

"Ben Trenton," diyor adam gururla.

Bir cevap duymuyorum. Maverick'in profiline bir göz atıyorum, orada öylece oturuyor ve açıkça kaybol mesajı veren bir bakış atıyor. Utanmadan adama bakıyor.

Adam gözlerini kısıyor ama Maverick, kendisi otururken ve diğer adam ayaktaiken bile ona bakmaya devam ediyor.

"Evet, doğru. Tanıştığımıza memnun oldum," diyor tanıştığımıza pek de memnun olmadığını belli eden bir ses tonuyla ve arkasını dönüp balon gibi kaslarını spor salonunun diğer ucuna taşıyor.

Maverick bana bakıyor ve ben tam bir korkağım, henüz ona bakacak cesareti kendimde bulamıyorum. Hala onu işliyorum. Çok yakın.

Bana tek kelime etmiyor ama onu hissedebiliyorum. Hissettiğim tek şey o. Her yerde.

Ve beni hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Benim onun farkında olduğum kadar olmasa da o da benim farkında mı? Dönüyorum ve onu bakarken yakalıyorum ve gözümü kaçırıp onu kontrol etmemiş gibi davranma dürtüsü şiddetleniyor. Ama yapmıyorum, bu yüzden inatla bakışlarını tutuyorum. Sonsuza kadar geçiyor ve ikimiz de başka tarafa bakmıyoruz. Ne düşünüyor acaba? Ve başka tarafa bakan kişinin boyun eğdiği doğru mu?

"Nerede kalıyorsun?" Sıradan görünmek için aşırı bir çaba sarf ederek soruyorum.

"Caddenin hemen karşısında." Köşedeki oteli işaret ediyor, ben de başımı sallıyorum. Daha yakına eğiliyor, böylece sanki bir balonun içinde yalnızmışız gibi hissediyorum, o ve ben. "Sen mi?"

"Kuzenimin evinde."

Neden diğerinin nerede kaldığını bilmek istiyoruz? Yaşamak mı? Uyumak mı?

Sordum çünkü bencilce onu hayal etmek istedim, çünkü nerede olduğunu ve ne yaptığını merak etmek beni aklımdan çıkarıyor. Belki bir kez öğrendiğimde, zihnim onunla ilgili bu sürekli düşünceleri durduracak.

Birbirimize biraz daha uzun süre bakıyoruz, sanki birbirimizi daha önce hiç görmemişiz gibi. Gözleri yüzüme aç gibi bakıyor. Ben de açlık hissediyorum ama yemek ya da başka bir şey için değil. Adını koyamadığım bir şey için. Ve daha önce hiç istemediğim bir şey.

Başını bana doğru eğiyor, sesi bir oktav düşüyor. "Kavga sırasında birinin bir sonraki hamlesini gözlerine bakarak anlayabilirsin," diyor usulca.

"Kavga etmiyoruz."

"Hayır, değiliz." Bana öyle derin bakıyor ki kendimi bulunmuş hissediyorum.

Ama beni bulamadı. Çünkü gözleri beni anlamaya çalışıyormuş gibi izliyor.

"Belki de rakibinin hamlesi senin hamlene bağlıdır," diyorum, sesim sertleşiyor. Bana çıkma teklif et. Ya da parka gitmeyi. Ya da sadece sezon boyunca seni tekrar görebileceğimi söyle. Üç gün içinde ayrılıyor ve onu bir daha asla göremeyeceğimi hissediyorum.

"Herhangi bir hareket mi?" diye soruyor sesinde alaycı bir tonla. "Herhangi bir hareket değil."

"Biliyor musun, Reese"-dirseklerinin üzerinde öne doğru eğiliyor, bana yan yan bakarken omuzları o kaslı omuzları örten tişörtü zorluyor-"Hareketlerim var," diye ukalaca beni bilgilendiriyor.

"Sınırlı hareketiniz var ve bunların hepsi yumrukla ilgili. Bu yüzden sana inanmıyorum."

"İnan bana." Abartılı bir anlamla başını sallıyor.

"Göster bana," diyorum gülümseyerek.

O da gülümsüyor ve koltuğunda doğruluyor ama başını sallarken gözleri biraz kararıyor. "Burada olmaz."

Bir süre dudaklarıma bakarken gözlerinde tuhaf bir ifade var. Kulaklarım biraz ısınıyor ve bakışlarımı göğsüne indiriyorum. Korkuyorum. Heyecanlandım. Konuyu hemen değiştirmeliyim.

Gözlerimi tekrar yukarı çevirdiğimde metalik gözlerin beni izlediğini görüyorum. "Oz nasıl?"

"Beni bekliyor." Yine de yanımda kalıyor. Gitmiyor. Onun yerine kaşlarını çatmaya başlıyor ve sert çenesini Twister'a doğru sallıyor. "Bu hafta sonu açılışa onu becereceğim, o yüzden fazla bağlanma."

Gülüyorum ve nefesimin altında tıslıyorum. "Kendini bir şey sanıyorsun."

Daha geniş gülümsüyor ama gözlerini uyarırcasına kısıyor, sesi karanlık ve hırıltılı. "İstediğin kadar gül. Ama onun burnunu, çenesini ve yüzünün geri kalanını kıracağım. O pisliklerin hiçbirine bağlanma. Kalbini kırmak istemiyorum."

"Asla olmaz! Ve kalbim çelik duvarların arkasında, söz veriyorum." Parmaklarımı kaldırıp haç işareti yapıyorum.

"Evet, doğru." Alaycı bir şekilde kaşlarını çatıyor ve sonra sadece kaşlarını çatıyor. "Gerçekten. Bu adamların hiçbirine bağlanma."

Dövüşe bu kadar takıntılı olmasaydı kıskandığını düşünürdüm, ayrıca kıskançlığının tamamen profesyonel olduğuna eminim. Onu desteklememi istiyor ve benim de bir parçam destekliyor, ona Remy'den başka kimseyi destekleyemeyeceğimi söylemek istemiyorum. O benim ailemin bir parçası.

Bu yüzden söz vermek yerine kaşlarımı çatıyorum ve ikimiz de çıkışa doğru ilerlerken onu itiyorum. "Defol git, seni zorba. Git çantalarını kır."

Dudaklarını kıvrarak kapıyı benim için açık tutuyor ve dışarı çıktıktan sonra gitmek için dönüyor.

Onun geri çekilişini izlerken şaşkın ve rahatsız hissediyorum ve bunun gitmesini istemediğim için olduğunu fark ediyorum.

Adını söyleme dürtüsüyle savaşıarak caddeyi geçip otele gidişini izliyorum. Maverick caddenin karşı tarafına geçerken kısa bir süre bana bakıyor. İşaret parmağını havaya kaldırıp daire çiziyor ve bunun yarın anlamına geldiğini anlıyorum.

Kalbimde bir tekme hissederek benimkini kaldırıyorum ve aniden heyecanlanarak aynı hareketi yapıyorum.

Yarın.

DOKUZ

DÜŞÜNCELERİNİZ İÇİN PENNY

Reese

Uykusuz bir gece daha geçirmeme, rüyamda kuşları ve kuş tüyleri dalgalanan terli erkek bedenini görmeme rağmen, ertesi gün süper motive oldum. Sanki uykudan başka bir şey tarafından besleniyormuşum gibi. Beklenti gibi bir şey mi? Heyecan mı? Her neyse, hadi Reese. Hayatım boyunca değişmek istedim ama bunun için çaba göstermeye direndim, belki de. Ya da kim olabileceğimden korkuyordum. Artık değişiyorum. Her zaman ulaşabileceğim bir yerdeydi ama şimdiye kadar hiç o olmak istemedim.

Belki de penny yüzündendir.

Bir kuruş bulmanın şans getireceği düşünülür. Ama daha şanslı hissettiren bir şey varsa, o da bir kuruşun açık çek olarak verilmesidir.

Göğsümde mutlu bir dikenle avucumdaki küçük bakır paraya bakıyorum.

"Bu da ne?" Brooke soruyor.

"Buldum," diye yalan söyledim. Ona bir adamla tanıştığımı söylemeye utanıyorum. Onun hakkında sorular soracak, kim olduğunu soracak ve ben hiçbir şey bilmiyorum ve bu öyle bir şey değil. Hiç de öyle değil.



Spor salonunun girişinde buluşuyoruz. Onu spor salonunun camına yaslanmış, koyu renk eşofman altı ve elektrik mavisi kapüşonuyla beklerken gördüğümde kalbim hızlanıyor.

Başını kaldırıyor ve kapüşonunun altından beni gördüğünde gözlerinin biraz parladığını görüyorum.

Gülümseriz. Ve yemin ederim ki bu gülümsemem **d o ğ r u d a n** kalbimden geliyor.

"Hazır mısın?"

Tek söylediği bu.

Sadece tek bir kelime. Tüm beyin reseptörlerimi ve daha utanç verici olanları harekete geçiren o derin, karanlık, derin, gürleyen seste tek bir kelime.

Başımı sallıyorum ve salona girdiğimizde omuzlarımız hafifçe birbirine değiyor ve reseptörlerime sıcak, ateşli ve kontrol edilemez bir şey doluyor.

Antrenman ringi dolu olduğu için ben koşu bantlarına, o da minderlere yöneliyor. Terlemeye kararlıyım, aralıklarla yürüyorum ve koşuyorum ve ona bakıyorum - buradaki düzinelerce terli insan arasında gerçekten gördüğüm tek kişi - ve birkaç dakikada bir bana bakmaya devam ettiği gerçeğini aşamıyorum.

İşimi bitirip eşyalarımı toplamaya gittiğimde yanıma geldi. "İlk dövüşüm Pazar günü." Bana alaycı bir gülümseme ve gözlerinde mutlu bir parıltıyla bakıyor. "Antrenman için iki günüm var, Oz'la çalışacağım."

"Tamam."

Ağızma bakıyor ve spor salonuna geri dönüyor. "Hey, sanırım seni bir daha göremeyeceğim," diye sesleniyorum, duruyorum

Onu. Hayal kırıklığına uğradım ama nedenini bilmiyorum.

"İyi şanslar, Maverick."

İyi şanslar, Avenger. . . .

Gözlerimiz bir buçuk saat boyunca birbirine bakıyor. Sonra Maverick bana o yavaş, ukala başını sallıyor, tıpkı onunla tanıştığım ilk gün yaptığı gibi, teşekkür ederim anlamına gelen bir baş sallama ve o yanan metalik gözleriyle bana gülümsediğinde, gülümsüyorum ve kulaklarım biraz ısındığında başımı eğiyorum.

Arkamı dönüp uzaklaşıyorum, onun için mutlu, kendim için beklenmedik bir şekilde üzgün hissediyorum.



Hayatımda değişiklikler oluyor. İyi olanlar.

Miles geçenlerde mesaj attı. Ziyarete gelmek istiyormuş. Belki de beni özlüyordur. Beni hafife alıyor ve şimdi özlüyor.

Vücudum yaptığım egzersizlerden dolayı kesinlikle ağrıyor.

Daha fazla enerjim var ve biraz popo kaybediyorum ve mutluyum.

Ama bu gece düşüncelerimde dolaşan o. Ev o kadar sessiz ki, yatakta uzanıp onu tekrar görüp göremeyeceğimi merak ederken çatıdaki yağmurun yumuşak pıtırtılarını duyabiliyorum.

Özel okuldaydım. Ortaokuldan liseye kadar toplam 460 öğrenci kayıtlıydı. Her yıl çemberlerle doluydu, hiçbir zaman tam olarak uymadığım çemberlerle. Bağlantı kurmayı arzuluyordum ama utangaç olmak yardımcı olmuyordu. Sessiz olmak da işe yaramadı. Utangaçlığı ilgisizlikle ya da sıkıcılıkla karıştırıyorlardı. Sessizliği söyleyecek hiçbir şeyi olmamakla ve bunu hissedecek hiçbir şeyi olmamakla eş tutuyorlar. Beni bir lamba gibi sessiz gördüler, ben de onlar için bir lambaydım. Kendimi hiçbir zaman bir lamba olarak düşünmedim, belki bir ampul. Ama şimdiye kadar düğmeyi bulmayı hiç başaramadım.

Beni duyabildiğini hissettiğim kadar sessiz olabilen başka bir insan olduğunu hiç düşünmemiştim. Anahtarı bulmama benden başka kimsenin yardım edebileceğini hiç düşünmemiştim.

Bu yüzden mi bu kadar ilgimi çekiyor? Neden hem yabancı hem de bu kadar tanıdık geliyor? Neden beni bu kadar farkında yapıyor? Onun hakkında mı? Ve benim, bedenimin? Kalp atışlarımın, nefesimin, seksimin! Her şeyi ele geçiriyor.

Sanki bedenim benim değil; benden kaçıyor. Her bakışına, gülümsemesine ya da sesine tepki veriyor. Neyim var benim böyle?

Miles ve ben çalışırdık. Ama Maverick çok erkeksi ve son sınıfa kadar V kartını vermezsen böyle olur, Reese.

Diyet yapmak ve yiyemediğiniz şeyleri arzulamak gibi. Aynen öyle. Son zamanlarda bu kadar sıcak olmamın sebebi de bu. Maverick Cage seks sızdırıyor ve ben sekssiz bir hayat yaşadım. Haftalardır yemediğim Snickers çikolatası gibi.

Ve daha önce de seks için bir sürü fırsat vardı. Birinci sınıfta. İkinci sınıfta. Hatta birinci sınıfta ve kesinlikle son sınıfta. Bazı erkekler benimle, Lex Kent'le ve mezuniyet balosunda Julian Parrish'le yatmak istedi. Elbette farklı vesilelerle benimle yatmak istediler ama ben onlarla yatmak istemedim.

Beni öptüler ve bana dokundular ve onlar tarafından biraz kullanıldığımı hissettim ve kullanılmak istemedim.

Anlaşılmak ve bilinmek istiyordum.
Ve sevilmek istedim.



Sonraki iki gün boyunca ekip toparlanıp ilk dövüş için hazırlanır. Remy evde bile değil. Brooke gün boyunca bana mesaj atıp duruyor: Racer nasıl?

O iyi! ;D Trenlerle oynuyoruz

Ah o ve trenleri. Benim için ona sarıl. Yatmadan önce evde olmaya çalışacağım.

Diane akşam yemeği hazırlamaya başladığında evde sadece o, Racer ve ben vardık. On yılı aşkın bir süredir ekte olduğunu öğrendim ve çok sıcak, dünyevi bir havası var; herkesin annesi gibi.

"Sessiz birisin, değil mi?" Diane mutfakta ayaklarını sürüyerek dolaşırken ben de sebzeleri doğramasına yardım ediyorum.

Gülümsüyorum. "Sanırım."

"Yabancılarla karşı çekingen mi yoksa sadece sessiz mi?"

"Sessiz ol."

"Eğer seni rahatsız ediyorsam lütfen beni durdur."

"Sen değilsin. Bana tüm bunları anlat." Parlak renkli yiyecek ve sebzelerle dolu mutfak adasını ve fermuarlı poşetlerde marine ettiği yarım düzineden fazla birinci sınıf pirzolayı işaret ediyorum.

"Remy bir günde normal bir insanın bir haftada aldığından daha fazla protein alıyor. Bütün gün antrenman yapıyor ve beslenmesi de en az antrenmanı kadar önemli," diyor bir tepsi çıkarıp tatlı patates dilimlerini iki mükemmel çizgi halinde dizdikten sonra üzerlerine zeytinyağı ve bir tutam taze ezilmiş ot gezdirirken.

Tüm mutfak biberiye ve biber karışımı gibi kokuyor ve nefes aldığımda ciğerlerimi temiz hissettirmesi hoşuma gidiyor.

"Herkes çok yakın," diyorum tepsiyi fırına sürmesini izlerken ve sonra kabaklı makarna sosu için fesleğenleri ezmeye gidiyorum.

"Biz bir aile gibiyiz. Tüm iniş ve çıkışlarıyla, sanırım."

"Ne inişleri?"

"Remy huysuzdur ama kimseye zarar vermez. Sadece huysuzlukları vardır. Brooke onunla iyi başa çıkabilir. Onun için her şeyi yapar."

"Anlayabiliyorum," diye itiraf ediyorum.

"Peki ya sen? Evde bir oğlan mı var?" diye soruyor sinsice, gözleri parlayarak kadın kadına bir gülümseme gönderiyor bana.

Miles.

"Belki," diyorum. Fesleğeni ezmeyi bitirdikten sonra gidip ellerimi yıkıyorum ve havluya kuruluyorum.

"Belki' ne demek?"

"O bir arkadaş ama sanırım ben daha fazlasını istiyorum. Arkadaş olarak kalmak ve sonra da değişiklik yapmak çok zor. Beni farklı bir gözle görmesini sağlayamıyorum."

"Sen güzel bir kızsın. Sadece gerçek olanı bulana kadar yetinme."

Gerçek bir şey.

Herkes sanki siyah ve beyazmış gibi konuşuyor ama gerçek olduğunu nasıl anlarsınız? Ben bir şeyleri gerçeğe dönüştürmeye inanırım. Bir şeylerin gerçekleşmesi için bilinçli bir çaba göstermeye. Bu da demek oluyor ki, belki de şu anda Miles'a mesaj atıp neden gerçekten gelmek istediğini öğrenmeliyim.

Ama belki de beni biraz daha özlemeli. Belki de bana mesaj atan o olmalı. İstedğin şey için savaşılmaya varım, ama hiçbir şey söylemeyen mesajlarla anlamsız bir pinpon oyunu gibi hissetmiyorum.

Bunun yerine, Maverick'in kuruşunu çıkarıp elimde çeviriyorum, ne yaptığını merak ediyorum, şu anda düşünceleri için bir kuruş vermeye hazırım.

ON OZ İLE EĞİTİM

Maverick

Bir garajda antrenman yapıyoruz, kutular bir tarafta, çantalar odanın ortasında. Kimse izlemiyor. Kimse bölmüyor. Kimse dikkatimi dağıtmıyor.

Önce ip atlama, ileri, geri, yana. "Zaman."

Durdum, ter içinde kaldım ve hız çantasını almaya gittim.

Babam gözümün önüne geliyor. Onu hastane yatağında görüyorum.

Annemin görüntüleri. Ben evden çıkarken kapıda bekleyen annem.

Kapılarını yüzüme kapatmadan önce koçlar gözümün önüne geliyor; Asla yeterince iyi olamayacaksın.

Gölge boksu

yapıyorum.

Antrenman.

Koşuyor

um.

Ağırlıklar

.

Plank, şınav, barfiks, karın kasları.

Ve onun flaşları. Bu güzel bir vücut sanatı. . . .

Ondan görüntüler. İyi şanslar, Maverick. . . .

Onun anıları. Açık mavi gözler bana bakıyor, pembe dudaklar "O benimle" diyor.

Oz, "Dövüşçülerden biri alınganlık gösterirse özel olarak ilgilenin," diyor. Mekik çekiyorum, ağızımdan nefes veriyorum.

"Ve eğer Tate'e ulaşırsanız, sizi yormasına izin vermeyin. Hiç kimsenin görmediği kadar dayanıklıdır. Hemen sonra

Salıncaklar, o görünmez; bir saniye orada, bir saniye sonra yok. Gözlerini ondan asla ayırmayacaksın, duydun mu beni?"

Kırk dakikalık bir öğle yemeği arası veriyoruz ve Oz eski bir taşınabilir televizyonda birkaç kaset oynatıyor. Tate kızıl-kırmızı cübbesiyle arenaya ve ringe giden beton yolda ilerliyor.

Sarı giysili Apocalypse onu takip eder.

Eldivenlere dokunuyorlar.

Zil çalıyor.

Apocalypse yumruk atıyor. Tate omzunu oynatarak kaçıyor.

Apocalypse tekrar yumruk atıyor, yüksek. Tate kaşlarını çatarak kafasını savuruyor. Tate bir sol, bir düz yumruk ve ardından çenesini kıran bir sağ yumruk atıyor.

Darbeler Apocalypse'i sersemletiyor. Engellemeye başlar, geri çekilir.

Tate açıkça saldırgan. Apocalypse'i iplere sıkıştırana kadar peşinden gidiyor ve vücuduna çok sayıda darbe indiriyor. Kaburgalar, bağırsaklar.

Oz, "Birinin Tate'e nasıl yere düşeceğini ve yerde kalacağını öğretmesi gerek," diye homurdanarak Tate'in Apocalypse'i iplere dayadığı başka bir noktaya ilerliyor. Tate'in yumruğu dışarı çıkıyor. Son bir vuruş. Apocalypse düşmek üzere.

Raundun sonuna geldik.

Tate geri çekiliyor ve taburesini alıp biraz su içiyor.

Apocalypse de kanlar içinde taburesinin üzerine çıkar ve koçuna başını sallar.

Ayağa kalkmıyor ve ağız koruyucusunu tükürüyor.

Spiker kazananı bağırmaya başlar. "Riiipti-"

Oz videoyu kapatıyor ve ben de eldivenlerimi tekrar giymeye başlıyorum. "Riptide dövüştüğünde çoğu zaman yüzünde hiçbir iz bırakmadan ayrılır. O şimdiye kadar görülenlerin en iyisi."

"Daha büyük olacağım."

"Kendini beğenmişsin." Eldivenlerimi bileklerimden sıkmak için yanıma geldi, sonra kafamın arkasına bir tokat attı, ayıktı

gözlerini dikip bakacak kadar. "Sikini kızlara sakla." "Kahretsin, öyleyim."

"Gerçekten mi?" diyor, birden ilgileniyor. "Hangi kızlar?" "Bir kız. Sadece bir tane."

"Adı ne?"

Başımı sallıyorum ve ağır torbaya nişan alıyorum. Üzgünüm, Oz, ama o tamamen benim.

ON BİR

UZAKTAN YERALTI

Reese

Bu gece odamdan Yeraltı hakkında çok şey merak ediyorum. Tate'ler açılış dövüşüne kolay erişim istedikleri için bize şehir merkezinde beş yıldızlı bir otelde yer ayırtmışlar.

Görünüşe göre birçok dövüş devresi var. Bunda dövüşler mevsimlere göre yapılıyor, yılda iki kez, kış ve yaz. İlkbahar ve sonbahar antrenman için. Dövüşler, bu gece Seattle'da yapılacak olan açılış dövüşünden başlayarak, bu yıl New York'ta yapılacak olan final dövüşüne kadar farklı yerlerde yapılıyor. Sezon boyunca dövüşçüler sakatlık ya da mağlubiyet nedeniyle dövüşü bırakıyor. Her gece, bir dövüşçü kazanırsa, başka bir rakiple ve sonra bir başkasıyla dövüşme fırsatına sahip olur, ta ki düşene veya kaybedene kadar. Bu da en iyi dövüşçülerin en son dövüşeceği anlamına gelir; aksi takdirde diğerlerinin fazla ilerleme şansı olmaz. İyi çaylak dövüşçüler en iyilerle dövüşmek için yükselirler. Duyduğuma göre, son üç yıldır yenilmeyen tek bir dövüşçü var. Remy Tate.

Diane, Racer ve ben hariç tüm ekip açılış dövüşüne gittiği için süit ürkütücü bir sessizliğe büründü.

Remy çantasıyla ve spor malzemeleriyle dışarı çıktığında neredeyse bayılacaktım. Bir canavar gibi geçip gitti ve ben Maverick'in ondan ve onun gibi daha tecrübeli dövüşçülerden alabileceği darbeler hakkında stres yapıyorum.

Maverick için endişeliyim.

Racer'ı yatağına yatırdım. Ona trenlerle ilgili bir kitap okudum ve hatta gidip Tates'lerin süit mutfağında bulunmayan türden şekerli yiyecekler aradım. Televizyon izlemeye çalıştım.

Kumandayı bir kenara bırakıp pencereye bakarken saatler sonra ekibin odaya geri döndüğünü duyuyorum.

Genelde ne konuştuklarını bilmem, trenlerle oynamayı ve Racer'ın gözleri parlayan gülümsemesine kıkırdamayı tercih ederim. Gamzesini yemek ve tombul yanağını da beraberinde götürmek istiyorum. Ama bu gece Racer çoktan uyudu ve ben de henüz odama gidemeyecek kadar meraklıyım.

Remington sıırıslık olmuştur ve su içmek için doğruca mutfağa gider.

Sessiz ve memnun. Brooke da hiç yıpranmış görünmüyor. Yani bu gece her şeyin yolunda gittiğine eminim.

Racer'ı kontrol etmeye gittiğinde, sormalı mıyım diye düşünerek adamların etrafında dolanıyorum.

"Bir sürü yeni adam var. Scorpion dışarıda ve Parker the Terror hâlâ hastanede olduğu için, hepsi bu yıl final maçında şansları olduğunu düşünüyor."

Koç Lupe, "Onlar bir avuç aptal pislik," diyor.

"Yeni yıldız hakkında ne düşünüyorsun, Koç?" Pete merakla soruyor.

"Kalbinin ve ruhunun kışkırtıldığını söyleyebilirim. Öfkesi öylesine kilitlenmiş ki kasları neredeyse tutulmuş."

Maverick mi?

"Biraz ateş var. Sence Riptide'la savaşabileceğini mi düşünüyor?" Riley soruyor.

Koç kel kafasını kaşır. "Bir şans elde etmek için onlarcasını geçmesi gerekecek. Çaylaklar, ciddi bir kış tekmelemedikleri sürece şampiyonla dövüşmezler."

"Oz sadece iplerin arkasında uyukluyordu." Pete onaylamayarak başını sallıyor.

Ohmigod. Onun hakkında konuşuyorlar. Benim Maverick'im hakkında konuşuyorlar.

Benim Maverick'im mi?

Hayır, benim değil. Hem de hiç.

Ama arkadaşım. Belki benim arkadaşım.

"Bu adam hakkında ne biliyoruz?" Pete not alıyormuş gibi telefonunu çıkararak sorar.

"Onaylandı mı?" Koç soruyor. "Hiçbir şey. İşaretini gördün mü?" "Düşündüğümüz anlama gelmiyor olabilir. Rem değil

endişeli," diye karşı çıkıyor Pete.

"Çünkü bizim için endişelenmek benim işim," diye homurdanıyor Koç.

Cebimdeki kuruşa dokunuyorum. Çikolata ve vanilyalı dondurma için korkunç bir istek duyuyorum. Özlemimi giderecek bir şeyler bulmak için mutfağa gidiyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı, Reese?" Diane sordu.

"Atıştıracak bir şeyler arıyorum. Diyetetik!" Diane'e belirttim. "Kesinlikle çikolata ya da dondurma değil."

"Badem sütlü vanilyalı dondurmam var. Oldukça güzel, normalinden daha düşük kalorili. Bir kaşık mı? Yoksa iki mi?"

Aman Tanrım. "Bir," diyorum ama iki parmağımı kaldırıyorum. Gülüyor.

Odama taşıyorum ve dondurmaya bakıp onu düşünüyorum. Maverick. Kafes. Maverick kutunun dışında, ama kafes sanki kapana kısılmış gibi. Kuş dövmesini düşünüyorum ve parmaklarımın onu izlediğini hayal ediyorum ve bilin bakalım bu parmaklar kimin? Benim parmaklarım.

Ve sonra dudaklar ona doğru bastırıyor ve bilin bakalım bu dudaklar kimin? Benim dudaklarım.

Ve tadı bu vanilyalı dondurmadan daha iyi ve aniden içimde başlattığı b u sonsuz arzuyu tatmin edecek tek şeyin o olduğunu hissediyorum ve normal dondurmaya sahip olamadığım gibi ona da sahip olamayacağımdan oldukça eminim.

Kaseyi elimde tutuyorum ama aslında oturma odasındaki konuşmayı daha fazla duymak için kulaklarımı zorluyorum.

Remington Tate ringlerin kralı. Yıllardır yenilmedi. Hayatı buna bağılıymış gibi antrenman yapıyor ve

Bunun için yaşıyor. Yeraltı dünyasının simgesi ve usta bir dövüşçü. Önce bir boksördü, asi öfkesi yüzünden kovuldu, şimdi Yeraltı'nda herhangi bir ağır sıklet, orta sıklet veya orta sıklet şampiyonuna rakip olacak bir isim yaptı. Mega kalabalıkları çeken mega dövüşler yapıyor; ve kendini beğenmiş, gamzeli sırtışları ve rakiplerini öldüresiye dövüştürme şekli arasında, yarattığı sansasyonel dövüşler çok fazla paraya ve çok fazla hayrana neden oluyor.

Ancak Maverick bu geceye kadar hayatı boyunca hiç dövüşmemiştir.

Dört adam -Coach, Riley, Pete ve Remington- bir kanepeye oturmuş, bir şeylerin üzerine eğilmişken dışarıda dolaşıyorum ve kenarda duruyorum. Brooke yakınlarda duruyor çünkü Remy'nin kolu onun beline dolanmış ve başka seçeneği yok gibi görünüyor.

Koç'un telefonundan dövüşleri izliyorlar. Tüm dövüşçüleri değerlendiriyorlar.

Maverick mi?

Görme ihtiyacından gözlerim acıyor.

"İlk dövüş. Sabırlı olmaması dışında gerçek bir zayıflık görmek için yeterli değil" diyor Koç.

"Tekrar oynat," diyor Remington. O da izler. "Huh," diyor, etkilenmiş.

"Evet. Bir meydan okumayla karşılaşabilirsin."

Remy bir şeyler mırıldanır, ayağa kalkar ve Brooke'un poposunu okşayarak yatak odalarına doğru yürür.

"Ne dedi o?" Koç diğer ikisine sorar.

"O da 'Tam zamanında' dedi. " Pete, Riley ile bakış alışverişinde bulunur.

"Eğer Oz zavallı çocuğun açık yarasına dikiş atmaya kalkarsa, çocuk bir gözünü kaybedecek," diyor Koç ayağa kalkıp ceketini alırken.

Kalbim göğsümde ters dönüyor.

"Omzunda bir çip var."

Koç onlara ciddi bir bakış fırlatır. "Eğer babası düşündüğümüz kişiyse, elbette bir çipi vardır." Beni fark ediyor ve bir an için neden burada olduğuma şaşırmış görünüyor. "Reese, değil mi?"

"Evet." Üçüne de gülümsedim. "Tebrikler."

"Bir dahaki sefere bizimle gel," diyor Riley. "Sana söz veriyorum, çok güzel bir deneyim olacak."

"Yapamam. Görünüşe göre Racer uyumak için Reese'e ihtiyacım var evresinde. Ben onun yeni battaniyesiyim."

Hızlıca mutfağa geri dönüp Diane'den bir pint dondurma sığacak bir soğutucu çanta istiyorum, sonra da ebeveyn yatak odasının kapısını çalıyorum. Brooke göğsüne tuttuğu bir havluyla kapıyı açtığında arka planda duş suyunun sesini duyuyorum. İçeriye bakmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü onların yanındayken aralarındaki inanılmaz kimyaya müdahale ediyordum gibi hissediyorum. "Yürüyüşe çıkabilir miyim? Racer yattı. Biraz kalori yakmak istiyorum."

"Elbette, ama ..." Saati kontrol etmek ister gibi yatak odasına bakıyor.

Elimi çantama daldırarak "İyi olacağım," diye teminat veriyorum. Bana verdiği biber gazını çıkarıyorum.

Sırıttıyor. "Tamam o zaman. Hazırsın. Dikkatli ol, Reese. Bir saat içinde buraya dön yoksa telefonunu kırarım."

"Evet!" Oturma odasını geçip dışarı çıkıyorum.

ON İKİ

İLK YARDIM

Reese

Yirmi dakika sonra otelinin lobisindeydim. Oda numarasını unutmuş, şehre yeni gelmiş ve ona sürpriz yapmak isteyen aptal bir kız gibi davranıyorum. Genç olduğum ve tatlı görüldüğüm için, personel buna kanıyor ve oda numarasını veriyor ve üç dakika sonra, kapısını çalan bir sinir yığınıyım. "Sadece yap," diye alçak bir hırıltı duyuyorum.

Kapının arkasından bile adamın sesi beni ürpertiyor.

Neden buradasın, Reese?

"Maverick." Kapıyı tekrar çaldım ve "Maverick, benim." dedim.

Az önce odanın içinden gelen sesleri uydurup uydurmadığımı merak ettiğim ölçüde tam bir sessizlik var.

Yemin ediyor ve üç kalp atışı sonra kapı açılıyor. Maverick Cage önümde duruyordu, tamamen hareketsizdi. Uzun boylu. Terli. Ve korkutucu. Nefes alıyorum, çünkü, merhaba? Göz korkutucu.

Bir gözü kapalı, kaşından kan akıyor. Altındaki göz şişmiş ve morarmış ve diğer gözünün bakışlarındaki güç o kadar mutlak ki, oraya girip yardım etmeye bu kadar kararlı olmasaydım beni geriye iterdi.

Ben burada durup ağzımı açarken, onun beni tepeden tırnağa süzdüğünü fark etmem bir anımı alıyor.

Vücudumun her yerinde bir sıcaklık oluşuyor ve bakışlarını hızla takip ediyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Sesi zımpara kağıdı gibi pürüzlü. İfadesinde bir dünya hayal kırıklığı var,

ve boğazı çok bronzlaşmış ve kalın, kanıyor ve gömleksiz ve çok yırtık. Ve görkemli. Göğsündeki her kas yontulmuş ve kaya gibi sert, şimdiye kadar gördüğüm en pürüzsüz, en altın tenle kaplı. Meme uçları-

Onun küçük, sivri, kahverengi meme uçlarına bakmıyorsun, Reese!

"Dikiş dikebiliyorum," diye geveledim. "Yani gömlek falan ama... kuzenim yaz için yardıma geldiğimde ilk yardım ve daha fazlasını öğrenmemde ısrar etti."

Tek gözü bir kez daha üzerimde geziniyor ve bir süre bekliyor. O kadar uzun bir süre ki, zihnimde o kapıyı daha fazla açmadan binayı terk etme şansım var. "İçeri gel."

Beni odasına alma konusunda isteksiz davranıyor ve ben de içeri girdiğimde aynı şekilde isteksiz oluyorum. Odasına gelerek onun kim olduğuna dair bir ipucu elde edeceğimi düşündüysem, başka bir fantezi seviyesindeydim. Burası temiz bir otel odasının olabileceği kadar çıplak - bu odanın dövüş ekipmanlarıyla dolu olması dışında. Köşedeki sandalyenin yanında bir spor çantası. Su şişeleri ve elektrolit içecekler. Ayrıca açık ve bir şeyler çıkarılırken karıştırılmış gibi görünen malzemelerle dolu bir ilk yardım çantası.

Uyuduğu yatağı görmek göğsümü çok garip hissettiriyor. Sanki biri beni yumruklamış gibi. Komodinin üzerinde bir çift siyah boks eldiveni ve yanında benzer bir çift eski eldiven var. İkinci eldivenler eski görünüyor; bilekleri yıpranmış ve yırtılmış, gümüş bir bantla gelişigüzel bantlanmış. İnsanın dövüşmek için yanında bulundurmayacağı türden eldivenler. Maverick'ten daha yaşlı görünüyorlar.

Spartalı odasının ortasında, orta yaşlı bir adam, içinden ince mavi bir iplik geçen parlak küçük bir iğne tutarak duruyor.

Adamın göbeği var, belli ki hayal kırıklığı içinde ellerini beyaz saçlarında gezdiriyor ve sanki gerçekten odada mıyım yoksa kafasının içinde miyim emin değilmiş gibi beni incelerken gözleri kan çanağına dönmüş ve kafası karışmış durumda.

"Merhaba Oz," diyorum.

Gözlerini kısıyor. "Ve sen?"

"Sen beni tanıımıyorsun ama herkes seni tanıyor."

Ofluyor. "Bu doğru mu? Geçmişte kalmış biri olarak, değil mi? Geri dönüş yapıyorum, bekleyin ve görün." Gümüş matarasından içiyor. Maverick bana sırtlıyor ve Oz'un elindeki iğneyi almaya gidiyor.

Elinde iğneyle bana doğru yürüdüğünde, birdenbire beni onun yardımına koşmaya iten şeyin ne olduğunu bilemedim. Ben yastık diktim, sıcak, canlı et değil.

"Elinden gelenin en kötüsünü yap," diyor, iyi kaşını kaldırarak bana meydan okuyor.

"Sterilize edildi mi. . . ?" Az önce bana uzattığı iğneye odaklanmaya çalışarak soruyorum.

Maverick'in çok yakın olduğu gerçeğinden değil.

Maverick'in beni hiç olmadığı kadar ilgiyle izlediği gerçeğine değil.

Komodinin çekmecesini açarak bir çakmak alır, çakmağı iğnenin üzerinde gezdirir, alevle sterilize eder, sonra bir buz torbasına doğru yürür ve hemen soğutmak için içine sokar.

"Etkilendim."

İğneyi tekrar batırırken parmaklarımız birbirine değiyor ve sonra pencerenin yanındaki sandalyeye oturuyor. Yarayı temizlerken nabzımı sabit tutmaya çalışıyorum. "Sana hastane yok, ha?" diye fısıldıyorum.

"Oraya iyileşmek için gitmek istemiyorum ve oraya ölmek için de gitmek istemiyorum." Sesi alçak ama kararlı ve o kadar yakın ki nefesi yüzümde geziniyor ve çok sıcak hissettiriyor.

Onun bana baktığını gördüğümde gülümsemeyi bırakıyorum ve karnımda garip bir dönme hissediyorum.

Güçlü ol, Reese.

Eğer o yaraya dayanabilirse, sen de biraz iğne işi yapabilirsin. Bakışlarını bile alabilirsin.

Ayrılmış bacaklarının arasında duruyorum. Şort giymiş ve . . . Oh.

Tanrım.

Kalçaları kocaman ve kaya gibi şişkin. Oturuyor, saçları sarı oda ışıkları altında parlıyor, dizleri sıyrılmış. Bacakları kıllarla tozlanmış ve bronzlaşmış. Göğsü terden sırılsıklam. Ben ayaktayım ve yüzü boynumla göz hizasında. Her bir santim yaklaştığımda, gerginleşiyorum. Elim biraz titriyor.

Acıyacağını biliyorum ama bakışlarında hiç endişe yok. Sanki acıya karşı bağışıklığı varmış gibi.

"Bakışlarını indir," diyorum.

Bakışlarını kaçırıyor. Ve bu yardımcı olmuyor. Konsantre olamıyorum çünkü şu anda baktığı şey her neyse dudaklarım karıncalanıyor. Karıncalanıyor.

Dudaklarıma mı bakıyor?

Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, sanki X-ray görüşü varmış gibi. Parmaklarımı Maverick'in alnına koyuyorum. Dokunuşuma hiç tepki vermiyor ama ona dokunmak beni komik hissettiriyor. Ama bu komik bir an değil, o yüzden işe koyulmalısın kızım!

Nefes alıp nefesimi tutarak iğnenin ucuyla derisini deliyorum, içim sızlıyor. Hareket etmiyor. Ben iğneyi yavaşça çıkarırken sessizce beni izliyor. Ve sonra derisini tekrar deliyorum.

"Bir yara izin olacak," diye fısıldıyorum hayıflanarak.

Uzanıp yaralı elini beni sabitlemek istercesine belime doluyor ve vücudumun tepki olarak anında titremesine engel olamıyorum. Bedenim, kendine gel!

Beni derinden rahatsız eden her neyse onu değerlendirirken elim dikiş atmayı bıraktı.

Serçe parmağı bir şekilde gömleğimin altına girdi, diğerleri de üstüne. Parmağının pedi biraz sert. Beni daha da yaklaştırırken parmakları beni biraz daha sıkı kavıyor. Nefesimi tutuyorum, sonra bitirebilmem için beni sabitlediğini fark ediyorum. Ve eğer göğüslerimin tam onun yüzünde olduğu gerçeğine odaklanmaya devam edersem bitiremeyeceğim!

Derisini tekrar deliyorum, bu sefer hızlıca, daha iyi iyileşmesi için mümkün olduğunca sıkı dikmeye çalışıyorum. Ve olabildiğince hızlı

Böylece buradan çıkabilirim. Sertçe nefes alıyor.

Duraklıyorum. "Seni incitiyorum."

Başını eğiyor ve gözleri benimkilere kayıyor ve orada çok fazla sıcaklık var, bana baktıklarında kimsenin gözlerinde görmediğim türden. Ben bakmıyorum.

"İşin bitti mi?" diye soruyor, sesi dokulu, gözleri aniden hayal kırıklığıyla doluyor, sanki işimin bitmesini bekleyemiyormuş gibi. Ama parmakları beni daha sıkı kavlıyor, ta ki dizim kasıklarına dayanana kadar.

Dudaklarımı büzüyorum ve tekrar derisini delmeye odaklanıyorum. Toplam on iki dikiş atıyorum. Kalbim göğsümde Seabiscuit gibi koşarken ve göğsümün ne kadar hızlı yükselip alçaldığını fark etmemesi için dua ederken bile.

"İşte. Başka bir gün savaşmak için yaşayacaksın."

Kendimi geri çekiyorum ve söyleyecek bir şey ararken odanın neredeyse yarısını aramıza koyuyorum. "Kutlamak için dondurma getirdim. Bu senin Yeraltı'ndaki ilk dövüşün. Anlat bana!"

Kutlama işine dönersek, dondurma paketimi çıkarıyorum.

Öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, merakla beni izliyor. "Özel bir şey değildi." Parmaklarını avuçlarının içine kısıyor ve dikkatle profilimi izliyor.

Sonra Oz diyor ki, "Muhteşemdi! Üçünü nakavt etti!"

Maverick'in gözleri Oz'un üzerinde parlıyor, çeliği eritecek kadar sıcak bir kıvılcım. Başını sallayarak öfkeyle homurdanıyor. "Yeterli değil."

"Uzun zamandır gördüğüm tüm başlangıç dövüşçülerinden daha iyisin. Twister'ı bir rauntta kırdın." Bana bakan Maverick'e bakıyor.

"Twister mı?" Etkilendim, sordum.

Maverick ona, "Sana bir taksi çağırayım da evine git, Oz," diyor. Maverick'in gözlerinin ne kadar anlamlı bir şekilde kapıya doğru kaydığını fark ediyorum.

Oz'un kaşları havaya kalkıyor. Benimkiler de öyle.

Maverick rahatsız görünmüyor.

Benimle yalnız kalmak istediğine dair garip bir his var içimde.

İçime bir panik çekirdeği yerleşti.

Ve iki heyecan.

Üç şehvet.

"Evlat, sen gelmeden önce de kendi başımın çaresine bakıyordum, o yüzden siktir git. Kendi taksimi bulabilirim." Oz ilk yardım çantasını kapatıp koltuk altında taşırken, bir yandan da matarasından bir yudum alıp paltosunu giyiyor.

"Hoşça kal Oz," diyor Maverick ve Oz homurdanırken kapı kapandığında Maverick bana bakıp gülümsüyor.

Dondurmayı çıkarıyorum.

Lütfen Tanrım, bir daha bana öyle gülümsemesin. Çok yalnızız, çok sessiz ve o çok çıplak-Göğüslü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, hâlâ gülümseyerek.

"Plastik kaşıklar," diyorum, sanki gelmiş geçmiş en iyi icatmış gibi. Sorusunu bilerek görmezden geliyorum ve kaşıkları inceleyerek büyük bir tören yapıyorum -sanki aralarında bir fark varmış gibi- ve sonunda ona bir tane uzatıyorum.

Beni izliyor ve kaşığı baş ve işaret parmaklarının arasına alıyor. İkimiz de kaşığı aynı anda tuttuğumuzda neredeyse birbirimize bağlanmış gibi hissediyorum. Ki bu çok saçma.

Kaşığı dondurma kovasının içine kaydırırken "Diyetetik," diyorum. Dondurmayı ağzına tikiştiriyor. Kararsız bir şekilde onu izliyorum. "İyi mi?"

Bir kaşık daha alıyor ve sanki düşünüyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Bana kavgayı anlat."

"Neden?" Sesi, yediği soğuk dondurmanın aksine sert ve kuru.

"Bilmek istiyorum. Nasıl hissettirdi?"

diye sordum. "Neden yemiyorsun?"

"I . . ." Dondurmaya bakıyorum.

Kaşığını bana doğru kaldırıyor.

Gözlerim açıldı.

Dudaklarım ayrılıyor. Kaşığı ileri doğru hareket ettirdiğinde, dondurmanın dilimin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Geri emiyorum ve kendi kaşığımla kapıp endişeyle bir ısırık daha alıyorum.

"Bana dövüşten bahset," diyorum tekrar. "Eminim şimdiden hayranların vardır."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Oh, hadi ama. Kızları fark ediyor olmalısınız."

"Oh, fark ettim." Sırıttıyor, gözleri parlıyor. "İhtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcı."

Onun kadar genç ve bariz bir şekilde seksi bir adamdan bu itirafı beklemiyordum. Ama sonra, Maverick kariyerine o kadar odaklanmış ki, sevişmenin bir öncelik olmadığına inanabilirim. Onun için sevişmek kolay ve istediği zaman ulaşabileceği bir şey olmalı. Ama Underground'da istediği seviyede dövüşmek öyle değil.

Nedense onunla aramda yeni bir bağ oluştuğunu hissediyorum ve Miles'a daha önce hiç söylemediğim bir şeyi itiraf ettiğimi duyuyorum.

"Ben bakireyim," diye fısıldadım.

Kaşları havaya kalkıyor ve yüzündeki şaşkınlıkla karışık saygı ve adını koyamadığım bir şey kulaklarımın ucunu ısıtıyor. Kelimeleri arar gibi ağzını açıyor, sonunda "Neden?" derken alnında şaşkın bir kaş çatılıyor.

"Vücudumla ilgili güvensizlik sanırım. Sadece iyi hissetmek değil, bir anlamı olmasını istiyorum."

"Güvensiz olacak ne var ki?" Omuz silkiyorum.

"Ciddi misin Reese?" diye soruyor usulca, inanmayarak.

Gergin bir şekilde gülüyorum, gülümseyerek başımı sallıyorum. "Ciddiyim, Maverick."

Bu adamla hiç kimseyle konuşmadığım kadar çok konuşuyorum. Çünkü onu dinlemek ve benimle de konuşmasını sağlamak istiyorum.

Dinlemek onunla yepyeni bir anlam kazanıyor.

Konuşmak da öyle.

Kelimeler.

Görünüyor.

Ses tonu.

Yepyeni bir anlam.

Bakışlarını bakışlarımdan ayırmıyor ve sonra sessizce, biraz da boğuk bir sesle, "Bence bu harika, Reese," diyor.

Bir asır boyunca bakışıyoruz. Oda küçülüyor, elleri dizlerinin üzerine yayılıyor ve başparmaklarını huzursuzca her ikisine de vuruyor.

Ellerimle, gözlerimle, kendimle ne yapacağımı bilemiyorum.

Hayatımda ilk kez, en derinlerimde bir yerimin acıdığını fark ediyorum. Sonra Maverick kaşlarını çatarak odaya bakıyor ve bir elini huzursuzca ensesinde gezdiriyor. "Burası için üzgünüm."

"Hayır, bu iyi. Rahat."

"Tüm birikimimi babama yardım etmek için kullandım." "I . . . Özür dilerim. Ne oldu?" "Kahretsin, sanırım."

"Özür dilerim, Maverick."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ona Maverick dediğimde yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor. Bu öylesine şaşkın bir bakış ki duraklıyorum ve hemen geri çekilmek istiyorum.

"Sana Cage dememi mi tercih edersin? Sen . . . adını söylediğimde kaskatı kesildin."

"Bana kendinden bahsetmeni tercih ederim," diyor, koltuğunda öne doğru kayarak. "Ne arıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Gece vakti buradasınız. Ne arıyorsun?" "Bir arkadaş."

"Ben arkadaş canlısı bir adam değilim."

"Ama gördüğün şey seninle elde ettiğin şey ve ben bunu seviyorum." "Benden hiçbir şey almıyorsun, aldığın şey bu."

"S o r u n d e ğ i l . Bir penim var. Ve en azından sen anneme söylemeden dondurma yiyebilirim."

Biraz daha yiyoruz. Komodinin yanındaki eski, yıpranmış eldivenleri görüyorum ve onlara dokunmak için kalkıyorum.

"Onlar benim değil. Bunlar benim." Diğerlerini almak için arkasına yaslanıyor, yeni eldivenleri bana uzatıyor ve eskilerini bir kenara koyuyor. "Eskiler babamındı."

Eldivenlere baktım. Onlarla pek çok insanı iyi dövmüş olmalı. "İyi biri olmalı."

Babasından bahsederken gözlerinde bulutlar var ve içimden bir ses onları yok etmek için can atıyor. "Onu hiç dövüşürken izlemedim ama internette birkaç video gördüm. İlk günlerde iyiydi. Ama en iyisi değildi."

"Ve sen en iyisi olmak istiyorsun." "Bir efsane olmak istiyorum." "Hırslıyız, değil mi?"

Yumuşakça gülüyor.

Telefonum alıyor. "Gitmem gerek. Sadece bir saatim vardı." Telefona cevap veriyorum. "Hey, yoldayım, iyiyim." Telefonu kapattım, sonra ona son bir kez baktım. "Kusura bakma. Sinir bozucu; annem kuzenimden bana göz kulak olmasını istedi."

"Özür dileme, umursamaları güzel."

Dürüstlük birdenbire ben ayrıldığımda onun bu odada yalnız olduğunu fark etmemi sağlıyor. Bunu Tate's'lerdeki insan kalabalığıyla karşılaştırıyorum ve şaşkınlıkla başımı sallıyorum.

"Kimsen yok mu?"

Omuz silkiyor ve bir gömlek giyiyor. "Seni eve götüreceğim."

Hayatımın en gergin taksi yolculuğuydu. Taksi Tate's'lerin oteline doğru ilerlerken Maverick de ben de sessiziz ama birkaç dakikada bir birbirimize bakıyoruz. Gözlerimiz her buluştuğunda gülümsüyoruz. Ama içimde başka şeyler oluyor. Vücudum yer yer sıkışıyor ve bacaklarımın arası ağrıyor.

Gözünün üstüne diktiğim deriye bakıyorum ve bir şekilde onu gerçekten sahiplendiğimi hissediyorum.

Taksiden inip beni lobiden geçirip asansörlere doğru götürürken, yanımda yürürken insanların ona baktığını fark ediyorum. Onda insanın dikkatini çeken bir şey var. Uzaktan bile. Kendine güveni, adımları, yürüyüşü, vücudu, yüzü ve gözleri.

Yine de takımın onu görmesini istemiyorum. Bu yüzden asansörün yanına vardığımız anda, Yukarı okuna basmadan önce bile onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Sorun değil. Ben yukarı çıkacağım."

Tam o sırada telefonum tekrar çaldı. Birden endişelendim. Ya Brooke çoktan süvarileri, yani Pete ve Riley'i beni aramaya göndermişse? Dehşet içinde bakıyorum.

Onun yerine telefonumun ekranında Miles'ın adını okudum. Telefonu hızla bir kenara koydum.

Maverick kaşlarını kaldırıyor, gözleri bana gülümsüyor. "Kuzenin mi?"

"Hayır. Evdeki bir çocuk."

Ve Miles, Maverick'e kıyasla tam bir çocuk gibi görünüyor. Maverick bazen biraz çocuksu ama çok erkeksi, çok yetişkin ve olgun. Onu bu kadar hızlı olgunlaştıran neydi merak ediyorum. İnsanın gözlerine o bakışı veren, insanları yaklaşmamaları için uyarıcı türden bir trajedi. Onlara asla yaklaşamayacaklarını söyler.

Maverick sanki derin düşüncelere dalmış gibi önce spekülasyon bir şekilde yukarıya, sonra da bana bakıyor. "Bir dahaki sefere, bunun gibi güzel bir yer bulacağım."

"Bir dahaki sefere mi?"

"Bir dahaki gelişinde." Gözleri önce telefonumu sakladığım yere, sonra da bana kaydı. Bu kıskançlık mıydı?

"Yarın bir sonraki yere gidiyoruz."

Başını sallıyor. Nerede çalışmayı planladığını bilmiyorum ama onu görebileceğim tek yer orası. "Denver'daki Body Factory Spor Salonu'nda olacağım. Seni de oraya götürebilirim."

Gözleri şefkatle parlıyor. "Bazı insanlar senin bu kadar iyi olmandan kolayca faydalanabilir."

"İçim iyi değil."

"Her yerin çok güzel." Gözleri üzerimde geziniyor ve gözleri ayaklarıma ulaştığında ayak parmaklarım kıvrılıyor, sonra kendini tutuyor, çenesini sıkıyor ve bana bakıyor, samimi ve garip bir şekilde şaşkın.

"İyi olmak istemiyorum," diye geveledim. "Nazik olmayan biri olmak istiyorum. Sert, özel ve unutulmaz. İnsanlar kibarlığı

ve ben zayıf değilim." Maverick kadar sert bir adam zayıflıktan nefret etmelidir.

"Zayıf olduğunu düşünmüyorum. Nazik olmak güç ister," diyor perili bir ses tonuyla. Ama gözleri beni onaylarcasına parıldıyor.

Benim hakkımda ne düşündüğünü söylemesini istiyorum ama belki de bilmeye hazır değilim. Eğer kötüyse beni korkutacak, iyiye de gitmiş olacağım. Gitmiş olacağım.

"En az üç gün sonrasına kadar gelemeyeceğim. Orada görüşürüz." Yürüyüp gitti.

Gidişini izleme, Reese.

Ters üçgen sırtına ve güzel kıkına bakma, Reese.

Kapıyı açtığında ikisine de bakıyorum ve bir grup adam içeri girip omzunun üzerinden bana baktığında kalbim tuhaf bir şekilde yerinden fırlıyor. Ben binene kadar orada kalıp beni izliyor. Tam kapılar kapanmaya başlarken, arkasını dönüp yarasına dokunmak için elini kaldırdığını görüyorum.

Çalınmış bir an. Az önce onunla aramızda olan buydu. Ama ben bir andan fazlasını istiyorum. Ve onu çalmak istemiyorum. Bizim olmasını istiyorum.

Miles'in mesajını tekrar görüyorum ve cevap vermeden telefonumu bir kenara koyuyorum.



O gece rüyamda dondurma yediğimizi gördüm. "Bir şey bilmek ister misin?" Maverick kaşığı kovaya vuruyor ve sonra eliyle ağzıma dokunuyor. "Seni tam buradan öpmek istiyorum."

"Neden burası?"

"Başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor."

Ve dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde uyanıyorum, sanki bu rüyalarımda bile olamayacak kadar inanılmaz bir gerçeklikmiş gibi.

ON ÜÇ

İLK ÖDEME

Maverick

Annemi aramadım. Yapamayacağımı düşünmesini istemedim. Şimdi maaşımızı aldıktan sonra Oz'un dağınık otel odasındayız ve ben 18.005 dolarlık ilk çekime bakıyorum.

Bir zarfın içine koyup bir not yazıyorum.

İlk çekim. Hepsi senin.

Maverick

"Birazını saklamak istemediğine emin misin?" Oz kuşkuyla sorar.

"Hayır, onun benden daha çok ihtiyacı var." "Tüm çeklerinizi ona göndermeyi mi planlıyorsunuz?"

"Elimden geldiğince, evet." Oz başını kanepenin arkasına yaslayıp tavana bakarken ben ona dikkatle bakıyorum.

"Sezon içinde Tate'le dövüştüğünüzde, çekin beş değil altı, muhtemelen yedi haneli olacağını konuşuyoruz."

"Bir sonraki benim için. Büyük dövüşçülerin yaptığı gibi bize güzel bir otel ayarlayacağım."

"Onu davet edebilesin diye mi?"

"Evet, böylece onu davet edebilirim."

İç çekiyor. "İyi kızlar dövüşçülerle çıkmaz."

"Dövüşçülerin iyi eşleri olur."

"Bir. Bir tane var: Riptide." Kaşlarını meydan okurcasına kaldırıyor. "Diğerleri de benim gibi boşanmış." Başını sallıyor, sonra ekliyor: "Yaşamak için savaştığınızda, tüm hayatınız savaştaymış gibi oluyor; bu da özel hayatınıza yansıyor."

"Babamınki gibi."

Sessiz kalır, sonra matarasını açar ve uzun bir yudum alır.

"Babam hakkında ne biliyorsun?"

"Hayır, yapamazsın." Oz kıkırdıyor ve gitmek için ayağa kalkıyor, lanet olası korkak. Ama gitmeden önce sırtına bir tokat attı. "Bunun için bana ödeme yapamazsın." Bana bakıyor. "Ve bilmek de istemezsin."

"Aslında biliyorum."

İç çeker ve bir an düşünür. "Dövüş dünyasında çok uzun süre kaldıktan sonra her şeyi mahvetti. O bir ... oldu." Kelimeleri arıyor. "Terör."

"Uyuşturucu mu?"

Homurdanıyor, bir yudum daha alıyor ve yudumun ortasında şişeye kaşlarını çatıyor ve boş olduğunu fark etmek için şişeyi tamamen ters çeviriyor.

"Pis dövüştü; kasetleri gördüm," diyorum ona.

"Sen onun gibi dövüşmüyorsun. Senin içinde ondan daha fazla iyilik var. Ondan daha iyi dövüşüyorsun. Bilmen gereken tek şey bu." Yakınlarda yarısı boşalmış bir şişe bulur ve matarasını doldurur.

"Oz, siktir, dostum," diyorum.

Kadeh kaldırmak için matarasını bana doğru kaldırıyor. "Bebeğimi yatağa götürüyorum, bırakın beni iyi bir ruh haline soksun."

İçimi çekiyorum, sonra zarfı çevirip annemin adresini ekliyorum.

ON DÖRT

GREYHOUND'DAN DENVER'A

Maverick

İki gün sonra Denver'a giden bir otobüsün arkasındaydık. Oz uyukluyordu. Kulaklıklarımı takmış, babamın ringde Tate ile dövüşünü izliyorum. Videoları defalarca izledim. Zayıf yönleri için çalıştım. Hiç yok. Hızlı; babam bir darbe aldığıında dengede kalmakta zorlanıyor.

Bir sonraki dövüşte on dövüşçüye dayanabilirsem, ona ulaşabilirim. Yüz yüze. Onunla dövüşebilirim. Tam olarak neyden yapıldığını göreceğim.

Neyden yapıldığını göreceğim.

İç çekip telefonumu kapatıyorum, sonra alnımı cama dayayıp dışarı bakıyorum, ondan başka bir şey görmüyorum.

O benim kafamın içinde. O'nun benimle olduğunu söyledi ve şimdi, bir şekilde, benimle olan o. Yatağa girdiğimde de orada, uyandığimde da. Başparmağımı kesiğimin üzerine sürüyorum.

Bana dikiş atarken gözleri.

Dudakları kaşığın etrafına dolanıyor ve vanilyalı dondurmayı yalıyor.

Zihnim her yöne gidiyor ama sonunda aynı yere varıyor: ona.

Beni dövüşürken izliyor.

Benimle güzel bir odada.

Güzel bir yatakta.

Ve ben, onu hiç de hoş olmayan bir şekilde öpüyorum. Onun hoş olmayan sesler çıkardığını duymak.

Egzersiz yaparken ofluyor ve efor sarf ettiğinde belirli bir ses çıkarıyor, neredeyse bir inilti ve sonra nefesini yakalarken i çekiyor ve o şimdiye kadar bir spor salonunun içinde veya dışında gördüğüm en seksi şey.

Ellerimle sarabileceğim kadar ince bir beli ve çok lezzetli bir poposu var. Koşarken zıplıyor ve nefis göğüsleri de yle. Tam bir seks düşkünü, sevişmek için yaratılmış. Altımda nasıl görüneceğini hayal etmeden ona bakamıyorum.

Elimi yüzümde gezdirerek telefonumu geri çekiyorum ve yenmem gereken adama odaklanmaya çalışıyorum.

Ve hala iyi olmak istemeyen o iyi kızı düşünüyorum. Unutulmaz olmak isteyen ve zaten öyle olduğunun farkında olmayan bir kız.

ON BEŞ

YİNE BULUŞUYORUZ

Reese

Sonraki birkaç günü Denver'da geçirdik. Yaz aylarında hava muhteşemdir. Her yer yemyeşil ve esinti taze ve temiz. Maverick Cage'i son gördüğümde bu yana beş gün geçti ama onu son düşündüğümde bu yana bir saniyeden az zaman geçti.

Günün her anı zihnimin gözünde. Ona olan saplantım, neden onun yanımda olmadığının bu kadar farkında olduğum konusunda kafam karışık. Ne yaptığını bilmek istemenin merakı ve onu görmediğim günler arttıkça katlanarak büyüyen şiddetli bir vücut ağrısıyla yaşıyorum.

Racer'ı Denver'daki mükemmel kreşe yerleştirmek tam bir gün sürdü, çünkü Brooke onun diğer küçük çocuklarla etkileşime girmesini istiyor ve hem kendisinin hem de Remy'nin antrenman alanına ve takımın spor salonuna yakın bir yer istiyordu.

Onu içeri girerken gördüğümde Body Factory Spor Salonu'ndaydım. Girişte bir kart uzatıyor ve anlıyorum ki kendine bir üyelik almış.

Artık bana ihtiyacı olmadığı için neredeyse hayal kırıklığına uğruyorum. Gözlerimi girişten ayırıp nefes alıyorum ve tekrar ona dönüp bana doğru bakmasını bekliyorum.

Kartını saklıyor, adını yazıyor ve kadının onunla flört etmeye çalıştığını görüyorum ve Maverick ... Tanrım, Maverick

ona gülümsüyor. Sonra içeri girdi. Beni görmedi ama koşu bantlarını tarıyor - eskiden olduğum yeri. Ama bugün pilates yatağındayım. Oturuyorum ve huzursuzca ayağa kalkıyorum.

Ve sonra gözleri beni buldu.

Ve ben ... bulundum.

Ve canlı.

Ve gergin. Çok uzun zaman oldu.

Bana baktığından beri sonsuza dek.

Ve bana baktığında, nefes almayı bırakmış gibi görünüyor. En gergin saniyesinde beni içine alıyor ve sonra gözlerini vücudumda gezdirerek beni içine çekiyor. Göğüslerim onun bakışlarını hissediyor. Seksim de öyle. Ve karnım. Ve kalbim. Parmakları yanlarında esniyor gibi görünüyor ve onları büzgülü eşofmanının ceplerine sokuyor.

Sakin davranmak istiyorum ama

yapamıyorum. Mutluluğum

tarafından ele geçirildim. Onun

tarafından ele geçirildim.

Yüzümdeki gülümseme acıyarak oraya doğru gidiyorum.

"Maverick Cage," diye heyecanla nefes alıyorum. "Seni özledim."

Tanrım, Reese, bunu az önce söylemedin!

Onun gözleri de şaşkınlıkla parladığında gözlerim anında açılıyor. Bakışlarımı indiriyorum ve söyleyecek bir şey ararken fark ediyorum-

Onun kasıklarına bakıyorsun, Reese!

"Siktir," dedim.

"Ne?" diye sorar.

Utançtan yanan yüzümü onunkine çevirdiğimde gerçekten erkekçe bir gülümseme takındığını görüyorum ve arkamı dönüp koşu bantlarına doğru ilerlemeye başlıyorum.

"Hey," diyor bileğimi tutarak.

Elimi kapüşonunun ön cebine sokup iPod shuffle'ını ve kulaklıklarını alıyorum. "Şu anda bunlara senden daha çok ihtiyacım var," diyorum özür dileyerek ve kulaklıkları yanan kulaklarıma takıp koşu bandına atlıyorum.

Koşu bandım ona dönük.

Orada durmuş, eğlenerek bana bakıyor.

Nasıl bir çekiciliği ya da üzerimde nasıl bir gücü var bilmiyorum. Onu doğum günümde ve Noel'de istiyorum ve Noel'de her zaman en iyi şeyler olur ve aman Tanrım, bana neler oluyor?

O dünyanın en mükemmel görüntüsü, hissi ve kokusu gibi ve neredeyse havada onun tadını alabiliyorum.

Senden hoşlanmak istemiyorum, Maverick.

Arkanı dönmeni istemiyorum, Maverick.

Arkasını dönüyor ve ben ondan hoşlanıyorum ama beni sevmesi için ne yapacağımı bilmiyorum. Benim yumuşaklığıma karşı o çok sert. Kendimi daha şehvetli hissediyorum çünkü o çok sert.

Antrenman alanında dolaşırken kapüşonunu çıkarıyor ve altındaki tişört biraz yukarı kalkarak karın kaslarının beton gibi her bir karesini ortaya çıkarıyor. Ve evet, şu anda kendimi çok şehvetli hissediyorum - neden Brooke'a daha çok benzeyemediğimi bilmiyorum. Miles bana Bay Darcy'lik yapınca yemeyi biraz kestim. Reese güzel ama ben daha zayıf olanları seviyorum, yine de tamamen sikilebilir.

Güz

elmi

Ş.

Sigh.

Otel odasındaki günden bu yana birkaç kilo vermiş olsam da aç değilim. İştahımı kaybettim. Yeni bir bağımlılık ve saplantı geliştirdim ve bu benim için yemeğin olabileceğinden daha tehlikeli. Şimdiye kadar sahip olduğum tüm bağımlılıklardan daha tehlikeli.

Ve ben bu bağımlılığımı bakıyorum, kesinlikle çok hoş olmayan şeyler hissediyorum ve onun içkisini yudumladığını ve sırasını beklerken diğer dövüşçülerin ağır torbayı dövmesini izlediğini fark ediyorum. Dalgın bir şekilde başparmağını diktiğim kesiğin üzerinde gezdiriyor.

İçkisini bir kenara bırakıyor ve sanki yeni bir karar vermiş gibi kapüşonunu tekrar eline alıyor. Yanımıza geliyor.

"Hadi buradan gidelim," diyor. "Yakınlarda bir yürüyüş yolu var."

"Ama . . ." Şok oldum. "Kum torbalarınız mı?"

"Yarın dövüşeceğim. Bugün benim iyileşme

günüm."

Koşu bandını kapatıyorum ve iniyorum. "Bu durumda bacakların nasıl? Arayı kapatman gerekecek."

Dışarı çıkıyoruz ve patikadan ilerlerken göz ucuyla onu izliyorum, öğle güneşi ağaçların arasına girmemiz için geçen dakikalar boyunca tepemizde parlıyor.

"Seninle vakit geçirmeyi seviyorum," diye mırıldanıyorum.

"Ben de." Bana yan yan gülümsüyor ve ben bu gülümsemeyi vücudumun her cinsel bölgesinde hissediyorum.

"Vay canına, şu manzaraya bak." Duruyorum ve ufuktaki tüm yeşil yamaçları seyrediyorum. Yirmi dakikadır patikada yürüyoruz ve bu sürenin çoğunu aşağı inmek için harcayacağız. "Sadece yirmi dakikam daha var yoksa Racer huzursuz olacak."

"Denver'ı nasıl buluyor?"

"Güzel. Dağlara kafayı takmış. Yumruk atmadığın zamanlarda yürüyüş yapar mısın?"

"Pek sayılmaz. . . ." Gizemli bir şekilde sözünü kesiyor, sonra bana çalışkan bir bakış fırlattıktan sonra sesi meltem kadar yumuşak bir şekilde ekliyor: "Seni tamamen kendime istedim."

Durdum. "Ne oldu? Neden? " Bir kahkahaya boğuluyorum.

Gülümsemiyor, sadece eğlenmiş, dürüst ve erkek gibi bakıyor, gözleri biraz karanlık. "Nedenini biliyorsun."

"Öyle mi?" Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Belki de sadece senden duymak istiyordumdur."

"Neden?" Dudakları bir parça seğirdi.

"Çünkü ..." Nefesimi yeniden kazanmaya çalışarak bir neden arıyorum. "Belki de sesini seviyordumdur?"

Birdenbire benim alanıma giriyor, beni destekliyor, bakışları niyetli. Himalaya kırım bir ağaca çarpıyor ve kolunu ağaca dayadığında nefesim kesiliyor. Bedenimi ağaç kabuğuyla arasına sıkıştırıyor. Vücudunun ön kısmı benimkinin ön kısmıyla temas ettiğinde tüm nefesim kesiliyor. Meme uçlarım o kadar güçlü tepki veriyor ki acıyor.

Birden ormanın, toprağın ve Maverick Cage'in kokusunu alıyorum.

Maverick bir an için bana bakıyor, yüzü konsantrasyon içinde sertleşiyor, yemyeşil çevrenin yaprakları bir esintiyle hışırdıyor, neyse ki hızla hızlanan nefesimi gizliyor. Maverick gözlerini benimkilerle aynı hizaya getirecek şekilde indiriyor, elleriyle bana dokunmuyor, sadece bedeni benimkileri yerinde tutuyor. "Kalan yirmi dakikanı seni öperek geçirmek istiyorum, Reese," diyor, sesi -çok derin, çok dokulu ve çok karşı konulmaz- damarlarımda kalın ve baş döndürücü bir şekilde dolaşıyor.

Ama izin isterken gözlerindeki bakış beni öldürüyor.

"Beni çekici mi buluyorsun?" İnanmayarak sordum.

Sanki çok açıkmiş ve ayakta durması kolay değilmiş gibi, "Senden çok etkilendim Reese," diyor.

"I . . ." Başka tarafa bakıyorum, vücudunun her santimetresinin benimkiyle temas ettiğinde ne kadar sert olduğunun farkındayım.

Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Çok şaşırdım.

Küller içinde, tam burada, bu patikada, bir parçamı burada bırakıyorum.

Başını yavaşça öne eğiyor ve ben içgüdüsel olarak başımı çeviriyorum, sadece bir santim, dudaklarını dudaklarımda hissetmekten korkuyorum. Bana yapacaklarından korkuyorum.

Onun yerine dudaklarını çene çizgimde gezdiriyor. Boğazımdan bir inilti koptuğunu duyuyorum. Nefes veriyor ve geri çekiliyor, bir an bana bakıyor.

Bakışlarının ağırlığı yüzümde seks hissi yaratıyor, sonra başını eğiyor ve dudaklarını sinsice, hararetle şakağımdan alnıma doğru sürüklüyor, orada bir öpücük bırakıyor, yumuşak, sert dudakları tenime bastırıyor ve yaklaşık on mükemmel, korkutucu, heyecan verici saniye süren bir öpücük.

Boğazım düğümleniyor ve ona durmaması için yalvarmak istiyorum ama o birkaç santim uzaklaşıp kıskançlık ve sahiplenmeyle parlayan gözleriyle beni inceliyor. "Bu o mu?"

Hayır. Sorun sensin. Beni umursamaz yapıyorsun. Bu

hoşuma gidiyor.

Ama korkuyorum.

"Belki," diyorum yutkunarak. Ağaca yaslanıyorum, dizlerimi çalıştırmak için mücadele ediyorum.

"Nasıl biri?"

Miles'ı hatırlayamıyorum bile ve bu beni strese sokuyor. Tekrar yürümeye başladığımızda aramıza daha da fazla mesafe koyuyorum. "O ..." Kelimeleri arıyorum. Miles.

"Memleketteki şu adam," diyor gözlerinde birdenbire hırçın, mutlu bir parıltıyla.

"Kimden bahsettiğimizi biliyorum Mav." Gözlerimi deviriyorum, o da hafifçe gülüyor - hatırlamadığım için mutlu mu? "O senin gibi değil."

Miles'la tanıştığım da üniversite kafeteryasında yalnızdım ve temiz ve sağlıklı bir adamın arkadaşları olan iki erkek ve bir kızı yanına çağırdığını gördüm. Onu benim masama kadar takip ettiler. "Oturmamızın sakıncası var mı?" diye sordu.

Başımı salladım ve "Ben Miles" dediğinde, sonunda birinin beni anladığını düşündüm. Birileri bende daha fazlası olup olmadığını merak etmişti.

Ona bu kadar kolay olduğumu söylemekten utanıyorum. Bu kadar basit bir şey beni bu kadar etkiledi. Bir isim, bir kuruş ya da gümüş gözlerden bir bakış ve seni öpebilmek için yalnız kalmanı istediğini söyleyecek kadar açık sözlü bir adam.

Yanından geçtiğimiz bir ağaçtan bir yaprak koparıyor, düşünceli bir şekilde kesiyor ve kaşlarını çatarak bir kenara atıyor. "Anlamı."

"O daha gösterişli."

"Yani parası var demek istiyorsun." Çenesi gözle görülür bir şekilde kenetlenmişti, bir yaprak daha kaptı ve onu tamamen bir kenara fırlattı.

"Hayır. O ilkel değil. Bir kavgada ölü olarak yakalanmazdı."

"Çünkü kaybederdi."

Gülümsüyorum ve patikadan aşağı inerken ayaklarıma dikkat ediyorum.

"Ona güveniyor musun? O da senin gibi sana değer veriyor mu?" diye soruyor.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım.
"Nedir bu?" "Sadece rekabeti ölçüyorum,"
diyor basitçe.

"Rekabet yok," diye yalan söyledim. "Onu çok uzun zamandır tanıyorum ve seninle yeni tanıştım. Seni daha fazla sevemem. Onu sevmiyorum, eğer kastettiğin buysa. Ama her zaman daha fazlasına sahip olabileceğimizi ve bunun işe yarayacağını düşündüm."

"Ne sıklıkla arıyor?" Rekabet olmadığını söylediğimden beri kaşlarını çatıyor ve şu anda kendim de çok huzursuz olduğum için yalanın nasıl bu kadar kolay ağızmdan kaçtığına inanamıyorum.

İzlerimde duruyorum ve o -sıcak ve büyük- dönüp aynısını yaparken ona bakıyorum.

"Sık sık aramıyor," diye itiraf ediyorum.

Hiçbir zaman. Sadece mesaj, şimdi düşününce.

Maverick nefes veriyor, gözleri daha da kararıyor ve sonra ilerlemeye başlıyor, üç adımda aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Tanrım.

Yürüyüşü

.
Onun
konuşma
sı.
Onun
bakışları.

"Seni düşünüyorum." Çürüklerle dolu sağ elini uzatıp yüzüme dokunuyor. Maverick Cage'in tüm parmakları yüzümde. "Seni çok düşünüyorum." Yüzümü arıyor ve başparmağı çenemi o kadar kısa ama o kadar güçlü okşuyor ki dizlerimi fazla pişmiş kek gibi hissediyorum. "Seni öpmeyi düşünüyorum," diyor.

Metal gözleriyle beni öpüyormuş gibi hissediyorum. Öp beni ve uçur beni.

Dudakları o kadar güzel ki, bir anda gözlerimi onlardan alamıyorum.

Titriyorum ve o bunu fark edip gözleri biraz yırtıcı bir şekilde parladığında bakışlarımı indiriyorum ve sonra intikam hırsıyla aşağıya doğru inmeye başlıyorum.

Yolun sonuna geldiğimizde sessizliğe gömüldük. Bunca zamandır Maverick kendi kendine gülümsüyordu. Miles'ı rakip olarak mı gördü? Neden bu kadar kendini beğenmiş

görünüyor? Beni titrerken gördüğü için mi?

"Maverick?"

"Reese?" Dudakları kıvrıldı.

Miles'a karşı üstünlük taslayan sırtışını silmek istiyorum. Eğilip kollarımı kaya gibi sert omuzlarına dayıyorum ve çenesini öpüyorum. "Alacağın tüm öpücükler bu kadar." Sonraki sözlerimi birkaç öpücükle daha noktalıyorum. "Bu ... çok sert ... çeneye."

Daha önce hiç bu kadar cesur olmamıştım. Bunu yapma dürtüsünü takip etmek her şeyimi aldı ve uzaklaşırken ona bakacak hiçbir şeyim kalmadı, ama adımı söylediğinde durdum ve gözlerimi kapattım.

"Reese?"

Dönmeden önce kendimi toparlıyorum ve döndüğümde Maverick dudaklarıma gözlerini dikeyyor. Gözleri onları o kadar yavaş okşuyor ki zaman duruyor. Nefesim kesiliyor. Maverick'in gözleri ağızda, dudaklarımda, yukarıdan aşağıya, köşeden köşeye geziniyor. Gözlerimin içine için için yanarak baktığında dizlerim titriyor.

Bakışlarımı tüm bedenimi titreten bir yoğunlukla tutarak aramızdaki mesafeyi üç uzun adımda geri alıyor ve başını bana doğru eğiyor. "Bana gerçek bir öpücük ver, şans için."

"Ne?"

Yine dudaklarıma bakıyor, şiddetle.

Ve benimle şimdiye kadar kimsenin kullanmadığı en sıcak ses tonuyla konuştu.

Kalçalarımın tutup beni kendine çekiyor. "Şans için öp beni, Reese." Dudaklarının konuşmasını izliyorum - neredeyse hırıldayarak- kelimeleri, güzel, mükemmel yay dudaklarını, yarın bir pisliğin kırıp açabileceği dudaklarını.

İçime büyük bir endişe yerleştiğini hissederek, onu oradan öpmek için pervasız bir dürtüyle ağızına bakıyorum. Tadı nasıl olacak? Nasıl hissedecek? O kadar çok ateşi var ki, sadece temas ettiğimde kül olacağım.

Biraz daha yaklaşıyorum, kalbim çarpıyor, korku beni boğuyor. Elleri kalçalarımın.

Belime kadar uzanıyor.

Ateşi yakmak için tek gereken bir kibrittir ve O. O'dur. Kibrittir.

Maverick sabırsızlıkla bana bakarak bekliyor, göğsü nefesleriyle kabarıyor. Her zamanki gibi güzel ve erkek ve ağzıma bakıyor.

Ve

yapamam.

Yapamam.

Yapamıyorum işte.

Onun gibi bir adam benim gibi bir kızı mahvedebilir.

Kocaman elini tutuyorum, sıkıca kıvrılmış parmaklarını açıyorum ve kuruşu tuttuğı yere hızlı, neredeyse gelişigüzel bir öpücük konduruyorum. "İyi şanslar."

Elini kıvrıp bana gülümsüyor ve ben de dönüp gülümseyerek uzaklaşıyorum.

ON ALTI

DENVER DÖVÜŞÜ YAKLAŞIYOR

Reese

Ertesi sabah spor salonuna gittiğimde çoktan içeri girmişti. Eldivenlerini çıkarırken koşu bandına biniyorum ve kızların ona bakıp konuşmak için yanlarına gittiklerini görüyorum. Kulaklıklarını çıkarıp onlarla konuşmasına dayanamıyorum. Sürekli bana bakıyor, bir şeyi merak ediyor.

Ve neden onun bakışlarını tutamadığımı bilmiyorum.

Dünkü rüyamı tekrar gördüm. Rüyamda işler çok çabuk kızışmıştı ve onu öpecek cesareti bulmuştum. O mükemmel dudaklarından.

Bana bakarken ne hissettiğimi göreceksin diye korkuyorum.

Bana ne hissettirdiğini göreceksin.

Gözlerini üzerimde hissettiğimde bakışlarımı kaçırıyorum, ama gerçekten antrenmana başladığında onu izliyorum, ağır çanta bir o yana bir bu yana sallanıyor. Yumruklarını ileri atıyor. Kulaklıkları dikkat dağıtıcı şeyleri engellemek için kullandığını biliyorum ve yumruklarının sesini dinliyor gibi görünüyor. Çantayı ne kadar öne ve ortaya vurduğuna bağlı olarak farklı sesler çıkarıyorlar. Vuruşları test ediyor.

Pozisyon değiştirerek çantanın arkasına geçip odaya bakıyor ve çanta yana doğru sallanıp yüzü ortaya çıktığında gözlerimiz ona takılıyor.

Hayatımda gördüğüm en kana susamış ifadeyi takınıyor.

Orada duruyor, tam bir kafa uzunluğunda, en az benim iki katım ağırlığında. Ve kaslarla dolu. Kalbim bir düzine kez atıyor. Çanta bir düzine kez vuruldu. Ve o hala başka tarafa bakmıyor. Bakışlarında tehlikeli bir şey var. Kalbimin hızlanmasına ve vücudumun kontrolden çıkmasına neden oluyor. Onun hakkında daha çok şey bilmek istiyorum, bilinmesi gereken her şeyi. Ama o, yumruklarının vurduğu çantadan daha aşılmaz. Çelik gözleri olan çelik bir duvar gibi. Delip geçen gözler. Bıçak gibi.

Yatakta nasıl hareket ettiğini merak ediyorum. Sert ama akıcı.

Eğer kontrolünü kaybederse.

Onu gülümsetmek için ne gerektiğini merak ediyorum. Sırıtmak değil, kısa bir gülümseme değil, gerçek bir gülümseme.

Zamanımı harcadıktan sonra Racer'ın yanına gidiyorum ve onu yakındaki bir parka götürüyorum. Maverick ve benim için atıştırmalıklar getirdim.

-Onu da davet edeceğimi düşünmüştüm ama korkak biri olduğum ortaya çıktı ve yapamadım. Ve şimdi onları sırt çantama geri koyuyorum. O kadar garip bir şekilde şehvetle aşık oldum ki, yorgunluktan bitap düştüm ve uykusuz kaldım.



Maverick

Aldığım sese bağlı olarak doğru vurduğumu HER ZAMAN BİLİYORUM. Birbiri ardına uzun, sert, derin sesler almaya başlayınca doğru vurduğumu anlıyorum. Bugün doğru vuramadım çünkü onun beni izlediğini fark ettim ve sertleştim. Temiz bir gökyüzü kadar saf olan o açık mavi gözleri hissetmek beni harekete geçiriyor. Gözlerimi ondan ayırmakta zorlanıyorum. Yüzüne bakmayı seviyorum. Oval şeklini gözlerimle takip etmeyi, dolgun, buruşuk görünümlü pembe dudaklarını ve köprüsünde toplam üç çil bulunan

zarif küçük burnunu almayı seviyorum. Hatta kaç tane
olduğunu merak etmeyi bile seviyorum.

Racer'ı parka götürmeye devam ederse daha çok çili olacak.

Kendimi odaklanmaya zorlayarak vurmaya devam ederken alnımdaki teri hissediyorum. Ağır çanta bir o yana bir bu yana sallanıyor. Yumruklarımı ileri atıyorum. Dikkatimi dağıtan şeyleri engellemek için kulaklıklarımı takıyorum ama o hâlâ kafamın içinde.

Dişlerimi sıkıyorum ve vuruşlarımı test ediyorum, çanta istediğim sesi çıkarmadığında kaşlarımı çatıyorum.

Kolumu kaydurdım, karın kaslarımı çektim ve işte. WHAM.

Pozisyonumu değiştirip odaya bakıyorum. Az önce boşalttığı koşu bandına. Ama oraya yürüdüğünü hatırlıyorum. Gözleri benimkileri yakalıyordu. Aletim çılgına dönmüştü.

İki kat daha ağır ve tam bir kafa uzunluğundayım, kas doluyum. Tamamen kız ve kadın ve antrenmana odaklanıp başka tarafa bakmak için tüm irademi kullanmam gerekti. Ona baktığımda kendimi tehlikeli hissediyorum. Kalbim daha hızlı atıyor ve onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum, bilinmesi gereken her şeyi. Ben vurduğum torba kadar aşılmazım, ama o hava kadar ele avuca sığmaz. Çelik gözlü çelik bir duvar olabilirim, ama gerçek şu ki, hissettiğim şeyi ben de çok sert hissediyorum.

Bu gece kazanmak istediğim gibi Reese'i öpmek istiyorum. Yumruk atmayı bıraktım ve Oz'a bir saat izin alacağımı söyledim.

Resepsiyona gidiyorum. "Yakınlarda bir park var mı?"

"Elbette. İki, üç blok bu taraftan." Görevli parmağıyla işaret ediyor ve ben de teşekkür edip kapüşonumu çekerek parka doğru ilerliyorum.

Bebek arabasını, Reese'in bir kitapla oturduğu ve Racer'ın kıpkırmızı bir lolipopu emdiği bir tarlanın yanında görüyorum.

"Mavewick!"

Yumruk tokuşturuyoruz. "Hey, dostum."

Reese kitabını bırakıp bana bakıyor, mavi gözleri şaşkınlıkla irileşiyor. Sonra yanakları pembeleşiyor ve ben ellerimi huzursuzca kapüşonumun ceplerine sokuyorum. Kahretsin, ona doğru eğilmek, yüzünü ellerimin arasına almak, ağzını öpmek ve bırakın evdeki adamı, adını bile

hatırlayamayana kadar tadına bakmak istiyorum.

Yana kayıyor ve yanındaki yeri okşuyor, ben de eğilip ona bakıyorum. Reese bir bakire. Bu kıza dikkat etmeliyim. Bu kıza karşı sabırlı olmalıyım. Sabır benim güçlü yanımdan değil ama bu savaşı sabır kazanacak ve ben kaybetmeyeceğim, tıpkı Yeraltı'nda kaybetmediğim gibi.

"Selam." Eğilip dudaklarımı yanağına değdiriyorum, sonra Racer'ın görüp görmediğini anlamak için endişeyle bakınca ona gülümsüyorum. Kıkırdarak bizi izliyor. Sonra elini elime alıyorum ve birkaç dakika öylece oturuyorum; on dakika sonra uzanıyorum ve onu kollarıma çekiyorum, böylece başı göğsümde kitabını okuyabiliyor. Kitabı bir kenara bırakıyor ve gözlerini kapatıyor, sanki onu rahatlatıyormuşum gibi nefes alıyor. "Benim için Racer'ı izler misin? Hiç iyi uyuyamadım."

"Evet," diye mırıldanıyorum saçlarına doğru ve uzanıp elimle başının arkasını kavriyorum, onu kendime doğru tutuyorum çünkü burada çok iyi hissediyor. Başparmağımı başının arkasında gezdiriyorum ve saçlarını kokluyorum. Ve ait olduğum gibi onlarla bir saat kalıyorum.

Ben, öz babası onu istemeyen bir adam, bu küçük çocuğa emanet edildim.

Racer bana yanında getirdiği oyuncakları gösteriyor.
Ve Reese kollarımda, onu istediğim yerde.

YEDİ

TATE

Maverick

Dövüşten önce babamın eski eldivenlerini o kadar çok ovuşturuyorum ki, onları dövüştüğüm yıllar kadar yıprattım.

Artık herkes kim olduğumu biliyor. Sahne arkasında, kendime ait bir odadayım. Diğer tüm dövüşçüler benden ölesiye korkuyor. Koridorda bir dövüşçü görürsem, onu bir saniyede yere serebilirim. Ve bakarım. Gözlerimi dikip bakmayı öğrendim.

Korkmaları hoşuma
gidiyor. Korkmalılar.

Gencim ama hızlıyım, güçlüyüm ve bu pisliklerin kanıtlayamayacağı kadar çok kanıtım var.

"Dövüşüne gelebilir. İyi görün. Kızlar eziklerden hoşlanmaz," diyor Oz çağrılmayı beklerken.

"Bu hepsi sen var için Ben mi?" I
asansör benim Kaşlar, inanmaz.

"Evet. Elimdeki en etkili şey bu."

Dişlerimi sıkıyorum. Dövüşe geliyor mu? Benim dövüşüme gelemes.

Bunu yaparsa bana ne olur bilmiyorum. O bir odaya girdiğinde nutkum tutulur, düşüncesiz olurum. Yüksek.

O benden farklı.

Benden korkmuyor.

Spiker adımı bağırdığı anda, "Maverick 'the Avenger' Cage!" dışarıdaki kalabalık ölüm sessizliğine bürünüyor. I

Botlarımı bağlamayı bitirip Oz'un ayak bileklerini tekmeleyerek bankta uyukladığı yerden kalkmasını sağladım.

"Ne-"

"Sıra bizde."

Parmaklarımı eldivenlerin içine sokuyorum ve ringe çıkma beklentisi içimde kaynamaya başlıyor. Siyah kapüşonlu bir bornoz üzerimi örtüyor ve koridorda ilerlerken eldivenlerime dokunarak bir şeyleri tekmeleme fikrine ısınıyorum.

Ringin içinde rakibim bekliyor. Hector "Hellman." Bana karşı olması onu hemen favori yapıyor. Üzerinde ismi yazan tabelalar havada uçuşuyor.

Benim için işaret yok.

Babamın izlediğim her videosunda, ringe çıkarken kalabalığa kuşu gösteriyordu.

Babam tarihteki en nefret edilen savaşçıydı. Ama aynı zamanda en korkulanıydı.

Havadaki korkuyu hissedebiliyorum, yağ gibi yoğun.

Ben ringe çıkarken Oz kendi köşesine yöneliyor, iplere tırmanmak için acele etmiyorum. Yemin ederim, bu insanlar nefes bile almıyor gibi görünüyor. Ortada durup etrafa bakıyorum. Onlara küfür edip etmeyeceğimi, yere tükürüp tükürmeyeceğimi ya da onları azarlayıp azarlamayacağımı görmek istiyorlar. Beklemeye devam ettiklerinde özel olarak gülümsüyorum ve bunların hiçbirini yapmıyorum.

Savaşmak için
buradayım.

Kazanmak için
buradayım.

"Booo!" diye başlar kalabalık. "Boooooo! "

"Senden nefret ediyorlar, Maverick," diyor Oz, sanki onları nasıl kazanacağını anlamaya çalışıyormuş gibi başını kaşıyarak.

Zil çalar, eldivenler dokunur.

Bir yumruk attı. Eğilip yumruğumu savuruyorum ve karnına saplandığını duyuyorum. Kalabalığın nefesi kesildi. Yuhalamalar sustu.

Hellman sersemledi. Sola dönüyorum ve tekrar vuruyorum. Kalabalık bir morg gibi sessiz. Ona saldırırken

etin ete çarpma sesini duyabiliyorum. Başka tezahüratları yok. Umarım onları altın çocuklarına saklıyorlardır. Çünkü o çocuğa vurmak için bir şans istiyorum. İstiyorum.

Kendime kanıtlamak için bir şans. Babamın sahip olduğundan daha fazlasına sahibim.

Hellman'ı bayılttım.

Bir sonraki dövüşü beklerken taburemi almıyorum.

Zil çalar çalmaz, öldürücü yumruk, düz yumruk, kroşe. Kolunu bana doladı ve sonra kaçtı. Onu iplere doğru itiyorum, yumruk atıyorum, eğiliyorum, yumruk atıyorum, sonra kroşe atıyorum.

Kanca onu sersemletiyor. Ve yere düştü.

Hepsini dövmeye başlıyorum, üçüncüyü, dördüncüyü, beşinciye. Vücudum hiç olmadığı kadar ısı üretiyor. Ben yanıyorum, yumruklarım da öyle. Uzun kollarım var, çok uzağım. Rakiplerim benden uzakta güvenli bölgede olduklarını sanıyorlar ama değiller. Tekrar tekrar vuruyorum. Et. Kemik. Et. Kemik. Kemik. Ama yıpranıyorum. Biliyorum çünkü gerektiği gibi çalışmıyorum.

Parktaydım, yanımda bir çocuk ve kafamı her türlü yöne sürükleyen bir kız vardı, hepsi de aynı sona çıkıyordu: o.

O benimle yatakta.

Dudakları benimkilerin altında.

Tatlı, yuvarlak küçük poposu ellerimin altında.

Onlarla geçirdiğim her saniye bana sahip olmadığım ve umutsuzca arzuladığım ailemi hatırlatıyor.

Köşemdeki tabureye oturdum ve spikerin sesi hoparlörlerden duyulup beni takdim ettiğinde vücudumun yeniden şarj olmasına izin verdim benim sonraki Rakip. "Tamam, Bayanlar ve beyler ..." Gizemli bir şekilde sözünü kesiyor ve sesini alçaltıyor.

"Hepinizin bunu beklediğinizi biliyorum," diye başlıyor.

Kalabalık huzursuzca kıpırdanıyor ve bir soluk alıp verme korusu kalabalığı süpürürken, yorgun bir şekilde omuzlarımı yuvarlıyorum. Ağrıyan boynumu önce bir yana, sonra diğer yana çeviriyorum. Orospu çocuğu

Bana hemen benzin lazım.

"Bu Doğru, Bayanlar ve Beyler!" ve spiker bağırmaya başlar. "BAYANLAR VE

BAYANLAR, rekortmenimiz

Şampiyon, Remington 'Riiiiiiiptide' Tate!"

Bu anın tadını bile çıkaramıyorum; nefesimi tutuyorum.

Yıprandım. Birkaç darbe aldım, gözüm şişti,
ve kesiğim açılıp tekrar kanamak üzere.

Çenem çok fena ağrıyor. Tate ringe çıkarken çenemi açıp
esnetiyorum ve kolumu sızıya sürüyorum.

Kalabalık çılgına dönüyor. Beklerken Oz'a bakıyorum. Oz
da benim kadar berbat görünüyor, köşemde uyukluyor.
İçkiyi gerçekten bırakması gerekiyor.

"Hey. En azından umurundaymış gibi davran." Onu
dürtüyorum. "Yüzüme vazelin falan sür."

Başını kaldırıyor ve dediğimi yapıyor, sonra ringe
tırmanan Tate'e bakıyor ve gözleri açılıyor.

"NE OLUYOR LAN?! Kaç kişiyi bayılttın?"

Omuz silkiyorum, Tate'in cüssesine yakından bakıyorum.
Bir santim daha uzun, iki ya da üç santim daha geniş. Ve
benim terli, kanlı, hırpalanmış halime kıyasla bahar kadar
taze görünüyor. Onun kadar iri değilim ama bahse girerim
yerden oldukça iri görüneceğim.

Merkeze gidiyoruz. Eldivenlere dokun. Zil çalışıyor.

Çığlıklar arenayı ele geçirir. "REMY . . . REMY . . .
REMY . . ."

Bir darbe alıyorum: Kaburgalarım
doğru bir darbe. Geri çekilip başımı
sallıyorum.

Dengemi bozan bir kroşe attı. Yere düştüm.

Sayım başlar. "Yerde kal," diyor Oz.

Ama yerde kalamam, ayağa fırlıyorum. Bu adamla
dövüşüyorum. Bu adamı yeneceğim.

Dizzy.

Yerde kalmalıydım.

Bir darbe daha alıyorum, sonra üç. Bu adam buldozer gibi
her yönden üzerime geliyor. Beynim kafatasımın içinde
yüzmeye başladı bile.

Mola veriyoruz.

Taburemi

alıyorum.

Oz, "Dostum, dışarıda canına okunuyor," diyor.

"Gerçekten mi? Bunun için mi uyanıksın? Çenem için bir şey var mı?"

"Sanmıyorum. Belki." Malzemelerini kontrol ediyor ve üzerine bir şey yapııştırıyor. "İşte."

Bu sefer daha iyi blok yapıyorum. Gücüne karşı hazırlıklıyım ve birkaç vuruş yakalıyorum, sonra savurmaya başlıyorum. Kroşe atarken yan tarafımı açıyorum ve o da alıyor.

Yere düştüm, nefes nefese kaldım.

Arenadaki kızlar onun adını haykırıyor. Ben ayağa kalktığımda sessizleşiyorlar. Alnımdan aşağı kanla birlikte ter ve bir ton hayal kırıklığı damlıyor.

Tate bana doğru eğildi. "Kancan kapalı." Sonra yumruk ve kroşe atıp beni yere serdi.

Ring şefi kolunu kaldırırken spikerin sesi hoparlörlerden duyuluyor. "Bayanlar ve baylar. Bir kez daha . . . Riptide! Riitiiptiiiiide! ÜÇ YILDIR ÜST ÜSTE YENILMIYOR. Bu ringin gördüğü en durdurulamaz canavar. RIPTIDE!"

Kalabalığın ani, vahşi kükremesi kulak zarımda titreşiyor. Eldivenimi yere bırakıp ayağa kalkıyorum. Kalabalık sessizleşiyor. Riptide kolunu indiriyor, sırtışı soluyor.

Ringden inmek için iplere tırmanırken ikimiz de birbirimize bakmıyoruz.

Yan yana, sessiz bir şekilde geçitten aşağı iniyoruz.

Oz artık tamamen uyandı ve çok kızgın. "Ne sikime benim dövüşçüme akıl veriyorsun? Seni yenmesini mi istiyorsun?" diye soruyor.

Tate konuşurken bana bir bakış fırlatıyor. "Denemesini istiyorum."

"Bundan emin olabilirsiniz!" Oz cevap verir.

Tate kapısının önünde duruyor ve yüzünü bana dönerek bir şey söylememi bekliyor.

Bilmiyorum.

Ekiplerimiz bizi odalarımıza yerleştirmeye çalışırken doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

"Bana söyleyecek bir şeyin mi var?" Tate soruyor. "Henüz değil," diyorum.

Ekibi onu içeri sokmak için üzerine yığıldı. Oz'un beni hareket ettirmesi çok daha fazla çaba gerektiriyor.

"Şu anki şampiyon Maverick'in gözünü korkutmayan tanıdığım tek dövüşçü sensin, yemin ederim..." Eldivenlerimi çıkarırken şaşkınlıkla başını sallıyor.

Yumruklarıma bakıyorum, parmaklarımı yavaşça içeri kısıyorum, sonra sıkıp bırakıyorum.

Tate ile ilk kez ringe çıkıyorum ama bu son olmayacak.



Bir saat sonra otel odama döndüm, vücudum buz dolu bir küvetin içindeydi. Şakağımda bir buz torbası var. Oz kesiğimi dikti ve kanepemde ölüp kaldı. Bir tenis topunu banyonun duvarında zıplatıyorum, yakalayıp geri atıyorum. Eskiden sırtımı yaslayıp düğümleri çözmek için kullanırdım ama artık sadece ritmik sesini seviyorum. Tate'in söylediklerini tekrarlarlarken düşünmeme yardımcı oluyor.

Gittikçe sinirleniyorum, topu daha hızlı ve daha sert atıyorum.

Ona söyleyecek bir şeyin var mı?

O pisliğe söyleyecek bir şeyim olabilir.

Söyleyecek çok şeyim var.

Yumruklarımın konuşmasını tercih ederdim ama onlar başka bir günü beklemek zorunda.

Topu yakalayıp çantama atıyorum, sonra da ayağa kalkıyorum.

"Oz," diye sesleniyorum odaya, banyodan hışımla çıkarken kalçalarımın bir havlu doluyorum. "Oz." Secde etmiş halini dürtüyorum. "Nerede kalıyor?"

"Ha?"

"Lanet olası Riptide. Nerede kalıyor?"

Bir otel homurdanıyor ve bacaklarımı kot pantolonumun içine sokup, üzerime bir tişört geçirip oraya gidiyorum.



Tate'lerin otelinin önünde bir kalabalık var. Tate ve karısı asansörden inerken ben de omuzlarımla döner kapıdan geçiyorum. Dişlerimi sıkarak otelin lobisine doğru ilerliyorum. "Neden bana işaret veriyorsun?"

Kaşları kalkıyor. "Çünkü onlara ihtiyacın var."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Yardıma ihtiyacım yok. Dövüş benimle."

Özel olarak, sen ve ben."

"Ben köpek yavrularıyla dövüşmem."

Yerimden kıpırdamayıp ona karanlık ve korkusuz bir bakış attığımda gözlerini kısıyor.

"Armor'un spor salonu yarın. Sabah beşte orada ol," diyor.

Karısını dirseğinden tutup lobiye doğru götürürken asansör açılır ve ayaklar sürünerek dışarı çıkar.

"Mavewick!" Duydum.

Gözlerim tanıdık bir sırtışa takılıyor ve karşımda bana bakan Racer var. Üzerinde minik bir şort ve Batman tişörtü var ve biri onun elini tutuyor. Düzgünce kesilmiş, yumuşak pembe tırnakları olan bir kadın eli. Göğsüm sıkışıyor ve bakışlarımı kaldırıyorum.

Reese.

Ve kafama dank etti. O da onlarla birlikte.

Ona bakıyorum ve kim olduğumu bilip bilmediğini anlamak için yüzünü inceliyorum.

O biliyor.

I savaştı ile Tate bu gece ve o yapamam değil Biliyorum.

Artık herkes biliyor.

Gözlerinde ihtiyat ve endişe görebiliyorum, ne için endişe, bilmiyorum.

Beni ilgilendirmez. Olamaz.

Omzumun arkasından Tate ve karısına bakıyor ve beni tanıdığını bilmeleri konusunda endişelendiğini fark ediyorum.

Kayıp.

Sahip olmadığın bir şeyi kaybedemezsin.

Ama zihnimde her gün onu aramaya dair bir tür bağıllık vardı. Hiç bilmediğim bir savaşı kaybetmişim gibi hissediyorum.

Ve onu Tate'e kaybettim.

"Mavewick!" Tekrar duyuyorum ve bacağıma bir dokunuş hissediyorum.

Tekrar aşağı baktım. "Hey, küçük dostum." Kendimi tutamadan onu yumrukluyorum. Reese'e bakıyorum, bunu görünce hem eğleniyor hem de şaşırıyor. Elimi geri çekiyorum. Vücudunun üst kısmını dar siyah bir bluz, bacaklarını ise koyu renk bir kot pantolon örtüyor. Doğru nefes almak zor.

Bu kızda bir şey var. Bu kızda ne var böyle? Onun kokusunu alabiliyorum, tatlı bir çiçek kokusu, ve onu hissedebiliyorum. Derimin altında. Tate'le birlikte olduğu için kıskançlıktan çatlıyorum. Onunla yaşamasını, çocuğunun elini tutmasını kıskanıyorum. Onu destekliyorum.

Tanrım, nasıl oluyor da vücudum onun benim alanıma girdiğini anlıyorum?

Çantası omzundan aşağı kayıyor ve ben de düşüncesizce o.

"Oh, sorun değil," diye telaşlanıyor.

İsteksizce omzuma atıyorum ve ona işaret ediyorum. Yanımdan geçip gitti. "Önden

buyurun." "Mavewick, gel celebuate." "Gelemem, dostum."

Onlar yanımda yürürken onu izliyorum.

Vücudumun her santimi hırpalanmış durumda ama acı artık yok. Kasıklarımındaki yeni ağrı dışında tüm ağrılar geçti.

Onun yuvarlak küçük yüzü, kalp şeklindeki ağzı, sıkı küçük bacakları, tüm doğru yerlerde devam eden yumuşaklığı beni cezbediyor. Gözlerindeki mavinin tonu. Beni en ilkel seviyeden çağırıyor. Damarlarımda dolaşıyor. Bu kız.

Belini kavıyorum ve kalabalığa karışırken onu kendime yakın tutuyorum.

Göğüsleri göğsüme bastırıyor. Kontrol için nefes alıyorum ama zihnim saatte bin mil hızla çalışıyor. Kan güneye akıyor. Beynime yeterince kan gitmesi imkânsız. Küçük sert meme uçları göğsümün düzlüğüne baskı yapıyor. O sıkı, yuvarlak göğüsleri ve ne kadar harika hissettirdiklerini düşünmeden durmak imkansız. Ellerimi üzerlerine götürmeyi, parmaklarımla sıkmayı ve onlarla alay etmeyi, tadına bakmayı düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Bahse girerim meme uçları dudakları kadar pembedir ve onları ağızımla usulca boğmak ve çenem ağrıyana kadar uçlarını emmek istiyorum.

Aletim acı içinde ve taşaklarım fena halde ağrıyor. Harika kokuyor olması ve son zamanlarda konuşmalarımızı kafamda tekrarlıyor gibi görünmem yardımcı olmuyor.

Kalabalık dağılıyor ve Racer bizi dikkatle izleyen babasına doğru koşmaya başlıyor. Reese, Racer'ın peşinden koşmaya başladı ama ben bileğini yakaladım.

"Bekle," diye usulca emrediyorum.

Elime bakıyor ve ben parmaklarımı açmaya zorluyorum ve bırakıyorum. Sıkıldığımda çenem ağrıyor ama gevşetemiyorum, ne çenem ne de bir şeyleri ezmeye hazır yumruklarım yanımda. Hangisi beni daha çok sinirlendiriyor bilmiyorum. Reese'in kim olduğu mu, yoksa benim kim olduğum mu?

Bir şey söylemek istiyorum ama ne söyleyeceğimi bilemiyorum. İlk konuşan Reese.

"Sen Terör Parker'ın oğlu değilsin."

Gözlerimiz buluştu ve tutuştu.

"Hayır." "Senin baban Scorpion."

"Evet."

Ondan sonra hiçbir şey söylemiyor. Sanki söyleyecek başka bir şey yokmuş gibi.

SEKİZ

BEN KİMİM

Reese

"Neden seni yemlemesine izin verdin?" Brooke Remy'ye sorar.

Otele dönmek üzere cipin içindeyiz ve Maverick'in ardından yaşanan gerginlik hiç dağılmadı. Pete, Riley ve Brooke, Remy'ye gizli ve şaşkın bakışlar gönderiyorlardı ve ben de Maverick'in bileğimi tutup gözlerimin içine baktığı anı atlatabilmiş değildim.

Racer araba koltuğunda uyuyor. Görünüşe göre sonunda ekibin merak ettiği şeyi sordu. Ben hariç herkes, çünkü kendi düşüncelerimde o kadar boğuluyorum ki nefes alamıyorum. Pencereden Denver sokaklarına bakıyor ve yeni açılmış ve şişmiş görünen gözünün üstündeki kesiği kimin diktiğini merak ediyorum.

Ve parkta onun güçlü kolunun beni sarmasının, başımı göğsüne yaslamasının ve gömleğindeki sabun kokusunun nasıl bir his olduğunu hatırlamak. Oh Tanrım.

Remy ona Racer'ın iki gamzesi olması dışında aynı gamzeye sahip bir gülümseme atar.

"O Scorpion'un yumurtası!"

Yumuşakça gülüyor ve elini kızın ensesinde sıkıyor. "O bir köpek yavrusu, Brooke. İhtiyacı olan şey Oz değil ve başka hiç kimse ona zaman ayırmayacak."

İç çekiyor.

"Babası ne yaptı?" Ağzımdan kaçırdım.

Duyduklarımdan dolayı çok gerginim. Tek bildiğim Scorpion'un oğlu olmasının iyi bir şey olmadığı. Pete ve Riley daha önce hiç duymadığım "yozlaşmış" ve "zehir" gibi kelimeler kullandılar.

Sonra onu lobide gördüm, elmacık kemiği biraz morarmıştı ve gözünün üstünde bir kesik vardı ve tek bildiğim onun parktaki aynı Maverick olduğuydu.

Üzüldüm.

Umutsuzluk ve çaresizlikten dolayı üzgünüm, bunun Maverick'in bana hissettirdiği iliklerime kadar derin şeylerin sonu anlamına gelip gelmediğini merak ediyorum.

Remington sorumdan sonra bana ilgiyle baktı. Bu gecenin ötesinde Maverick'i tanıdığımı bildiğinden eminim. Maverick'le aramızda ne var bilmiyorum. Ama benim için bir anlamı var. Maverick benim için bir şey ifade ediyor.

"Babasının listesinde," diyor Pete, "şantaj, gasp, adam kaçırmaya var-"

"Kız kardeşime ilaç veriyor, takımımızı taciz ediyor," diye ekliyor Brooke şiddetle. "Babası tarihteki en aşağılık dövüşçü. Vicdanı yok, kazanmak için her şeyi yapabilecek, kimi ezdiği, uyuşturduğu, hile yaptığı, şantaj yaptığı ya da-"

"Brooke," diye sözünü kibarca kesti Remy.

Duygusal görünüyor. Başını geriye atıyor ve şimdi arabanın tavanına bakıp gözlerini kırıştırıyor. Remy onun çenesini tutuyor ve bakışlarını kendi bakışlarına çevirmeye zorluyor. "Hey. O bir çocuk," diye belirtiyor.

"Scorpion'un çocuğu."

"Ringe çıktığınızda," diyor kararlı bir şekilde, "kimsenin çocuğu değilsiniz. Sen sensin, takımın ve hepsi bu. Oz'un içinde bulunduğu durumda, bu çocuk orada tek başına."

Brooke onun elini tutuyor, parmak eklemlerini öpüyor. "Sana güveniyorum Remy," diyor kalın bir sesle ve araba durduğunda Racer'ı kucaklayıp dışarı çıkarıyor ve ben kapıya doğru manevra yapmaya çalışırken arabanın içine bakıyor.

"Burada eğlenecek vaktin olmadı Reese," diyerek dışarı çıkmamı engelliyor.

Ama ben başımı sallıyorum. "Hayır, Racer'la çok eğleniyorum." "Bu gece yetişkinlerle dışarı çık. Bir parti var.

büyük bir kavga sever tarafından. Diane evde kalıyor ve küçük adamla yatıya kalmayı teklif etti." Beni ikna etmek için gülümsüyor ve uzaklaşıyor, ben de isteksizce penceremin önüne oturuyorum.

Remy'ye bakıyorum ve o da spekülatif bir şekilde beni izliyor. "Teşekkür ederim. Ona yardım ettiğin için."

Kaşlarını kaldırıyor, yine hafifçe gülüyor ve "Bunu onun için yapmıyorum, kendim için yapıyorum" diyor.

"Ve o," diye karşı çıkıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece şaşırmış gibi kaşlarını kaldırıyor, sonra arabadan inip oğlunu Brooke'la birlikte yukarı çıkarıyor.

Riley arabadaki sessizliği bozar. "Bir parçası Scorpion'u özlüyor. Kimse ona o adamın yaptığı gibi parasının karşılığını vermedi. Kolay kazanmayı sevmiyor ve son zamanlarda kazandığı tek şey de bu. Bu yüzden Yeraltı'ndan ayrılıyor."

"Ne?"

Pete başını sallar. "Bu onun son sezonu. Sezonun son maçı Rem'in son maçı olacak."

NINETEEN

DEVRE PARTİSİ

Maverick

Denver'daki iki katlı evin içi müzikle çalkalanıyor. Tanıdığım ve tanımadığım dövüşçüler takımlarıyla, hayranlarıyla ve üst düzey Denver kalabalığıyla etrafta koşuşturuyor. Ben kimseyle konuşmuyorum. Herkes bana yaklaşmaması gerektiğini biliyor. Büyük bir geri çekilme dalgası yaydığımдан şüpheleniyorum ve etrafımda insanların uzak durduğu geniş bir yarıçap var.

Onu bir salonda izliyorum. Yanında yeni tanışmış gibi görüldüğü birkaç kadın daha var. Grup konuşuyor ama Reese konuşmuyor. Saçlarını kulağının arkasına atmasını izliyorum ve gözlerinin benimkilerle buluşmak için kayışını bir an bile kaçırmıyorum. Göğüsleri her nefeste inip kalkıyor. Gözleri tekrar benden kaçıyor. Sonra geri geliyor.

Beni hala onu izlerken bulmak için.

Bunu her yaptıklarında ... gözleri, geri gel ve tut ... Daha da sertleşiyorum.

Taş gibi sertim ve o bakışlarıma daha fazla dayanamayana kadar hamle yapmak için bekliyorum.

Yer değiştiriyor, sonra saçını karıştırıyor. Ben de o saç karıştırmak istiyorum. Ağırdan alıyordum. Ama şimdi o benim kim olduğumu biliyor. Ben de onun kim olduğunu biliyorum.

Eğer onu şimdi yakalayamazsam, elimden kaçıracağım.

Aramızda zaten çok fazla mesafe varken daha fazla mesafe istemiyorum.

Onu hep daha yakınımda istedim. Onunla birlikte olduğumu söylediğinden beri her saniye.

Bir şişe su içiyor, bir yudum alırken kenarından gözlerime bakıyor. Şişeyi bırakıyor ve bana bakıyor. Kanım bin tonluk bir damladan daha hızlı güneye doğru gidiyor. Çarpılmış gibiyim. Muhtemelen bok gibi görünüyorum. Öz kesiğimi dikti ve bu sefer onun elleri yüzünden yara izi kalacağı kesin. Bu yara izi, "O benimle" diyen kızı akla getiriyor.

Ben onunlayım. Ve bu gece, o benimle.

Bakışlarını kırıyor, sonunda ayağa kalkıyor ve koridorda ilerlemeye başlıyor. Duvarı itiyorum ve ilerlemeye başlıyorum.

Bana bakıyor, gözleri açılıyor, dudakları aralanıyor ve ben bu aralanmayı seviyorum. Attığım her adımda bunun ne anlama geldiğini bilmesini seviyorum.



Reese

Artık orada oturamazdım. Bardan kaçıyor, herkes Avenger hakkında konuşurken suyumu içiyordum. Ve gözlerini üzerimde hissettim, midemde binlerce düğüm oluştu. Arkama baktım ve beni takip ediyordu. Şimdiden bir efsane gibi. Bu gece herkesin ağzındaki en tatlı, en yaramaz kelime "Maverick." Scorpion'un oğlu olması yeterince tehdit edici ama inanılmaz bir yeteneğe sahip olması ve Remy'nin dikkatini çekmesi daha fazla dedikoduya neden oluyor.

Babası hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sadece takımdan duyduklarım var ve bu geceden önce pek dikkat etmemiştim.

Tek bildiğim onun kötü bir adam olduğu ve şu anda Maverick'e baktığımda hissettiklerimin de kötü olması gerektiği.

Kötü.

Kadınlar tuvaletine gidiyorum, güvendedeyim. Onun gözlerinden uzakta.

Ama içimdeki bu ağrıyan, zonklayan arzudan uzak değil.

İçeri adımımı atar atmaz Maverick arkamdan içeri girdi. Lavabonun yanındaki iki kadının irkilmiş soluklarını duyuyorum.

Maverick kapıyı açıyor ve onlara bir bakış fırlatıyor. "Dışarı," diyor, kararlı ve çok sessiz.

Gözlerim açılıyor ve içimde bir korku ve beklenti yumağı oluşuyor.

Kızlar hızla dışarı çıkarken gözlerini kısıyor, sonra kapıyı tekmeleyerek kapatıyor. Yalnızız. O kadar yalnızız ki dünyada başka kimse olamaz.

Muazzam bir duruşu var. Zayıf ve genç ama yaşlı ve bilge gibi davranıyor, sanki geleceğe seyahat etmiş ve ne olması gerektiğini tam olarak biliyor.

Başka ne biliyor ki?

Bir gün beni öpeceğini biliyor mu?

Bir gün beni öpmek isteyecek mi? Tadıma bakmak?

"Sinirliyim ve kavgadan dolayı kafam iyi ve sen bu kafadan inmeyi kolaylaştırmıyorsun." Sesi boğuklaşıyor.

"Hayır mı?" İpeksi bir sesle soruyorum.

Bu sesin nereden geldiğini bilmiyorum; içimde bir erkekle böyle konuşmak olduğunu hiç bilmiyordum.

Nefes veriyor. Sesi sinirli geliyor. Hayal kırıklığına mı uğradı? Bir elini saçlarında gezdiriyor ve sonra bir adım atıp öne doğru eğiliyor, gözlerimiz aynı hizada. "Hayır."

"Belki de spor içeceklerinin şekeri yüzündendir."

"Şekerden değil," diye reddediyor.

Bir an için bana dokunmadan duruyor.

Öğrendiklerim için üzgün ve sinirliyim, sinirli ve çaresizim, umursamaz hissediyorum ve bilmiyorum. Ona bakarken açıklanamaz bir duygu karmaşası yaşıyorum.

Onu her şeyden çok istiyorum ve daha önce de benim için kötü olan şeyleri istemiştim. Ama şimdi Maverick Cage'i bir hastalık gibi istiyorum.

Elini uzattığında hareket etmiyorum.

Eli başımın arkasından boynuma doğru ilerliyor ve orada biraz sıkarak dokunuşunun her yerimi titretmesine neden oluyor. Eli sıcak ve nazik, hem tanıdık hem de yeni. O kadar güçlü tepki veriyorum ki dudaklarım ayrılıyor ve o da bunu fark ediyor.

Yavaşça nefes alıyor ve parmaklarını enseme gezdirip elini saçlarımın arasına sokarken gözleri kararmaya başlıyor. Beni birkaç santim daha yakına çekerken kendi nefesimi yakalıyorum. Nefesim onun gibi sıcak ve baharatlı kokuyor.

Burun deliklerinden nefes veriyor ve gözlerini kısıyor. Sanki bir tür iç savaşı kaybediyor gibi. Başını eğiyor ve başımdan ayak parmaklarıma kadar vücudumun her santimi -Beklentiyle kavrar ve sıkar.

Aman Tanrım. Parmaklarımla ne yapacağımı bile bilmiyorum. Onları iki yanımda sıkıp gergin bir nefes veriyorum.

Beni daha yakına çekerken vücudumun ne kadar iyi hissettirdiğini görünce hayrete düşüyorum. Parmakları dokunduğunda iyi hissediyorum. Bana dokunduğunda iyi hissediyorum.

Adımı bilmiyorum. Aramızda neler oluyor. Tek bildiğim Maverick. Maverick dudaklarıma bakıyor. Maverick'in elini sahiplenici bir şekilde sırtımda açması. Maverick başını eğiyor. Maverick . . . beni öpmek üzere.

Ve Maverick'i öpmek istiyorum.

Maverick'in dudaklarını üzerimde istediğimi biliyorum.

Bu yüzden Maverick'in dudakları benimkilere değdiğinde, hayatımda başıma gelen en inanılmaz, en şaşırtıcı şeymiş gibi hissediyorum.

Beni öpüyor. . .

Dili ağzımın içine dalıyor. Ağız sahiplenici; tutuşu sahiplenici; çok sahiplenici davranıyor. Dilim bana hiç onun dili tarafından yavaş ve emin bir şekilde okşandığı zamanki kadar zevk vermemiştir.

Beni daha yakına kaydırıyor, eli belimde geziniyor. Ve o ... inliyor. Ağzımın içine doğru inliyor ve bedenimi onunkine bastırıyor. Ve sahiplenici Maverick'i o kadar çok seviyorum ki düşünemiyorum ya da nefes alamıyorum, sadece dudaklarımı yumuşatıyorum, böylece her şeyi alıyor.

Tutuşundaki basınçta öyle bir değişiklik var ki, benimle o kadar ilkel bir düzeyde konuşuyor ki, içim burkuluyor. Düzensiz bir nefes alıyor. Burun delikleri kontrol için savaşıyor gibi görünürken biraz alevleniyor. Yaralı eklemlerini kalçalarımın doluyor ve beni kendine yaklaştırıyor.

Dilim ağzına kayıyor, o da daha derine çekiyor. Sanki tüm hayal kırıklığını bu öpücüğe döküyor.

Tecrübesizliğim yüzünden ondan uzaklaşmasını istemiyorum, bu yüzden dilini geri sürtmeye çalışıyorum. İnliyor. Kıçımın kıvrımlarından hoşlanıyormuş gibi ellerini üzerimde gezdiriyor ve göğüslerim onun göğsüne zevkle çarpıyor. Geri çekiliyor, nefes alıyor.

Daha önce duyduğum bir sürü kelime. Ayak parmaklarını kıvıran.

Külot eritici.

Yürek hoplatan.

Nefes kesici.

Şu anda hepsini uygulayabilirim. Bu adama. Şu ana.

Kasları geriliyor ve kişisel temasın sıcaklığını hissediyor, ağızlarımız, bedenlerimiz yakın olmaktan çok daha yakın, kalbinin çarpışı benimkinin çarpışı, nefesi benim nefesim, alanımız aynı

Uzun, nasırlı parmaklarını sırtımda gezdiriyor - sert bir dokunuşun bu kadar lezzetli, bu kadar tüylü, bu kadar iyi hissettirmemesi gerekirdi.

Şehvet. Bir yağmur damlasının dokunuşu gibi yumuşak değil. Suyun üzerinde amaçsızca süzölmek gibi kolay değildir. Ağır ve ağırdır, vücudunuzun ormanında tutuşan bir kıvılcımdır. Bir orman yangını.

Hiç böyle şehvetle işaretlenmemiştim.

Konuşamıyorum.

Maverick'in sesi bile şu anda son derece kalın. "Tate ve karısı daha önce ayrıldı."

"Evet. Ona dikkatli olacağıma söz verdim. Biber gazım var."

Gülümsüyor, sonra yüzümü tarıyor, gözleri hiç görmediğim kadar karanlık. "Onlarla daha sonra otelinizde buluşacağınızı söylediniz mi?"

Başımı salladım.

"Sen de benim gibi bunu istiyor musun?" Önce dudaklarıma, sonra gözlerimin içine bakıyor ve parmaklarını ensemdede dolaştırıp beni nazikçe sıkıyor. "Sen de istiyor musun?"

Hayır de, Reese.

Bu hiçbir yere varmaz.

Ağzımı açtım ve dedim ki, "Daha fazla. Senden daha çok istiyorum."

Nefes veriyor, sonra alnını benimkine yaslıyor ve gözlerimin içine derin derin bakıyor. "Bu her açıdan imkânsız, var olan tüm rekorları kırıyorum."

Geri çekiliyor ve benim hissettiğim şehvetten gerçekten acı çekiyor gibi görünüyor ve ben de "Maverick, bunu daha önce yapmadım" diyorum.

"Biliyorum, Reese, ama Tanrım, bunun ben olmasını istiyorum." Ağzını bana bastırıyor ve beni öpmek yerine inliyor, inliyor ve beni kendine doğru sarıyor ve kulağıma fısıldıyor, "Lütfen ben olayım."

Tekrar hararetle öpüşmeye başladık. Dilimi ağzına sokuyorum ve saçlarını tutuyorum, aniden ona onun bana ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyaç duyuyorum. Dudaklarını ayırıyor, gözlerinde sıvı metalle bana bakıyor, elimi tutuyor, banyonun kilidini açıyor ve bizi oradan çıkarıyor.



MAVERICK bir taksinin arkasında yanıma oturdu. Gözleriyle beni yutuyor. Ve ben burada oturuyorum. Benimkilerle onu yutuyor. Nefes almaya çalıştığımda diyaframım ağrıyor. Gölgelere bürünmüş, ama dışarıdaki ışıklardan bazıları boynuna düşüyor.

kare çenesi. Dudakları. Karanlığa alıştıkça, yüz hatlarının net çizgilerini yavaşça inceliyorum. Platin gözleri ve gizli ifadesiyle çok yakışıklı, karanlık ve düşünceli. Az önce cinayet işlemiş ve dünyanın gelip onu hapse atmasına meydan okuyormuş gibi görünüyor. Hayır, aslında . . .

Bir kızı yatağa atıp gün ışığında sikmeye hazır gibi görünüyor.

Tanrım, o kız da benim.

Beni taksiden çıkarmak için elimi tuttu.

Benim elim, onun elinde.

Onun dokunuşundan o kadar hoşlanıyorum ki, sırf bu yüzden bile içimde bir yanma hissediyorum.

Yarın, artık bakire olmayacağım. Bunun bir anlamı olmasını beklemek istedim. Güzel hissetmek ve bunu Miles'a vermek istedim. Ve bunun yerine . . . Şu anda oksijene ihtiyacım olduğu gibi buna da ihtiyacım var.

Kavrayışı güçlü ve sert, tıpkı Maverick Cage gibi.

Lobide onu takip ediyorum, tutuşu da adımları kadar sağlam ve istikrarlı, kalbim göğsümün içinde canlı bir davul gibi çarpıyor ve beni nereye götürüyorsa oraya gitmeyi ne kadar çok istediğime inanamıyorum.

Asansöre biniyoruz ve beni en üstten ikinci kattaki bir odaya götürüyor. O kapıyı arkamdan kapatıp kilitlerken ben de içeri giriyorum. Güzel bir oda, eminim savaş parası sayesinde artık rahatlıkla geçinebiliyordur. Spor çantası bir köşede duruyor. Sahip olduğu tek şeyin bu olduğunu düşünmek yanıltıcı. Olduğu ve istediği her şeyin o çantanın içinde olduğunu düşünmek. Çünkü dönüp ona baktığımda, onun çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Çok daha fazlasını istediğini biliyorum.

Ve onu hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

İlerlemeye başladı. Dizlerimin bağı çözülüyor. Geri adım atmak istiyorum ama kendimi tutuyorum çünkü onun dokunuşunu geri adım atmaktan daha çok istiyorum. Bana kendimi böyle hissettirdiği için ondan nefret ediyorum ve beni bu kadar canlı hissettirdiği için de onu seviyorum. Birkaç adım ötede durduğunda aramızdaki hava çatırdıyor.

uzakta. Saf beklenti içimi dolduruyor. Çenemi biraz daha yukarı kaldırıp bakışlarıyla buluşuyorum ve onu tutuyorum.

Boynumun arkasını tutmak için uzanıyor. Sinir uçlarımı parmak uçlarının altında ateşe veriyor. Yolun geri kalanında beni kendine çekerken gözlerini gözlerimden ayırmıyor. Anlamını kaçırmıyorum. Beni ona getiriyor, o bana gelmiyor. Bu beni heyecanlandırıyor ve nedenini bilmiyorum.

Eğiliyor ve dudağımı ısıtıyor, zar zor başlıyor, başı benimkine eğik. Duygu dalgaları içime hücum ederken mantık devre dışı kalıyor ve ellerimin saçlarıyla olduğunu, boğazımın daha önce hiç söylemediğim şeyleri söylemekle kapandığını hissediyorum

-Kirli şeyler, seksi şeyler, samimi şeyler, ve sadece ... şeyler. Yapamıyorum. Bu adamla kendimi herkesten daha ham hissediyorum.

Beni yatağa götürüyor ve kenara o t u r t t u ğ u n d a kot pantolonunun pürüzlü kumaşı jean giymiş kalçalarımı sıyrıyor; altındaki sert baldırlarını hissedebiliyorum. Sıvı ateş bedenimi ısıtıyor, tüketiyor. Kalbim hopluyor, zıplıyor, çırpınıyor. Parmakları meme uçlarımın üzerinde geziniyor ve içimde lezzetli bir şok dalgası yaratıyor. Baştan çıkarıcı bir gülümseme dokunuyor

Ağzını. Mükemmel ağzı.

Burada olmamalıydım.

Onu bu şekilde istememeliyim.

Ama şu anda çalışmakta olan tek bir parçam bile bunu umursamıyor.

Onu kavriyorum ve omuzlarındaki kaslar parmaklarımın altında geriliyor ve hava yakıcı, ilkel. Öpüştüğümüzde tereddüt ya da belirsizlik yok. Dudaklarımız mükemmel bir şekilde uyuşuyor, vücudu beni yatağa bastırıyor, ereksiyonu karnıma dayanıyor ve beni öperken alay etmiyor ya da oynamıyor, sadece alıyor.

Parmaklarım ensesinde geziniyor, parmaklarımın altı sıcacık ve daha fazla dokunmasını, her şeye aynı anda dokunmasını istiyorum. Elini sırtımın alt kısmına götürüyor ve kendimi canlı hissediyorum, dokunuşu sert ama acıtacak kadar nazik, samimi, sahiplenici ve kayarak ereksiyonunu bacaklarımın arasına yerleştirdiğinde kontrolümüz kaymaya

başlıyor. Yapabilirim

onu kotumun içinden hissediyorum. Parmakları üstümde geziniyor, sonra çekip çıkarıyor.

Sütyenimi çıkarıp atıyorum.

Burada başka kimse yok, sadece biz varız ve ben bunun, bu şehvetin rehiniyim, ağzını bir göğsüyle doldurup tekrar yer değiştirirken, bu hareket kalçalarını yaklaştırıyor, ereksiyonunu daha derine sokuyor.

Göz kapaklarım kapanıyor. Göğsümü biraz kabaca tutuyor, meme ucunu emiyor. Göz kapaklarımda yıldızlar titreşiyor ve zevkten sarsılıyorum. Geri çekilip tişörtünü çıkarıyor ve kot pantolonunu kenara atıyor ve teninin parmaklarımin altında ne kadar iyi hissettirdiğine inanamıyorum.

Tanrım, o kadar muhteşem ki, ona baktığımda gözlerim ağrıyor. Kasları granit gibi sert, ateş gibi sıcak, kadife gibi pürüzsüzdü.

Yine göğüslerimi emiyor, ikisini de. Aç bir şekilde üstümde yayılıyor. Çok geçmeden yatakta sıcak etler, eller ve ağızlar olduk. Ve beni parmaklarıyla hazırlıyor. Hazırlanmaya ihtiyacım yok; o kadar hazırım ki göremiyorum, görüşüm bulanık ve tek bildiğim ne kadar sıcak ve erkek koktuğu, hızlı nefes alışını ne kadar sevdiğim, ağzını koyduğu her noktada beni nasıl tamamen erittiği.

Sonra Maverick uzandı ve prezervatif taktı. Ve ben onu gözlerimle yutuyorum, ilk kez bir erkek görüyorum. Bir erkeğin bakışını asla Maverick'in bakışını sevdiğim gibi sevemeyeceğim, çıplak ve sert.

"Bunu senin için iyi yapacağım, Reese," diye söz veriyor uzun kaslarını üzerime uzatırken ve ben nefes nefese başımı sallayıp yüzündeki yara izine dokunuyorum.

İnleyip gözlerini kapatıyor ve sonra Maverick Cage beni öpüyor. Ağızımın içine Reese diyor.

Maverick Cage yine parmaklarıyla beni dürtüyor.

Maverick Cage sadece hırladı.

Eliyle bacaklarımı aralıyor. Parmaklarının kaydığını hissediyorum, önce bir, sonra iki. Sonra daha derine ve yavaşça dalıyor. Başparmağıyla klitorisimi ovuyor. O kadar ıslağım ki dudakları kulağımı okşarken parmaklarının içimde hareket ettiğini duyuyorum. O

Oraya bir öpücük konduruyor ve sonra bana bakıyor, gözleri dolu dolu.

"Tanrım, Reese." Parmakları daha derine dalarken eğilip diliyle göğüslerimi okşuyor. Maverick bana dokunurken beni izlemek için tekrar geri çekiliyor. "Şu haline bak."

Üstümde çok ateşli. Bana dokunduğunda çok hassas.

O da en az benim kadar bitkin görünüyor.

Çabucak boşalıyorum ve ben boşalırken o bacaklarımın arasına yerleşiyor ve nefes alamıyorum.

Onu orada hissediyorum. Çok sıcak, çok büyük ve çok sert. Beklentiyle geriliyorum, bekliyorum.

Acı dolu birkaç saniye tereddüt ediyor, sonra yüzümü tarıyor ve çenesini sıkıyor. "Bu senin ilk seferin. Sana iyi davranılmalı, güzel çarşafli güzel bir yatakta-"

Elimle ağzını kapatıyorum. "Hayır," diye yalvarıyorum endişeyle, göğsümde ve kalçalarımın arasında bir ağrıyla onun kararmış gümüş gözlerine bakıyorum.

Korkmalıydım. Hep korkmuştum, doğru anı ve doğru adamı bekliyordum. İşte o an geldi ve işte o adam ve ben korkmuyorum. Tek korktuğum bunun aramızda asla gerçekleşmemesi.

Bir eliyle yüzümü kavırıyor ve ağzımı açmak için kullanıyor ve beni öpüyor, dili ıslak bir şekilde ağzıma giriyor.

Tenini tırmalıyorum, sırtından aşağıya iniyorum, ellerimi sırtının altından aşağıya kaydırıp kaslı kışını kavırıyorum ve onu daha yakına itiyorum.

Kontrolünü kaybetmiş bir halde dudaklarımı ısırtıyor ve içeri girmeye başlarken beni izliyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Vücudum yanıyor, girdiği yerden kalbime kadar. Bana verdiği her şey ve aldığı her şey. Her hayır dediğimde onun içindi, her merak ettiğimde bunun içindi. "Oh," diye fısıldıyorum kulağına, onu hissettiğimde şaşırıyorum.

Duruyor, bir eliyle yüzümü kavırıyor ve bana bakıyor, biraz çiğ ve çok sıcak. "İyi misin?"

"İyiden de öte." O kadar hızlı başımı sallıyorum ki başım dönüyor.

İkimiz de zor nefes alıyoruz. Ben ihtiyaçtan titriyorum ve onun vücudu kendini kontrol etmekten titriyor. Maverick'in gözleri alev alev yanıyor ama yanan benim. Göğüslerimden birini emiyor ve ben zevkten kıvranıyorum. İlerledikçe baskı oluyor, sıcaklık ve uzunluk ve o, nabız gibi atan ve canlı ve mükemmel ve erkek ve şu anda benim. Yani benim. Çok yanış. Ve çok, çok doğru.

Geri çekilirken kollarını başımın iki yanına dayıyor. Yavaşça geri girdiğinde bedenimin onu en zarif şekilde kavradığını hissediyorum.

Bu sefer daha da iyi hissettiriyor ve bir inç daha derine iniyor. "Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum, omzunu ısıyorum, kollarımdan birini boynunun arkasına doluyorum.

"Söyle bana," diye kulağıma homurdanıyor, bir avucuyla göğsümü okşuyor, sanki iyi olması gerekiyormuş gibi beni izliyor. "Daha fazlasını istiyor musun?"

Konuşamıyorum; bir orgazmı daha engellemeye çalışmakla, benimle birlikte oraya gelmesini beklemekle meşgulüm.

Ama ben çılgınca başımı aşağı yukarı sallıyorum.

Kalçalarını oynatıyor ve içime biraz daha giriyor, çenesi gergin, burun delikleri açık, gözleri ağır. Benim için yavaştan almaya çalıştığını ve bunu yapmak için iradesinin her zerresini kullandığını söyleyebilirim.

"Bu nasıl?" Yüzümü tekrar avucunun içine alarak beni çılgınca öpüyor. "Seni tatlı, muhteşem küçük şey."

"Oh Tanrım. Çok iyi hissediyorsun, Maverick."

Büyük ve geniş ve beni yutuyor, nefes nefes, santim santim. Enfes bir ölümle ölüyorum. Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Daha fazla. Durma."

Dişlerini gıcırdatıyor, gözleri tutkuyla dolup taşıyor, yolun sonunu itiyor, çenesi her zamankinden daha kare, boynu çabasıyla geriliyor, beni alırken gövdesindeki her kas gergin.

"Tanrım," diyorum şaşkınlıkla, orgazmım hızla artmaya başlarken. Omuzlarını tutuyorum ve yüzümü onunkine bastırıyorum

Boyun.

Sonuna kadar girdiğinde nefes almayı bırakıyorum. İçimde ve onu içimde hissedebiliyorum, kalın ve nabız gibi atıyor, geriliyor. İnliyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Tanrım, bana tutun," diyor, yavaşça içime girip çıkmaya başlıyor.

"Maverick," diye törpüledim ve kalçalarımı salladım.

Beni neredeyse vücuduna bastırıyor, kalçalarını daha hızlı hareket ettiriyor. Geri çekilip sonuna kadar sokarken acı belirtisi var mı diye yüzümü izliyor ... tekrar ... ve tekrar ... ve tekrar.

"Maverick," diye nefes alıyorum ve parmaklarımı kaslarına sürterek eğilip kıvranıyorum. Birlikte hareket ediyoruz ve onun nefesi benim nefesim, onun vücudu benim vücudum ve hepimiz içgüdüyüz. Ben sadece hissediyorum, puslu, ham ve canlı.

Şu anda nasıl hissettiğimi, neye ihtiyacım olduğunu, onun ne kadar muhteşem hissettiğini, koktuğunu, göründüğünü söyleyecek kelime bulamıyorum.

Saçlarımdan bir tutam alıyor ve dudakları benimkilere yapışmak için aşağı inerken başımı yerinde tutuyor. Ezici olmalarını bekliyordum, ama benimkine dokunduklarında, bedenimin içinde hareket ederken acı verici bir şekilde aç ve nazikler. O içimdeyken kendimi dolu hissediyorum, o kadar dolu ki nefes alamıyorum. Beni terk ettiğinde nefesimi veriyorum. Sonra nefesimi tutuyorum ve kalçalarımı endişeyle sallıyorum çünkü onu tekrar içimde istiyorum.

İleri doğru sürüyor, artık tereddüt yok. Anında hızlanıyor, gözleri sıvı ateş havuzları, çelik gözleri ve ben uçuyorum. Vücudum terli, pembe renkte; bana ihtiyacı varmış gibi beni öpen bu adam bana bakıyor. Metalik gözler beni kesiyor ve deliyor.

"Hâlâ iyi misin?" diye soruyor.

Sesi çok hırçın ve alçak, beni etkiliyor. Beni sınıra itiyor.

Onun için kıvranıyorum, onun için ölüyorum. "Tanrım, iyiden de öte."

Şimdi beni alıyor, derin ve güçlü. "Canını yakıyor muyum?"

Maverick Cage. İntikamcı.

Biz birbirimizin bir parçasıyız. Takım yok, geçmiş yok, gelecek yok. "Sadece en iyi şekilde." diye mırıldanıyorum.

Hızını artırıyor, elini açgözlülükle göğüslerimin üzerinde gezdiriyor. Hareket ettikçe kalçalarının büküldüğünü hissediyorum, pazuları, beni uçurumun kenarına iten güçlü bir ritme yavaşlıyor.

Ben geliyorum. Şiddetli ve hızlı, beni ele geçiriyor. Bir ses çıkarmamı -bir nefes almamı- ve onun altında dönmemi, sıkılıp gevšememi ve gözlerimin arkasında yıldızlar titreşirken görüşümü kaybetmemi sağlıyor. Ve beni izlemek için yavaşladığını fark ediyorum, sonra açlıkla kulağımı öpüyor, burnunu kulağımın arkasına bastırıyor ve yumuşak bir hırıltıyla boşalıyor, vücudu üzerimde sarsılıyor. Nefes veriyor ve boynumun yan tarafına, sonra başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve geri çekildiğinde birbirimize bakıyoruz.

Kim diğerine daha yoğun bakıyor bilmiyorum.

Ve bana gülümsüyor. Öpüşü ıslak, aç, sanki kollarına yeni gelmemişim gibi. Sanki ağzımın mümkün olduğunca büyük bir kısmını kaplamak istiyor. Başını kaldırıp bana bakıyor.

"Geri dönmek gerekene kadar ne kadar zamanın var?" "Birkaç saat daha."

Lezzetli bir şekilde gevşemiş bedenimden her seferinde bir kası çözüyor, sırt üstü dönüyor ve sonra tavana bakıyor.

"Kim olduğumu biliyor muydun?" Tavana bakıyor, çenesindeki bir kas hızla çalışıyor.

"Hayır. Sen yaptın mı?"

"Hayır," diyor.

Yutkunuyorum. "Ama artık biliyorsun," diye fısıldıyorum. "Bir parçam keşke bilmeseydim diyor."

Ona bakmak için yan dönüyorum ve sonra yavaşça bacağımı kaldırıp onunkinin üzerine doluyorum.

Kendini kontrol etmek istercesine yüzünü başka yöne çeviriyor, nefes veriyor ve beni yanına çekip çenesini başımın tepesine sürüyor. "Reese," diye fısıldıyor

Kulağıma. "Şu anda burada benimle olmamalısın." Ve sonra beni sıkıyor, sanki onun olmamı istiyor ve olmadığım için hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Burayı seviyorum."

Dışarıda yağmur yağıyor, sesi camları yumuşatıyor, sokağa ve çatılara vuruyor.

Bir şey söylemek istiyorum. Ne yapıyoruz biz? Biliyor muyuz?

Bence yok.

Sanırım doğru hissettirdiği için buradayız. Çünkü birbirimize imkansız, onarılamaz bir şekilde bağlıyız.

Bence uzun sürmeyecek.

Bu yüzden burada uzanıyorum ve bu anı sonlandırıyorum.

Dürtüyle yerdeki kot pantolonuma uzandım ve bir kuruş çıkarıp ona gösterdim.

Avucumdakine bakıyor.

Neden paraya çevirmedin? Gümüş gözleri, parmağıyla işaret parmağı arasına alırken soruyor gibi.

Çünkü senden alacağım tek şey buymuş gibi geliyor, bu söylenmemiş söz, bu açık çek ve sanırım senden alacağım her şeyden vazgeçmek istemiyorum.

Elinden alıp cebime sokuyorum ve sessizce "Bunu sana geri vermeyeceğim" diyorum. Bu bende kalacak.



MAVERICK yatakta gurme bir yemeğe benziyor, tamamen erkek, testosteron yüklü, esmer ve dövme. Ve uyuyor. Sessizce giyinirken ses çıkarmamaya çalışarak onu izliyorum ve ne kadar iyi olduğunu hatırlamamaya çalışıyorum. Ne kadar harikaydı. Sadece giyinmek ve onun kişisel alanından çıkıp kendi güvenli alanıma geri dönmek için elimden geleni yapıyorum. Bir dövüşçüyle çıkan, bir dövüşçüyle yatan, bir dövüşçüye aşık olmaya tehlikeli bir şekilde yakın olan ben değilim. Sahip olamayacağım tek dövüşçü.

Pervasızca davranıyorum. Hayatımda pervasızca davrandığım diğer zamanlarda çok büyük bedeller ödedim, hala iyileşmeye çalışıyorum.

Bunu istediğimi itiraf etmemeliydim.

Onu takip etmemeliydim.

Burada hiç olmamalıydim.

Ama aynı zamanda, buradan başka bir yerde olmayı tercih edeceğimi düşünemiyorum.

Yatakta secdede uyurken sırtındaki dövmeye bakıyorum, bir kolu gelişigüzel yastığın altına sıkışmış, kıcı sert ve kaslı, bacaklarının arkası kıllarla tozlanmış. Ve gözlerim dövmeye geri dönüyor, şimdiye kadar gördüğüm en güzel dövmeye.

Şimdi fark ediyorum ki bu yanan bir anka kuşu ve sırtında siyah bir akrep var. Sanki akrebin ağırlığı anka kuşunu alevlerin içine sürüklüyor ya da belki de anka kuşu akrebi ateşten çıkarıyor. Canlandırıyor.

Dövmesini ve hareket edişini izliyorum, tıpkı anka kuşunun tüyleri gibi, bakışlarımı hissedip bir kolunun üzerinde doğrulup dönerken dalgalanıyor. Gölgelelerin arasına geri çekiliyorum ve onun halsizce başını eğdiğini görüyorum ve sessizce kapıya doğru ilerliyorum, cebimde bozuk para olduğundan emin oluyorum.



YARIM SAAT SONRA, Tates'lerin üç yatak odalı süitine sessizce giriyorum ve karanlığın içinden odama doğru ilerliyorum. Racer'ın haber vermeden içeri girmesini engellemek için kapıyı kilitliyor, külotuma kadar soyunuyor ve yastığıma sarılıp iç çekerek yatağa giriyorum. Onu başımın altına itiyorum ve tavana bakıyorum, her anı, her öpücüğü ve vücudunun üzerimde nasıl hareket ettiğini yeniden yaşıyorum.

Az önce yaptık mı?

Düşündüğüm kadar çok sevdi mi?

Tavana bakıp aptal gibi gülümsüyorum.

Rüyamda alevler içinde bir anka kuşu görüyorum, beni yakıyor ve telefonumun uğultusuyla ter içinde uyanıyorum. Maverick'te numaram yok ama yine de telefonu açtığımda nefesim kesiliyor çünkü aklıma gelen ilk şey o oluyor. "Alo?" Umutla soruyorum.

"Mesaj atmayı düşündüm ama gerçekten sesini duymak istedim," diye duyuyorum diğer uçtan.

"Oh, merhaba," diyorum, yastığıma yaslanıyorum, dün gece yaptığım pervasız ateşli seksin gerçekliği, sesi tanıdığımda çöküyor.

"Pek heyecanlı görünmüyorsun Reeseey," diye takılıyor üzgünmüş gibi yaparak. "Beni çoktan unuttun mu?"

Bu Miles.

YİRMİ

RIPTIDE İLE EĞİTİM

Maverick

Uyanıyorum ve vücudumda neyin acıdığını kontrol ediyorum. Baş. Göğüs. Kollar. Omuzlar. Sırt. Dört ayak. Baldırlar. Nefes alarak başımı yastığıma doğru çeviriyorum. Kahretsin, yastığım çok güzel kokuyor. Sikim uyanıyor. Yatağın kenarına uzanıp yastığımdaki yasemini daha çok kokluyorum. Bu onun kokusu. Yatak elimin altında boş, gözlerimi açıyorum ve otel odamı tarıyorum. Reese gitmişti.

Saate bakıyorum, sonra doğrulup nefesimin altında küfrediyorum. Duşa girip antrenman kıyafetlerimi çıkarıyorum. Eğer Tate bana ders vermeye hazırsa, ben de onunkini vermeye hazırım. Ringde.

Ben geldiğimde sabırsızlıkla bekliyor.

Tate agresif bir dövüşçüdür; beklemes. Ben de beklemem. Kasetlerini izledim. Hareketlerini biliyorum. Boksa erken yaşta başladı ve dayanıklılığının Yeraltı'nda eşi benzeri yok. Zayıflık yok. Merhamet yok. Hızlı, güçlü ve kesin. Vuruşlarını boşa harcamaz. Vuruşlarının yarısından fazlası hep yere düşer. Babam çok daha fazla savururdu ama hepsi boşa giderdi. Yıpranırdı ve Tate'i bahar yağmuru gibi taze bırakırdı. Ben babamın yaptığı hataları yapmıyorum.

Spor salonu, takımının üç üyesi dışında boştur. Koçu, koçun yardımcısı ve asistanı. Üçüne başımı salladım ve Tate'i çantaların yanında gördüm. Bir adam sinirlendiğinde anlarım,

ve Şimdi sinirli. Cinayet işlemiş gibi hız torbasını yumrukluyor.

Kollarımı ve omuzlarımı gevŐetmek işin sallıyorum, kapuŐonumu başıma geÇiriyorum. "Ben buradayım."

"GeÇ kaldın. Zaten tekmelemiyor olsaydım sırf bu yüzden kışını tekmelerdim."

Dişlerimi sıkıyorum ve kaşlarını çatıyorum. Duvardan bir Şey almak işin dÖnüyor ve bana bakıyor, kaşlarını çatıyor ve baŐlıŐını bana fırlatıyor.

Yakaladım ve bir kenara attım. "Buna ihtiyacım olmayacak."

"Bana uyar. Burnunu kırmak umurumda deŐil." O bir taraftan ringe tırmanıyor, ben de diŐer taraftan. "Babanla geŐmiŐimiz Đok eskiye dayanıyor," diyor.

"Senin yüzünden boktan bir hastane yatağında yatıyor."

"Olan bu mu?" GÖzleri tehditkâr bir Şekilde parlıyor. "O bunu kendisi yaptı."

Ekip üyelerinden biri ellerimi bantlamak işin yanıma geldi ve sonra eldivenleri bana itti.

Tate'in kÖŞesinde, iplerin dışında, koşu ıslık Đalıyor. "Siz ikiniz Şapka takın. Hemen."

Tate'in dudakları asi bir Şekilde kıvrılıyor ve gözlerinde meydan okuyan bir i f a d e y l e bana bakıyor.

Ben de gülümsüyorum, dudaklarım

vahşi bir Şekilde kıvrılıyor.

Eldivenlere dokunuyoruz.

Başlık yok.

Yumruk attım. Kolunu sallıyor, vuruŐu engelliyor, geriye sıŐırıyor ve ben tekrar yumruk atıyorum, yine engelliyor.

Birbirimizden ayrılıp yerimizde zıplıyoruz, omuzlarımızı sallıyoruz, gevŐiyoruz. Eldivenlerimi geri Đekiyorum, gözlerimi kısıyorum ve o soruyor, "Hızlı ve güçlü olduğun işin kendini bir bok mu sanıyorsun? Sana bir haberim var. Ben daha hızlıyım, daha güçlüyüm ve disiplinliyim. KoÇun sana hiÇ iyilik yapmıyor."

"O benim yanımda ve bu benim işin yeterli."

Savurdu, hızla eğildim ve arkasından geldim. Doğruldu ve tekrar bana baktı. "EĞer buna razı olursan, ikinciliğe de razı olursun."

"Bu ne lan? Kazanmamı mı istiyorsun?"

"İyi bir dövüş istiyorum. İşleri gerçek tutmayı seviyorum. Bana bir erkek olduğumu hatırlatıyor. Ölümlü."

"Bir efsane olmak istiyorum. Efsaneler asla ölmez. Yalnız ölseler bile."

Tekrar savuruyor, ben de eğilip kalkıyorum ve üç kez yumruk atıyorum.

Defalarca blok yapıyor, sonra sağıyla kroşe atıyor; savuşturuyorum. Sırıttırıyor ve tekrar yumruk atıyor. Blok yapıyorum, sonra beni iplere dayamadan önce eğiliyorum ve merkeze geri dönüyorum. O da beni takip ediyor.

"Bir efsane olmak için yedi kez düşüp sekiz kez kalkmanız gerekir" diyor.

Birkaç yıl önce babamın Tate'e tekme attığı bir finali hatırlıyorum. "Ya da hiç düşmez."

Kolunu geri çekiyor ve sonra sırtışıma yüzümden siliyor. "Düşmeyi bırakmadan önce, yere çarpacağın gerçeğini kabullenmelisin."

Öfkeyle ağızımdaki kanı temizliyorum.

Tekrar pozisyon alıyoruz ve dans etmeye, zıplamaya, diğerinin saldırmasını beklemeye başladığımızda bir sonraki hamlemi bekliyormuş gibi beni izliyor.

"Başlığı şimdi mi istiyorsun?"

Ben hamle yapıp vurmaya başlıyorum, o engelliyor, saptırıyor, engelliyor. "Siktir git," diye bağıriyorum.

"Öfkelenmek yardımcı olmaz. Öfkeyi kontrol edin, onun sizi kontrol etmesine izin vermeyin."

Yanıldığını kanıtlamak istiyorum, kolumu uzatıyorum ve kafasına nişan alıyorum.

Eğilip kanca atıyor, parmak eklemleri çeneme çarpıyor. Kan fışkırıyor ve iplere doğru sıçırıyorum.

Başımı sallıyorum, kanı siliyorum, dişlerimi sıkıyorum ve gözlerimi kısarak doğruluyorum. "Sıra bende," diye homurdanıyorum ve yumruğumu savuruyorum. Yumruğum birleşti: böbrek yumruğu.

Bir sonraki vuruşumu engelliyor, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Daha dün kaybetmiş birine göre çok ukalasın."

Yumruk atıyor.

Vücudumun üst kısmını yana doğru daldırıp kaçıyorum.
"Olmak için oynamalısın."

"Şampiyon benim, sen
değilsin." "Sonsuza kadar
yaşamayacaksın, şampiyon."

Üç kez vurur, sonra geriye sıçrar, kolunu esnetir ve bakar.

"Kas hafızası. Yeterince vurursanız, içgüdülerinizle dövüşürsünüz; beyninizin bir kısmı sizin saldırınız üzerinde çalışırken, diğer kısmı diğerinin saldırısına odaklanır. Bırakın kas hafızanız sizin için çalışsın ve bilinçli olarak rakibinizin gözlerine odaklanın."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Senin yol göstermene ihtiyacım yok." "Eve, babanın yanına dön o zaman."

"Seninle işim bittiğinde." Ona yumruk atıyorum, sonra sol kroşemi kaldırıyorum ve onu sersemletecek kadar sert vuruyorum.

Başını kaldırıyor, temizlemek için sallıyor ve burnundaki kanı siliyor. Nefesimi tutuyorum, biraz kan aldığım için memnunum. En azından bu gece buz torbası taşıyan tek kişi ben olmayacağım.

Kolundaki kanı görüyor ve etkilenmiş bir şekilde bana bakıyor. "ZAMAN!" diye bağılıyor koçu köşeden. "Siz ikiniz Bu saçmalığa devam edersen dövüş için bir bok bulamayacaksın." Tate ona sırtıyor, sonra geri dönüp bana bakıyor.

"Yeterince aldın mı?"

"Burası zar zor ısınıyor." Bir gözümdeki kanı kısıyorum ve eldivenlerimi kaldırıyorum. "Gel de al, Riptide," diye homurdanıyorum.

Üç saat boyunca devam ettik. Ekibi ona çok kızdı. Sonunda kan içinde kaldık ve terden kilolarca su kaybettik. Ekibi elektrolit içeceklerle geldi ve bir tanesini kolunun kıvrımıyla bana doğru fırlattı.

"Aynı zamanda, Atlanta dövüşünden bir gün önce. Öğrenmen gereken çok şey var." Eldivenlerini çıkarıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Gururumdan, ona "siktir git" bakışı attım. Ama orada olacağımı biliyorum.



Yatağa uzandım, buz torbaları vücudumun her tarafına sarılmıştı. Bu adamı anlamıyorum. Onu hiç anlamıyorum. Tuzağa düşürölüyorum. Öyle olmak zorundayım. Acaba Reese de bu işin içinde mi? Dikkatimi dağıtması gerekiyorsa.

Kahretsin, öyle.

İnledim ve telefonumu çıkardım. Ona mesaj atmak istiyorum ama numarası bende yok. Umurunda olan birine mesaj atmak istiyorum. Anneme mi? Mümkün değil. Oz'a mesaj atıyorum.

Yaşıyor
musun?

Öyleyim.

Neredesin lan sen?

Buraya gelmesini istiyorum.

İstedığın şeyi elde edemezsin, pislik, diyor o küçük ses bana.

Yatağın yanında duran buzlu su kovaşına bakıyorum, telefonumu bir kenara fırlatıyorum ve parmak eklemlerimi tekrar buzun içine sokuyorum. Sonra gözlerimi babamın eldivenlerine dikip öfkemin beni körüklemesine izin veriyorum.

YİRMİ BİR

AVENGER ÇOK YAKINDA

Reese

O geceden beri onu görmedim. Denver'daki spor salonuna bir daha gitmedim, korkağım ben. Remy'nin bunu öğrenmesi ve bir daha Maverick ile antrenman yapmamaya karar vermesi ihtimali üzerinde duruyordum. Maverick'i arama dürtüsüyle Tates'lere, Miles'a ihanet etme duygusuna, arkadaşlığımızın bir arkadaşlıktan daha fazlası olduğu ama muhtemelen hiçbir yere gitmeyeceği mantıklı ama acı verici gerçeğine karşı savaşıyordum.

Şimdi Dallas'tayız, ona V kartımı verdikten beş gün sonra. Miles'ın bana mesaj atarak kendisinin, Gabe'in ve Avery'nin yarı finallere geleceğini bildirdiği gerçeğine odaklanmaya çalışıyorum. Ama Avenger ortalığı karıştırıyor.

Ekibin onun birkaç zorlu rakibi nasıl nakavt ettiğini ve son dövüşte Remy ile tekrar dövüşmekten nasıl bir adım uzakta olduğunu tartıştığını duydum. Sanki sadece Scorpion'un intikamını almaya çalışarak bir efsane olmuş gibi. O bir yarışmacı. Saygı, hayranlık ve korku uyandırıyor.

Dinlemeye dayanamadım.

Maverick'in ailemin bir parçası olan Remy ile dövüşeceği düşüncesi bana acı vermeye başladı. Bunun yerine, ekip konuşurken, bana sorarsanız mükemmel bir terapi olan Racer'ın trenlerine odaklandım.

Dallas'ta bir spor salonundayım. Bugün kendimle yaptığım konuşma, onun burada olmamasının ne kadar harika olduğuna odaklanıyordu, böylece egzersiz yaparken gerçekten sakin hissedebiliyor ve aynı zamanda

Remy Takımı'nı destekliyor. Brooke'tan bir mesaj aldığımda, biraz eski Racer eğlencesiyle zihnimi boşaltmaya hazır bir şekilde kreşe gittiğimde mutluyum.

😊 BugünR ve ben Racer'ı hayvanat bahçesine

götüreceğiz. Emin misin?

Evet, onu şimdi alıyorum. İyi

eğlenceler!

Kaldırımın ortasında yarı yolda durmak
Birdenbire günümün geri kalanında ne yapacağımı bilemez oldum.

Nedense kendimi geldiğim yolun aynısında seyahat ederken buluyorum. Spor salonunun kapısını iterek açıyorum, resepsiyon görevlisini selamlıyorum ve içeri girerken kalbimin göğsümde takla atmaya başladığının farkındayım. Koşu bantlarını, bisikletleri, ağırlık bölümünü geçip en sondaki minderlere ve boks torbalarına doğru ilerliyorum. Onu bulacağım alanı tarıyorum. Şu anda torbaların başında birkaç adam var. Hiçbiri onun kadar büyük ya da gizemli değil. Ya da seksi.

Hayatımdan çıktı.

Belki de beni bir daha görmek istemiyordur. Ne de olsa ben bir Dumas'ım.

Muhtemelen Oz'la bir yerde antrenman yapıyordur.

Aptalca davrandığımı fark etmeden önce birkaç dakika daha bekliyorum, açıkça görünmediği halde onu bu şekilde bekliyorum.

Dışarı çıkıyorum, sonra caddenin karşısındaki binalara bakıyorum. Son birkaç gündür sıcaktan bunalmıştım ama bugün biraz esinti var, gökyüzü parçalı bulutlu.

Henüz otele dönmeye hazır değilim, bir ağacın altında büyük gölgeli bir çim parçası görene kadar parkta dolaşıyorum. Gittiğimiz her parkta mükemmel ağacı buluyorum ve burası benim ve Racer'ın mükemmel noktası oluyor. Kitabımla oraya gidiyorum ve

Racer'ın atıştırmalıkları ve battaniyemi yaydım, oturdum ve okumayı en son bıraktığım yerden devam ettim.

"Hey."

Sesini net, son derece net bir şekilde duyuyorum ve bakışlarımı koyu renk yırtık kot pantolon ve altındaki yağsız kaslarla omuzları zorlayan gri tişörte kaldırıyorum.

Gözlerimiz birleşiyor ve beynim beni tutuşunu hatırlıyor. Seni incitiyor muyum? . ?

Dövmesi dalgalanıyor.

Gözleri tutkuyla parlıyordu.

Ellerini ceplerine soktu ve sadece bana baktı. Ve o gözler şimdi bana dikkatle ve ihtiyatla bakıyor.

Maverick beni ölçüyor.

"Geri dönmen gerekene kadar ne kadar vaktin var?" diye soruyor ve sanki cevap almak istermiş gibi yüzümü tarıyor.

Ağzımı açtığımda sesimin işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorum. "Birkaç saat. Annem ve babam Racer'ı hayvanat bahçesine götürdüler."

Gevşeyip yanıma çöküyor, sırt üstü yatıyor ve sonra ağaç dallarına ve gökyüzünün bir kısmına bakıyor. "Her gün bir parka gidiyorum. Seni hangisinde bulacağımı bilmiyordum."

"Öyle mi?"

Gökyüzüne bakıyor, çenesi gergin. "Evet. Tate'e sormak istemedim."

"Eğer sorsaydın sana söylemezdi. Ve ben de saklanıyor olabilirdim. . . işlerken."

"İşlenmiş ne?"

Kitabımı bir kenara bırakıyorum, gözlerim onu kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği gibi yalayıp yutuyor. Sonra battaniyeye bakıyorum. "Ne kadar yoğundu."

Gözlerini kapatıyor, nefes veriyor ve parmaklarını sıkıyor. "Numaramı ister misin?"

Oturur ve dirseklerini dizlerine dayar. Başını sallıyor. "Telefonum yanımda değil."

Racer'ın çantasında rujlarımdan birini arıyorum ve sonra izin almak için Maverick'e bakıyorum.

Bana dönüp bakıyor, elimi bileğine dolamamı izliyor. Kalın ve güçlü. Rujun ucunu koluna bastırıyorum ve numaramı yazıyorum. Mercan rengi rujla, ön koluna. Ve bu şimdiye kadar yaptığım en erotik şeydi.

Ruju çantaya geri koymamı izliyor, sonra bir süre bana dokunmadan duruyor.

Koluna bakıyor. Sonra yüzünü çeviriyor, nefes veriyor ve bana dönüyor. "Reese," diye fısıldıyor kederle. "O gece kontrolümü kaybettim." Ağzıma bakıyor, sanki onu istiyormuş gibi. Ben de almasını istiyorum.

Bunu istememeliyim ama istiyorum.

"Hoşuma gitti," diyorum. Ve bir saniyeliğine de olsa kollarında uyumak hoşuma gitti.

Az önce itiraf ettiğim şeyin farkına vararak nefesimi tutuyorum -hayır, Reese, sözümü geri alıyorum!

"Ben de," diyor.

Ve Tanrım, Maverick'in dudaklarını tekrar istiyorum.

Sıcak ve güçlü, beni içinde bulunduğum uyku büyüünden uyandırıyor.

Hiçbir yere gitmiyor, Reese!

Elini saçımın altından geçiriyor ve parmak uçları kafa derimi okşuyor. "Beni tamamen yüzüstü bıraktın."

"Gitmem gerektiğini biliyordun."

"Evet, biliyordum ama kafamda bir karartma etkisi yaratıyorsun. Eminim bunu biliyorsundur çünkü şu anda o çarpık gülümsemele sırtıyorsun."

"Eğri mi?!"

Hafifçe gülümsüyor, ense mi avuçluyor ve battaniyenin üzerine uzanırken beni kendine çekiyor.

"Maverick ... ne oldu ..." Başlıyorum.

Beni biraz daha yakına çekiyor. Kendimi geri itmek için ellerimi göğsüne koyuyorum ama sonunda onları orada bırakıyorum, "Ne oldu?" diye mırıldanırken altında göğsünün düz düzlemlerini hissediyorum.

"Ne?"

"Bana bunun ne kadar akıl almaz olduğunu mu söyleyeceksin yoksa seni öpmeme izin mi vereceksin?"

Bir öpücük daha. Tanrım, cehenneme gideceğim. Tanıdığım en kötü insanım. En pervasız. Maverick Cage tarafından en çok sarhoş edilen.

Bu saf bir dürtü. Yanıyorum, ağrıyorum ve yakın olmak istiyorum. Yakından da yakın. Onun dövmesi olmak istiyorum, yatağındaki kadın olmak istiyorum, düşüncelerinde tam olarak dışarı atamadığı şey olmak istiyorum ve bu kız, onunla birlikte, parkta öpüşmek istiyorum.

"Ne oldu ..." "Harika, düşüncesiz, korkutucu ve umursamazdı." diye başlıyorum ve eğilip dudaklarımı onunkilere belli belirsiz bastırıyorum. Başımın arkasını kavırıyor, dili ağzımın içine kayıyor.

Hafifçe inliyor ve beni üstüne çekiyor, kıcımlı tutuyor. Ve ellerini seviyorum, sıkıyor, dillerimiz tartışmaya başlarken ve bunu yapmaya devam edemeyeceğimi, bunun hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorum ve bu beni daha da açlaştırıyor, parmaklarım gömleğini yumrukluyor, dilim onunkini itiyor, bir inilti beni terk ediyor.

Dili yavaş ve ağır ağır tadıma bakıyor. Yakınlarda havlayan bir köpek ve yürüyüş yolundan geçen insanlar var ve uzaklaşmak için çaba sarf ettiğimde, Maverick sadece başımı tutuyor ve beni daha sert yutmak için aç yapıyor.

Eli tişörtümün arkasından kayıyor. Parmakları tenimi sıyrıyor, sıcak, nasırlı ve o kadar mükemmeller ki ürperiyorum.

Bizi döndürüyor ve beni çimlerin üzerine bırakıyor, beni biraz daha öpüyor ve elini belimi saracak şekilde aşağı kaydırıyor, başparmağı karnımı okşuyor. "Reese." Tenime karşı nefes alıyor.

Gözlerimi gökyüzüne kırptıştırıyorum, sonra dudaklarının boynumda bıraktığı his mantığımı yenerken göz kapaklarımın kapanmasına izin veriyorum.

"Bana verdiğin şeyi hafife almıyorum. Benim yaptığımı düşünmeni istemiyorum."

"Ben istedim."

"Ve ben seni istiyorum." Maverick'in sesi şu anda son derece kalın. "Evdeki adam. Seni böyle mi öptü?"

"Hayır."

Ve o sadece sırtıyor. Bana bakıyor.

"Ama ..." Sonra doğruldum. Reese, kes şunu. "Ama yapamayız, biliyorsun. Bunu tekrar yapamayız."

Gözleri kararıyor. "Bence bunu daha sık yapmalıyız." Bana bakıyor, bir şey söylememi bekliyor ve ben sadece gergin bir şekilde yutkunabiliyorum.

Kitabımı işaret etti. "Ne okuyorsun?" Kolunu omuzlarıma doluyor. Onları sertleştiriyorum ama bir şekilde içim eriyor.

"Bir kitap."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırıyor, ben de gülüyorum ve atkuyruğumdan çözülen bir tutamı geçici olarak kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

"Senin hakkında çok şey duydum," diyorum. "Hepsi yalan." Gülümsüyor.

"Kıç tekmeliyorsun."

İfadesi mizahını kaybediyor ve düşünceli bir şekilde önüne bakıyor. "Tate'in kıçını tekmeleyeceğim Reese."

Doğrulup uzaklara bakıyorum. "Bunu düşünmekten hoşlanmıyorum."

"Prensipleriniz gereği onu destekliyorsunuz, beni desteklemenizi beklemiyorum."

Sessiz kalıyorum.

"Bunu kendim için yapmalıyım," diye açıklıyor gözlerinde sert ve kararlı bir parıltıyla.

"Maverick . . ." Kollarımı kendime doluyorum. Bağ kurabileceğim birini bulmak benim için kolay değil. Maverick "the Avenger" Cage ile etkileşime girdiğimde hissettiğim türden bir bağı daha önce hiçbir yabancıyla hissetmemiştim. "Seninle geçirdiğim o gece benim için tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu," diye fısıldadım. "Seni şimdi öpmemeliydim. Kendimi bulmaya çalışıyorum ve senin içinde kaybolursam bunu yapamam."

Çenemi tutuyor ve dokunuşu her yerimi ısıtıyor. "Kaybolmana izin vermeyeceğim," diye söz veriyor.

"Tate'ler benim ailem. Yaptığımız şeyi tekrar yapmamamız gerektiğini düşünüyorum. Ve Miles gelecek ay şehre geliyor."

"Miles, adı bu mu?"

Başımı salladım ve çaresizce ona baktım.

Bakışlarındaki sıvı ifade gözlerimin önünde sertleşmeye başlıyor. "Evet, anlıyorum. O benim babamın oğlu değil." Çenesini sıkıyor, gözleri kararıyor, sonra birbirimize bakıyoruz. Ayağa kalkmaya başlıyor, ama sonra sanki bir dürtüyle eli yanağımı kavlıyor ve yüzümü tutup beni öpüyor, neredeyse cezalandırıcı ve sıcak. O ayağa kalkıp uzaklaşırken ben orada erimiş halde kalıyorum.

Nefes veriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarıma dokunuyorum.

Bitti artık. Bir daha yapmayacağız. Tamam mı? Kabul etti mi, etmedi mi? Evet, çünkü kızgındı.

Medeni olacağımıza eminim ama ayrı. Ve ben buna dayanamıyorum. Ve aniden neden yapamayacağımızı, bunun neden yanlış olduğunu hatırlayamıyorum.

Ya da neden koluna telefon numaramı yazdığımı.

YİRMİ İKİ

DAHA FAZLASI YOK

Maverick

Sekiz kilometre koştum ve şu an gece yarısı.

Miles. Miles. Miles. Miles.

Otelin banyosundaki aynada kendime bakıyorum, gözlerimin derinliklerine bakıyorum. Ve yumruğumu cama vuruyorum.

YİRMİ ÜÇ

KIRIK EKLEMLER

Maverick

Ertesi gün antrenman yapıyoruz, Oz ve ben. O gün için bize aldığı bir depoda antrenman yapıyoruz. Kapı ardına kadar açıldı ve çantaları tavandaki demir kirişlere asmıştı. Solumu kullanıyorum, tekrar tekrar. Vuruyorum. Sesleri dinliyorum. Şak, şak, şak, şak, puf.

"Whoa, dur, dur. Sağın nerede?" Oz uykusundan silkinip kendine geldiğinde soruyor. Adam katlanabilir bir sandalye getirmiş ve biz birer tane olmak üzere iki pizzayı mideye indirdikten sonra saatlerce orada oturmuş. Onunkinden fazladan birkaç dilim yemiş olabilirim.

"Solumu güçlendirmeye çalışıyorum," diye yalan söylüyorum.

Bana kaşlarını çattı. "Harika bir solun var. Solun da neredeyse sağın kadar iyi."

"Anahtar kelime 'neredeyse'" diye belirttim. Çantaya nişan alıyorum.

"Sağını mı incittin?" Yanıma gelip sağ elimi tutuyor ve o eldivenimi çıkaramadan ben sağ elimi çekip kurtarıyorum.

"Her şeyi berbat ettim, tamam mı?" diye homurdandım.

"Kısa sürede her şey normale dönecek."

"Hakkını siktin attın. Sezon boyunca. Ne zaman?" "Fark etmez."

"Ne zaman?"

"Dün gece. Bir şey kırdım."

"DİZLERİNİ kırdın, OLAN BU! Öfke nöbetinde hakkını mı yiyorsun? Ne oluyor lan? Ben de mi

Elimde başka bir Akrep mi var? Ha?" Beni itiyor ve ben de ona izin veriyorum, orada öylece durup sinir krizi geçirmesine izin veriyorum. Pes etti ve sandalyesine geri döndü.

"Hakkınız olmadan dövüşe gitmeseniz de olur," diye homurdanıyor.

"Bir dövüşü kaçırmayacağım."

"Sen yapmalıydım thoughta o önce Busting eklemlerin. Tate yüzünden mi? Bir kız yüzünden mi?"

Torbaya vuruyorum, sonra kollarımı indiriyorum ve derin nefes alarak yere bakıyorum.

"Adı Reese," diyorum nefesimin altında, kaşlarımı çatarak ağır çantaya bakıyorum. "Reese Dumas."

Nefesinin altında küfrediyor. Sonra şişeyi çıkardı. "Uzak dur, Maverick."

"O şişeden uzak durmaya ne dersin, Oz?" "Uzak duramam."

"Yani birbirimizi anlıyoruz." Pozisyonumu aldım ve vurmaya başladım. "Onu bırakmayacağım." Sonra sağımı test edip torbaya vuruyorum ve kolumda bir acı hissediyorum. Eldivenimi çekip çıkardım.

Somurtkan bir şekilde elime bakıyorum, parmaklarımı yokluyorum ve onları kıvırıyorum.

"Tate ekibinin üyeleri," diyor Oz, koltuğunda öne doğru eğilerek, "kan bağı olmasa bile, kan bağı olanlardan daha yakınlar. Sana bakmak bile istemeyecektir, Maverick."

Sağ eldivenimi bir kenara atıp sol eldivenimle vurmaya devam ettim. Yaptığımız şeyi tekrar yapmamamız gerektiğini düşünüyorum... Tate'ler benim ailem... Miles geliyor.

"Lanet olası bir Wendy için kendini aptal durumuna düşürdüğünü görmek istemiyorum!"

Duruyorum. Sonra bakışlarımı Oz'a kaydırıp gözlerimi kısıyorum. "O Wendy değil."

Hayal kırıklığı artıyor. Vuruşa geri dönüyorum ve çantaya sert vuruyorum.

"Onunla antrenman yaptığını duydum," diyor Oz.

"Evet. Yarı uyanık olsaydın sana söylerdim." Vurmayı bırakmıyorum.

"Demek ki artık bana ihtiyacın olmayacak, ha?"

"Hayır. Sadece onu nasıl yeneceğimi öğrenmek için daha fazla şansım olduğu anlamına geliyor."

"Nasıl yeneceğinden emin olmak için aynı şansı elde ediyor Sen," diye homurdanıyor.

O içiyor ve kederli bir şekilde deponun kapısından dışarı bakıyor, ben de ağır çantaya bakıyorum ve kaslarım tükenene kadar vurmaya devam ediyorum, sonra da devam ediyorum.

YİRMİ DÖRT

MAVERICK'I YAMAMAK

Reese

Annem arıyor ama telefonu açmıyorum. Sesimi duymasından korkuyorum ve beni çok iyi tanıyor, düşüncelerime musallat olan bir şey olduğunu anlayacak.

Brooke kapımı çaldığında sonunda pes ettim. "Annen beni aradı. Endişelenmiş."

Yarın Atlanta'ya gideceğimiz için valizime bir şeyler yerleştiriyordum. Racer odasında derin bir uykudaydı, geceleri yastığının altına koymayı sevdiği küçük kırmızı tren dışında her şeyi hazırdı. "Ona ne söyledin?"

"Her şey yolunda. Öyle değil mi?" Başımı salladım.

Brooke bir an tereddüt etti, sonra bana gerçekten sıcak bir gülümseme verdi. "Reese, konuşmak istersen ben buradayım."

Hayatım boyunca ailem dışında konuşabileceğim biri olsun istedim ve şimdi ona sahip olduğum için en çok ihtiyaç duyduğum şeyi onunla konuşabileceğimden emin değilim. "Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum.

Tekrar
gülümsüyor. "Onu
arayacağım," diye
ekliyorum.

"Harika," diyor rahatlamış bir şekilde ve gitmeden önce bana bir başparmak işareti yapıyor. Annemin korkularını yatıştırmak için onu aramaya karar veriyorum. "Anne, nasılsın?"

"Endişelendim."

İç çektim. "Üzülme, ben iyiyim."

"Söz veriyor musun? Bana iyi seçimler yaptığını söyle, Reese. Ve güçlü kaldığını? Gelip seni alabiliriz."

"HAYIR! ANNE!" Gitmek istemiyorum, her zaman eski Reese olduğum, büyüyemediğim, öğrenemediğim, keşfedemediğim ve deneyimleyemediğim eve geri dönmek istemiyorum. "Anne, ben burada harikayım. Sadece çiçek açma sürecindeyim ve yalnız kalmaya ihtiyacım var, tamam mı?"

"Kelebek mi?" diye soruyor umutla.

"Hayır," diyorum solgun bir gülümsemeyle,

"hâlâ bir tırtılım." "Bana neler yaptığını anlat."

Ona Racer'dan, diyetimden, Tate'lerden, ne kadar harika olduklarından, ekipten ve Miles'ın geleceğinden bahsediyorum.

"Oh, bu beni mutlu ediyor! Bir ya da iki, en fazla üç gecede bir aramayı unutma. Tamam mı, tırtıl?"

"Tamam, anne."

Önemsediğini biliyorum ama benden şüphe ettiğinde kendimi umutsuz hiss ediyorum, sanki yavaş yavaş güvenini kazanıyor olsam da bir daha asla güvenini kazanamayacakmışım gibi.

Telefonu kapattığımda, telefonuma bir not yazdım: ANNEMİ ARAYIN.

Brooke odama bakıyor.

"Annen şimdi mutlu mu? Oldukça endişeliydi."

Başımı salladım. "Sanırım bu onun en sevdiği şey."

"Sen onun tek kızıydın. İşte bu yüzden Racer'ın kesinlikle bir kardeşi olmasını istiyorum. Bir annenin takıntısının dağılması sağlıklı bir şey."

Gülüyorum, sonra da hüznle ona bakıyorum. Acaba ona Maverick hakkında daha fazla şey sorabilir miyim diye düşünüyorum. Remy'nin onunla antrenman yaptığını biliyorum. Ve her gün sormamak işkence gibi geliyor.

"Evdeki çocuk mu?" diye soruyor, sanki aklımı okuyormuş gibi.

Ağzımı açıyorum, bir arkadaş istiyorum, bir kadın arkadaş, ama ne diyeceğim? Maverick Cage? Takıntılıyım. Seks

yapmıştıık. Onu sık sık düşünüyorum. Ve onunla günlerce konuşmasam bile onu arkadaşım olarak görüyorum. Sadece anlamıyorum.

kendim. Bunu yüksek sesle söylemekten korkuyorum. Başka bir büyük hata yapmaktan, aileme tekrar zarar verebilecek bir şey yapmaktan korkuyorum.

Ben de Brooke'a gülümsedim ve onun evdeki çocuk olduğunu düşünmesine izin verdim. Aslında o Kara Akrep'in oğluydu.



ATLANTA'DAYIZ, şehrin göbeğinde güzel bir otelde kalıyoruz. Brooke ve ben akşam yemeği yiyoruz. Maverick'i parktan beri görmedim. Sekiz gün artı bir sürü uzun dakika ve saniye. Remy ile antrenman yapıyordu ve Brooke da Remy'yi pek görmedi.

İkimiz de dişlerimizi fırçaladık ve pijamalarımızı giydik. Brooke uyumak için küçük şortlu tişörtler giyiyor, ben de gözlerim gibi açık mavi olan yumuşak pamuklu salon pantolonumu ve ona uygun bir üst giyiyorum. Okumak ve konuşmak için oturma odasında tekrar bir araya geldiğimizde dışarıdan alçak erkek sesleri ve küfür gibi sesler duyuyoruz.

Kapı açılır ve adamlar görünür: Pete, Riley, Koç ve iki uzun boylu, siyah saçlı dövüşçü, hırpalanmış ve kanlar içinde, tişörtleri göğüslerine yapışmış. Brooke'un ağzı açılıyor, sonra kapanıyor, sonra kocasına bakarken tekrar açılıyor. "Siz kavga mı ettiniz?"

"Evet."

"Antrenman yaptığını sanıyordum?"

Nefes nefese Maverick'e bakıyorum.

Maverick otel odamızda.

Maverick egzersiz kıyafetleri içinde, terli ve . . . Maverick.

"Planlar değişti." Remy odanın diğer ucuna doğru yürür ve "Onu iyileştirmeme yardım et." der.

Koç, "Bırakın kan kaybından ölsün, bu işi halleder," diyor. Pete ve Riley onun arkasından çatı katına girerler. "Onu iyileştirin ki kışını tekrar tekmeleyebileyim," diye tekrarlıyor Remy.

Maverick'e anlamlı bir bakış atar ve Maverick "Teneffüs senin için sona erdi" der.

Brooke bana bakıyor ve ben de Maverick'e yöneliyorum. "Benim duşumu kullanabilir."

Brooke başını sallıyor ve beni konuşmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum çünkü Maverick bana bakıyor. Ve eminim ki birbirimize bakışlarımızdan hepsi seks yaptığımızı biliyor, seks yaptığımızı ve bunu her gün hatırladığımı. "Benimle gel," diyorum, sesim tuhaf.

Beni yatak odasına kadar takip etti. Kapıyı kapattım, sonra gidip duşu açtım ve "Ne oldu?" diye sordum.

"Büyük bir şey değil."

"Remington Tate kimseyle antrenman yapmaz. Maverick . . . büyük."

Nemli tişörtünü çıkarıyor ve odayı geçip banyoya doğru ilerlerken çenemi tutup yarım bir gülümsemeyle bana bakıyor, gözleri sessiz bir yoğunlukla beni içine çekiyor. "Önemli bir şey değil," diye beni temin ediyor ve banyoya giriyor ve kapı tıkırdayarak kapanıyor.

İçimi çektim ve gömleğini aldım. Maverick şampiyondan etkilenmeyen tanıdığım tek adam. Tanıdığım tek kişi.

Dakikalar sonra volta atarken Brooke odama geliyor ve tam o anda onun tişörtündeki kanı fark ediyorum.

"Deli mi bunlar?" Brooke'a Maverick'in attığı tişörtteki kanı gösterdiğimde kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Çılgınca," diye onaylıyor. "İşte yeni bir çift kıyafet. Ona biraz bol gelebilir." Maverick dışarı çıktığında göğsü çıplak, kalçaları beyaz bir havluyla örtülüydü ve Brooke'un gözleri büyüdü. "Belki de değildir." Brooke ona dikkatle bakar. "Evet, o kadar da değil."

Giysileri bir kenara bırakır, öne çıkar ve kocasının göğsüne bir yumruk indirir. "Kocamın akli fikri sana yardım etmekte. Nadiren kimseye güvenir ve onun saygısını kazanmak kolay değildir." Maverick sessiz. "Her ne yaşıyorsan, senin iyi bir adam olduğunu düşünüyor."

Maverick sakince Brooke'la konuşuyor ama sadece bana bakıyor. "Evet, ben iyi bir adamım."

"Güzel." Brooke, Maverick bakışlarını benden ayırıp tekrar ona çevirene kadar duraksıyor. "Kocam seni buraya, ailesinin yanına getirdiyse, sen de onun arkadaşısın," diyor ve eklerken sesi yumuşuyor, "sanırım seninle tanıştığım memnun oldum, Maverick."

Kolunun altına sıkıştırdığı birkaç şişe yağı bana uzattı. "Hardal yağı, arnika, istediğinizi seçin, hepsi iltihap önleyici, bunu ona sürün. Racer, ne yapıyorsun?" Hepimiz onu kapının yanında gördüğümüzde ellerini kalçalarına koyup hayal kırıklığına uğramış bir anne pozu veriyor.

"Weese'i istiyorum!" diyor meydan okurcasına ve içeri koşuyor. "Reese şu anda meşgul. Hadi seni yatağına geri götürelim."

Racer bana ulaşmadan onu kollarının arasına alıyor ve Racer, "Mavewick, gel ikizlerimi gör!" diyor.

"Görüşürüz dostum," diyor Maverick, onunla yumruklaşmak için kolunu kaldırarak.

Brooke merakla Maverick'e bakar, sonra kapıyı arkalarından kapatır.

"Reese'i isteyen tek kişi o değil."

Konuşan kara gök gürültüsü sesi tenime hücum ediyor ve Maverick'i yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle beni izlerken buluyorum.

Gözlerim açıldı.

Ve beynim beni tekrar onun kollarında, dudakları dudaklarımda, elleri ellerimde hayal etmeye başlıyor. Gözlerimin göğsünde, kollarında, onun her yerinde gezinmesine izin vermemek için tüm çabamı harcıyorum.

"Ben de seni istiyorum." Bunu söyledim mi?

Tanrım, yüzü.

Bana saldırmaya hazır görünüyor. Beni yakalamaya. Tutmaya. Becer beni.

"O zaman bu konuda ne yapacağız?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Belki," diye fısıldıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Ama seni düşünüyorum."

"Ben de seni düşünüyorum, Reese."

Vücudum karıncalanırken ona bakıyorum ve ikimiz de gülümsüyoruz. Sanki bu şimdilik yeterliymiş gibi.

Ama gerçekten öyle mi? Onu düşündüğümde içim acıyor. Onunla olamayacağımı düşünmek hoşuma gitmiyor.

"Demek Remy ile iyi anlaşıyorsunuz, ha?" diye sordum.

Çenesini sıkıyor ve kaşlarını çatıyor. "Biz rakibiz, kanka değil." Kendini yatağımın kenarına bırakıyor ve öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor ve havlu kalçasını ortaya çıkaracak şekilde ayrılıyor.

"Ama işte buradasın," diyorum. "Remy seni buraya getirdi ve getirilmenize izin veriyorsunuz."

Gözlerinde yeni bir pırıltıyla dönüp bana bakıyor ve sonra anlamlı bir şekilde şu an ikimizin de üzerinde oturduğu yatağa bakıyor. "İşte buradayım."

İçinde. Benim odamda. Odamda.

"Çocuklar Riptide'ın son dövüşünün buna değmesini istediğini söylüyorlar," diyorum, şu anda masaj yağı etiketlerini incelemekle meşgulmüş gibi davranarak.

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunun onun son sezonu olduğunu bilmiyor muydun?" diye soruyorum.

"Hayır." Kaşlarını çatarak parmaklarını esnetiyor. "Bu yıl finalde rakibim olmam için bir neden daha."

Gözlerimi deviriyorum ama Tanrım, bazen çok eğlenceli oluyor. Hiç böbürlenmeden, sadece gerçekleri söyleyerek konuşmasına bayılıyorum. Yüzünde hafif bir çatıklık var ve sessizlikte beyninin düşünceli bir şekilde çalıştığını neredeyse duyabiliyorum. "Öyleyse birini seç." Ona iki yağı da gösteriyorum.

"Buna ihtiyacım yok."

"Evet, ihtiyacın var,"

diye karşılık veriyorum.

"Bilmiyorum." Ayağa kalkıyor, havluyu açıp bırakırken sırtını bana dönüyor. Bir kot pantolonun içine atlarken mükemmel kaslı poposunu ve uzun, kaslı bacaklarını görünce gözlerim açılıyor. Sonra tişörtü kapıyor ve kollarını içine sokup başının üzerinden geçiriyor, dövmesi bu hareketle dalgalanıyor. Dönerken gri tişört karın kaslarını

örtecek şekilde düşüyor.

Ve gözlerimi onunkilere diktim.

"Sana dokunmamı istemiyorsun," diye mırıldanıyorum, kalbim kırılmış bir halde. "Bu yüzden bunları istemiyorsun. Değil mi?"

"Sadece sana dokunabilirsem dokunmanı istiyorum." Birbirimize bakıyoruz, gözleri bana meydan okuyor.

Derin bir nefes alıyorum, sonra ağzımdan şu sözler dökülüyor: "Bunu omuzlarına ve gövdeneye sürmem için bana bir dakika verirsen, ben de sana bir dakika veririm, tabii G sınıfı tutarsan."

Yumuşakça gülüyor. "G derecesi bana yapacağın şeyin yarısı bile değil; göğsüme dokunacaksın."

"Yani?"

Kaşlarını kaldırıyor.

"Hatta önce senin gitmene izin vereceğim. Hadi, seni iyileştireyim," diye devam ediyorum.

Birden başını salladı. "Önce ben mi gideyim?"

Dünyam dönmeye başlarken yağları sarsıcı bir şekilde yumruklarımın arasında tutuyorum.

Maverick yaklaşıyor.

Aman Tanrım.

Maverick elini saçıma götürdüğünde nefesimi tutuyorum.

Sadece saç, diyorum kendi kendime, ama saçlarımdan birkaç telini iki parmağının arasında ovuşturması, onlara altın ipliklermiş gibi bakması dizlerimin bağına çözüyor.

Ve fark ettim ki nadir durumlar dışında hep arkaya takıyorum. Ya da yatma zamanı. Şimdi olduğu gibi.

İki parmağını aşağıya doğru kaydırarak saç tellerimi köklerinden uçlarına kadar okşuyor ve ben bu dokunuşu iliklerime kadar hissediyorum. Gözleri yukarı doğru kayıyor ve parmaklarını yüzümde hafifçe gezdirmek için elini kaldırırken gözlerimin içine bakıyor, delici bir şekilde. En uzun üç parmağı yanağımdan aşağı inerken, kıvrık serçe parmağı kulağımın kabuğunu izliyor.

Vücudum lav oluyor.

Yanaklarımı hafifçe avuçlarının içine alıyor ve başparmakları elmacık kemiklerimi ve göz kapaklarımı okşuyor.

Ham ihtiyaç. Gözlerinde gördüğüm Şey
bu. Hissettiğim Şey bu.

Ve Şefkatli ve sıcak bir Şey görüyorum. O platin gözlerde.
Benim için mi?

"Dünyanın en güzel yüzüne sahipsin," diyor. "En güzel
vücutta. En güzel gülümsemeyle. Ve her Şey sessiz
olduğunda aklıma gelen bir sesin var."

Çenesini esnetip geri çekiliyor, sonra tişörtünü çıkarıp
yatağın kenarına oturuyor ve derin derin nefes alıyor.
Maverick az önce yaptığı gibi fısıldadığında, o karanlık-gök
gürültülü sesi sanki içimde derin bir yerden konuŐuyormuŐ
gibi içimde dalgalanıyor.

Tanrım. Ben onu iyileŐtiriyorum ama o beni mahvediyor.
Titreyerek parmaklarımı yağ ŐiŐelerinin etrafından
açıyorum.

Hayatım buna bağıymıŐ gibi kavrıy r gibiydim. Avucuma
biraz hardal yağı döktükten sonra parmaklarımı omuzlarına
koyarken işleri iş gibi tutmaya çalışıyorum.

Dövmesi bana bakıyor.

Anka kuşu o kadar yakın ki neredeyse onu içime
ekebiliyorum. İçime ekiyor m. Çünkü anka kuşu o. Ve
banyomdaki Őampuan ve tenimdeki sabun gibi kokuyor,
ama daha sıcak ve daha topraksı.

Parmak uçlarımla anka kuşunun başını okŐıyorum.  pmek istiyorum
o.

 p yorum.

Eğildim, dudaklarım başının üzerinde sevgiyle gezindi.
tenine neredeyse hiç dokunmadı.

Tıslayarak bir nefes veriyor, arkasını dönüyor, beni öpmek
için yaklaŐtıracakmıŐ gibi başımı tutuyor, sonra bırakıyor ve
nefes vererek ayağı kalkıyor. "Benimle oynuyorsun."

"Hayır! Hayır. Özür dilerim." ok utanıyorum, karnımı
tutuyorum ve g mleğime yağ bulaşıyor, sonra kollarımı
ekiyor m ve parmaklarımı avularımla içine kıvrıyorum,
yüzümü ellerime g mmemek için mücadele ediyorum.
"Seninleyken neden böyle hissettiğimi bilmiyorum."

Gözlerini kısar. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Sessizlik her yerde.

Nefes veriyor ve tekrar oturmak için geri geliyor, geniş sırtı bana dönük. Ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturuyor ve bana bakmak için dönüyor, omuzları gergin.

Ona bakıyorum ve beynim nedenini anlasa da bedenim neden bana daha yakın olmadığını kavrayamıyor.

Maverick, öp beni.

Bana korkmamamı söyle ve sadece öp beni.

Ama korkuyorum. Ve eğer beni öperse, onu itmek zorundayım çünkü bu olamaz.

Nefes vererek daha fazla yağ döküyorum ve sırtının her tarafını yağlamak için kendimi zorluyorum. Teni parmaklarımın altında dalgalanıyor ve sıkılaşıyor ve onu vücudumun her gözeneğinde hissedebiliyorum. Hâlâ anka kuşu ve akrep dövmesine bakıyorum.

"Bu dövme ..." Ellerimi sırtında gezdirerek devam ediyorum.

"21 yaşına bastığım gün aldım."

Boynu kalın; şimdi haliya bakıyor, ben ovarken dirseklerine dayanıyor.

"Gelip beni almasını beklemeyi bıraktığımda. Her şeyi mahvettiğini, annemi ve beni seçtiğini söylemek için. İnsanların onu ne olarak gördüğünü öğrendiğimde, yeni bir ben yarattım. Onun yardımıyla değil, ona rağmen. Şimdi yükseliyorum. O benim inkar edemeyeceğim bir parçam ama başka parçalarım da var. Daha iyileri."

Yarı kapalı göz kapaklarıyla bana bakıyor ve sesi düşüyor. "Ben o değilim, Reese."

Duvara bakıyor, sonra elimi durdurmak için uzanıyor ve bana tekrar bakmak için döndüğünde kolumda küçük bir elektrik akımı oluşuyor. "Titriyorsun. Benden korkuyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Kendimden korkuyorum. Seninleyken."

Gözleri biraz parlıyor ve gülümsemesi ortaya çıkıyor. "Benimleyken böyle olman hoşuma gidiyor."

"Tanıdığınız tek Reese o olduğu için, genellikle daha sakın ve daha az fevri davranırım."

İtirafım karşısında gözleri zevkle parlıyor ve dudaklarımı alacakmış gibi öne eğiliyor. Bir elimi gövdesine koyup başımı sallıyorum. "Maverick ... beni çok pervasız yapıyorsun."

"Biliyorum," diyor ve sonra başını eğip dudaklarını boynuma bastırıyor.

Onu durdurmak için ellerimi omuzlarına koyuyorum ama elleri sırtımda gezinirken beni nazikçe kendine çektiğinde usulca inliyorum ve tırnaklarımı tenine batırıyorum.

Ağzını boğazımda gezdiriyor, önce beni test ediyor ve dudaklarımı pervasızca açtığımda yumuşaklığını yutmaya başlıyor. Öpücüğü içimde sıcaklık spiralleri oluşturuyor.

Hızlı bir öpücük. Çalıntı bir öpücük. İstedığimin yakınında bile değil. Hiçbir yer istediğim kadar derin değil. Ya da ihtiyacım olan sonsuzlukta.

Ve bu beni hâlâ derinden sarsıyor.

Geri çekildiğinde mutsuz, boş ve yalnızım. Uzun bir dakika boyunca gözlerimin içine bakıyor. "Pijamalarını beğendim."

Kulaklarım yanıyor.

Gülümsemesi solmaya başladı. Başımın arkasını avuçluyor. Kalbim yeniden sığıyor ve deli gibi çarpıyor.

Beni öpecek.

Ve ben de ona izin vereceğim.

Her zamanki Maverick çarpıntıları şu anda denize düşmüş durumda. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve bu sefer onu biraz daha yakına çekmeye başlıyorum.

Kapı çalındığında kaskatı kesiliyorum ve yatakta geriye doğru kaymaya başlıyorum. Ama Maverick sakince elini kullanarak beni istediği yere çekiyor, başını eğiyor, sıcak, aç, güçlü dudaklarıyla ağzımı eziyor ve dili içerde parlıyor, bu çalıntı öpücüğü bir kez daha aldığı anda ruhumu çalıyor. . .

Sonra ayağa kalkıp ellerini ceplerine sokarak kapıya yöneldi. Kapı açılırken beni görmesini engelliyor.

Brooke içeri bakıyor. "Yemek masada."

İçeri baktığı kadar çabuk gitti.

Maverick huzursuzlukla elini başının arkasında gezdiriyor, sonra bana karanlık ve sinirli bir bakış atıyor, sanki sözümü kestiği için üzgünmüş gibi.

Öyle olmamalıyım, ama öyleyim de.

Ağzım. Ağzım karıncalanıyor.

Aramızda sağlıklı bir mesafe bırakarak onu oturma odasına ve yemek alanına kadar takip ediyorum. Brooke ve ben çoktan akşam yemeğimizi yemiştik ama çocuklar belli ki açlıktan ölüyorlar ve Maverick için de bir yer ayarlandığını fark ediyorum.

Maverick oturmamı bekliyor, sonra Remy'nin karşısına çöküyor ve sessizce yemeklerini yiyorlar.

"Evli bir çift gibiler. Bu kadar ciddi olduklarına inanamıyorum," diyor Pete.

Riley bana bakıyor ve sırtıyor. "Birbirlerinden hoşlanmalarına şaşmamalı. Hiç iletişim kurmayarak iletişim kuruyorlar."

Erkekler yemeklerinin tadını çıkarırken, ben Maverick hariç masadaki herkese bakıyorum. Maverick'in sadece bana baktığını hissetmeme rağmen.

YİRMİ BEŞ

TEMİZLİK OZ

Maverick

Tate'lerle geçirdiğim dün akşamdan sonra, güzel yemekler ve iyi bir arkadaşlığın ardından uyuyamadım. Reese'in neye alışık olduğunu görmek için. Büyük dövüşçülerin bunu nasıl yaptığını. Bugün markete gittim ve poşetleri Oz'un ve benim küçük mutfağıma koyduktan sonra elimde bir çöp torbasıyla kanepeye yöneldim. Oz televizyon izliyor, şişeler her yere saçılmış, açık cips poşetleri önündeki sehpayı dağılmış.

Bir kolumu masanın üzerinden geçiriyorum ve her şeyi çöp torbasına atıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Bir yudum almak üzere olduğu şişeyi indiriyor.

Gidip parmaklarından koparıyorum ve çöpe atıyorum, bir bakışla onu kesiyorum. "Bitti, Oz."

"Ne bitti?"

"Senin lanet acıma partin. Bitti artık. Profesyonel mi olmak istiyoruz? Onlar gibi davranacağız." Getirdiğim yiyecek poşetinden su şişelerini çıkardım.

"Benimle kafa buluyorsun."

Gülüyor, minibara doğru yürüyor ve küçük bir şişe çıkarıyor. Asi bir yudum alır ve tekrar televizyonun karşısına geçer.

"AA'ya gidiyoruz."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Asi bir yudum daha alıyor. Otel personelinin arıyorum ve dakikalar sonra minibarın anahtarlarını getiriyorlar.

"Seni küçük pislik! Sen sadece bir çocuksun! Buraya gelebileceğini mi sanıyorsun? Tate ile kanka oldun diye kendini bir bok mu sanıyorsun?"

"Bana verdiğinden daha iyi olduğumu biliyorum. Sen de kendine verdiğinden daha iyisin. Ben de kendime verdiğimden daha iyiyim. Bu değişiyor, Oz. Uzun süre mazlum olmayacağız. Şampiyonlar gibi yiyoruz ve onlar gibi davranıyoruz."

"Finalde Tate ile ringde üç dakika bile dayanamazsın. Kimse dayanamaz."

"Ben hiç kimse değilim." Yeni şişesini de çantaya attım. "Git temizlen, duşa gir, ayıl. Adsız Alkolikler'e gideceğiz ya da seni oraya ben taşıyacağım. Bu iş yeterince uzadı."



Toplantıya geç geldik. Sıra sıra dolu sandalyeler küçük bir podyuma bakıyor ve burada bir adam toplantıya katılanlara kendi hikayesini anlatıyor. Durup 12 ADIM başlıklı bir kitapçık alıyorum ve arka sıradaki Oz'un yanına yerleşiyorum.

Adam kürsüden ayrıldığında, "Yukarı çık Oz. Onun kitabından bir sayfa al ve oraya çık, kendine bir söz ver."

Oz içki olmadan da huzursuzdu. "Sen lanet olası bir pisliksin, Maverick."

"Ama sahip olduğun tek şey benim. Al." Kitapçığı ona uzattım, o da kaptı ve yanmaya hazır görünüyordu. Tam o sırada hoparlörlerden tanıdık bir ses duyuyorum ve başımı kaldırıyorum.

"Ben Reese ve bir yıldır ayığım." Herkes saygıyla başını sallar.

Ve ben burada oturmuş, bir moron gibi, sanki onu hayatımda hiç görmemiş gibi ona bakıyorum.

"Doğuştan utangacımdır. Çok konuşkan değilim ve-" Beni gördüğünde konuşmayı kesiyor, gözleri şaşkınlık, endişe ve rahatlama karışımı bir şekilde kocaman açılıyor.

Ve ben burada oturuyorum, hala bir moron olarak, sırtımdaki akrep gibi bir şey kalbime batarken o ağızdan çıkan her kelimeye tutunmaya hazırım.

"Ben ..." diye devam etmekte zorlanıyor, gözleri doluyor, "... çok fazla arkadaşım yoktu. Babam askeri okulda öğretmenlik yapıyordu, bu yüzden çok seyahat ederdik. Her dört yılda bir yeni okullar. Bu da kalıcı ilişkiler kurmayı zorlaştırıyordu; benim için imkansızdı, gerçekten." Duraklıyor ve yutkunuyor.

Reese Dumas.

Ona kaç kere dokunduysam dokunamadım.

Ellerimi üzerinde gezdirme arzusuyla kaşındıran mükemmel bir vücut, eski bir gazoz şişesi gibi bir vücut, incecik bir bel, mükemmel göğüsler, mükemmel bir kalça.

Gözlerimi ondan alamıyorum.

"On beş yaşımda son evime geldiğimde, gezegende kimsem yokmuş gibi hissediyordum. Bana iyi davrananlara bile ulaşamayacak kadar utangaçtım. Okul partilerini duyuyordum ama gecelerimi evde geçiriyordum. Bir yılbaşı gecesi bir kadeh şampanya içtim ve kendimi biraz sersemlemiş hissettim. Sonunda ilk partime gittim ve bir sonrakine de davet edildim. Kendimi bu kadar özgür, bu kadar korkusuz hissetmek hoşuma gitmişti. Bu bana dışarı çıkma cesareti verdi. Arkadaş edinmek için. Sonraki hafta sonu da sarhoş oldum. Daha çok konuştum; eğlenceliydim; kabul edilmek, bağ kurmak istiyordum. Kendi içime çok kapalıydim. Alkol sayesinde yeni arkadaşlar edindim, dışarı çıkmaya davet edildim. Kabul edildiğimi sanıyordum ama ayık olduğumda dikkat dağıtıcı olduğumu görebiliyordum. Ve arkadaşlarımdan beni gerçekten sevmediğini ya da tanımadığını düşünmek, bunu ortadan kaldırmak için daha fazla içmek istememe neden oldu." Nefes veriyor.

"Ailem yaklaşık iki yıl içinde neler olup bittiğini fark etti. Bir süre şüphelenmiş olabilirler ama sanırım bunu benim genç olmama bağladılar. İki yıl içinde bağımlılığım kalıcı hale geldi ve sonunda bana yardım ettiler. Çok zordu

İlk başta. Başlangıçta kaygımı azaltmaya yardımcı olmak için biraz daha fazla yemeye başladım. Biraz kilo aldım ama sonunda yavaş yavaş vermeye başladım. Artık birkaç arkadaşım var" diye bana bakıyor. Ama artık ben de kendi kendimin arkadaşayım. Kendim için en iyisini istiyorum. Kim olduğumla, kim olmayı bilinçli olarak seçtiğimle, kim olmak için çok çalıştığımle tanınmak istiyorum. Bir yıldır ayığım ve bunu yendiğim her gün benim için bir kazanç. Teşekkür ederim." Başını salladı ve kürsüden ayrılmadan önce bana baktı. Sadece bana. Gözleri umutlu ve parlak, biraz da özür diliyor.

Başını eğip kürsüden ayrılır ve sandalyesine oturur.

Benden çok uzakta.

Benden çok uzakta, bir dünya uzakta, onu kollarımda ezmek ve ona harika olduğunu söylemek istediğimde.

Bunca zamandır. Reese sessizce savaşıyor.

Burada oturuyorum, hala bir moron gibi, kafasının arkasına bakıyorum, sersemliyorum ve bu kıza aşık olduğumu kesinlikle biliyorum.

Bir ev kurmak istiyorum.

Bu kızıdan birkaç bebek yap.

Onu bir şişeden, bir adamdan, bir kelimedenden, lanet bir yağmur damlasından ya da beni becermekten korumak istiyorum.

Bu kızı bu kadar önemsiyorum. Sanırım duygusal olarak o kadar da bodur değilmişim.

Sanırım yüzünüze bakıp sizi karnınıza bir yumruk gibi çarpan şeyi fark etmek sadece bir saniye alıyor.

Benden bir arkadaş istedi. Onun arkadaşı olacağım, ama çok daha fazlasını istiyorum.

"Onu gördün mü?" diye fısıldıyorum Oz'a. Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Bu o. İşte benim kızım."

YİRMİ ALTI

AÇIKLANDI

Reese

Seans bittiğinde oda boşalmaya başlıyor ve göz hizamdaki yağsız kas duvarı bana doğru gelmeye başladığında kendimi hareketsiz bir şekilde ayakta buluyorum. Bu göğsü tanıyorum. Ona dokunmuştum. Orgazm sırasında tırmaladım. Sahibini tanıyorum ve nedense hâlâ gözlerinin içine bakacak cesareti bulamıyorum.

Maverick benden önce durana kadar.

Uzun boylu, göğsü geniş ve büyüktü ve gücünü ödünç almak için bile olsa ona yaklaşmam için bana yalvarıyordu.

Nefes alıyorum ve gözlerimi yukarı doğru zorluyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda bir şeyler oluyor. Aramızdaki hava değişiyor ve dönüyor. Her şey yok oluyor, sadece ben, ham, çıplak ve hiçbir sırrı kalmamış olan ben ve o kalıyoruz.

Sonra ne yapacağını hiç beklemiyordum. Kollarını bana doluyor ve kocaman sarılıyor, sarmaş dolaş bir ağaç gibi oluncaya kadar beni kendine bastırıyor, babamın ya da annemin "cesur" olduğumda bana sarılacağı türden bir sarılma ve alnımı öylesine tutkuyla öpüyor ki, sıcak, ıslak ağzını tenimde hissediyorum, onu o kadar çok öpmek istiyorum ki içim acıyor. "İnanılmazsın," diye fısıldıyor kulağıma.

Aman Tanrım.

Bazı nedenlerden dolayı, ona neden söylemediğimi bilmek istiyorum. Neden kimseye söylemediğimi. Tate'ler bile sadece

Çünkü annem her şehirde en az bir AA toplantısına katıldığımdan emin olmak istiyordu ve ben de bunu bilmek zorunda olmalarına içerliyordum. Sadece benim için güçlü ve neredeyse mükemmel olan insanların gözünde zayıf görünmek istemediğim için.

Ama yargılamadılar. Bana acıyarak bakmadılar. Beni ekiplerine, evlerine, hayatlarına kabul ettiler ve sahip oldukları en değerli şeye yaklaşmama izin verdiler: Racer.

"Senin için iyileşen biri olmak istemedim. Kendim olmak istedim. Üzerinde çalıştığım yeni ve geliştirilmiş ben."

"Sen sensin," diyor şiddetle.

Bunu söyleme şekli duygusal bir düğmeye basıyor ve yutkunuyorum. "Kendi başıma özel olmak istedim, bir şişe ya da benimle ilgili bir hikaye olmadan, sadece ben. Bu yolculuk benim için bununla ilgiliydi."

Ta ki her şey seninle ilgili olana kadar.

"On altı yaşındaydım. Başladığımda ve sonra ... on dokuz yaşında tamamen bıraktım. Yasal içki içme yaşında bile değilim ve bunu bir daha yapmayacağıma yemin ettim," diyorum, yüzüne kötü kötü gülümseyerek. "Cazip bile gelmiyor. Bana verdiği şeyi istiyorum, belki, özgür hissetmek ve Ama istemiyorum."

Oz'un çıktığı kapıya bakıyorum. "Konuşmak istemedi mi?"

"Henüz değil."

"Bir sponsora ihtiyacı var mı?" "Belki."

"Eğer bu on iki adımı atarsa, bunlar yeni bir insanın ilk adımları olacak."

Maverick gözlerini benden ayırmıyor. Kolunu belime doluyor. Sonra Maverick elini saçlarımın altından geçiriyor, gözleri karanlık ve sessizce sevgi dolu. "Sana baktığımda yanıyorum," diyor, sesi saygılı ve bakışları bana elektrik veriyor. "Az önce beni mahvettin."

Nefes veriyorum ve gözlerimdeki duyguyu geri kırıyorum. Herkes iyileşmekte olan birini gördüğünde bunu göremez.

Tekrar düşebilecek birini görüyorlar. Tekrar zayıf düşebilecek birini. Zaten düşmüş birini. Bunun üstesinden gelmek ve zorlamak için gereken gücü görmüyorlar, bazen insanlığı görmüyorlar ve bazen iyileşmekte olan biri için başkalarının gözlerinde gördükleri kendilerinin yansımalarının çok eksik olduğu bir dünyada ve gerçeklikte kalmanın zor olduğunu bilmiyorlar.

"Geri dönmen gerekiyor mu?"

Üzülerek başımı salladım. "Sadece toplantıya geleceğimi söylemiştim." "Ben seni götürürüm."

Gülümsedim ve başımı eğdim. "Oz'u getirdiğine sevindim." Ve ekliyorum, "Bildiğine sevindim."

Birine sırrınızı söylemenin sizi birbirinize bağlayan ve kilitleyen bir yanı vardır. Ve birinin sizin hakkınızda her şeyi bilmesinin, daha iyi bir siz olmak için hala ne kadar çok çalışmanız gerektiğinin farkına varmanızı sağlayan bir yanı vardır.



Taksinin arkasına şu sırayla bindik: Ben, Maverick, Oz.

Ham hissediyorum.

Ondan çok etkilendim. Her zamankinden daha fazla.

Maverick yanımda oturuyor. Sessiz ol. Ben de burada oturuyorum. Ben de sessiz. Karanlıkta beni izliyor ve gözlerimiz buluştuğunda gülümsüyor.

Uzandı ve elimi tuttu.

Eli sert ve sıcak, kuru ve benim elim onunkine tam oturuyor.

Zihnim, kalbim ve ruhum çırpınıyor gibi.

Sadece bir saat değil, aramızda hiçbir şey olmadan tüm geceyi onunla geçirmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Dudaklarımı teninin her santiminde gezdirmek. Başımı göğsüne yaslamak. Ve sadece orada olmak, konuşmak. Ya da sessiz. Ya da öpüşerek.

Başımı omzuna koyuyorum.

Yavaşça nefes alıyor.

Daha yakın olmalıyım, bunu kontrol edemiyorum. Nefes alma ihtiyacı, ona doğru bir dürtü, bedeninin hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu şeye güçlü bir şekilde tepki vermesi gibi.

Ellerimizi birbirimizden çekemiyoruz. Kalçasına dokunmak için elimi kurtarıyorum ve o da elini kalçama koyup yavaşça aşağı yukarı sürtüyor. Burada başka insanlar da var. Yani gerçekten, ellerimiz muhtemelen oldukları yerde kalmalı. Taksi şoförü ve Oz var. Ama ben sadece birinin farkındayım. Yanımda giden bir Maverick. Omuzu sertçe benimkine değiyor. Bacaklarını açmış, biri benimkine değiyor.

Daha da yaklaşp başımı çeviriyorum, tam çenemi yakalayıp eğiliyor ve dudaklarımız buluşuyor. Dili ıslak, ağzımın içinde kayıyor. Düşüncesizce, elimi tişörtünün altına sokuyorum. Sırf tenini hissetmek istediğim için. Bir fırın kadar sıcak, teni parmaklarımın altında pürüzsüz. Kalp atışlarını avucumun içinde yakalamak için elimi daha yukarı itiyorum. Dilimi ağızla emerken biraz ovuşturuyorum, beni örtmek istercesine omuzlarını kaydırıyor.

Ağzımı daha geniş açıyorum ve dilinin beni yönlendirmesine izin veriyorum. Oz boğazını temizliyor.

Maverick dudaklarını serbest bırakır. Ona doğru bakıyor ve öfkeyle inliyor. "Hadi ama Oz, sen de bir zamanlar gençtin."

"Hayır," diyor Oz.

Maverick cebini karıştırır ve önce telefonunu, sonra da kulaklıklarını çıkarır. Oz'a, "Bunları tak, biraz müzik aç ve biz oraya varana kadar gözlerini başka tarafa çevir," diyor.

Oz homurdanırken bana bakıyor ve söyleneni yapıyor.

"Bu işi nasıl yapıyorsun?" Oz talep ediyor.

Maverick ona döner, telefonu alır ve müziğin Play tuşuna basar. Sonra Oz kulaklıkları takar ve sırtarak pencereden dışarı bakar.

Maverick bana tekrar bakıyor, sonra parmaklarını kafatasımın etrafında kıvırıyor ve başını eğip ağzımı alırken gözlerim ağırlaşıyor, gözleri yarıyor. İki elimi de gömleğinin altına sokuyorum ve onu tüm gücümle öpüyorum. Parmak uçlarımla kaslarını ovuyorum, daha önce sadece bir kez parmaklarımda hissetmiş olmama rağmen bu göğüs hissini özlediğimi fark ediyorum. . . Beni bir nemfoman haline getiriyorsun, Maverick. . . .

Ve Maverick sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş ve ağzımı hiç bırakmayacakmış gibi beni öpüyor.

Kendimi çok pervasız hissediyorum, daha fazlasını yapmak istiyorum, onu her yerde hissetmek, her yere dokunmak, her yere dokunulmak istiyorum. . . .

Düşüncesizce, parmaklarımda göğsünün düzlemlerinde ve karnının üzerinde dolaşmasına izin veriyorum, ama Maverick bir eliyle yüzümü tutuyor ve beni ona bakmaya zorlarken, bir elini ensemdaki saçların arasına sokuyor.

"Bana bak."

Tanrım, o çok güzel. Onun önünde kendimi hiç şimdiki kadar çıplak hissetmemiştim.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye soruyor sessizce. "Söylediğin her kelimeye beni nasıl bağlıyorsun? Yüzündeki her ifadeye?" Bana dikkatle bakıyor ve sonra dilini alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Bana her bakışında," diyor.

Beni kendine daha yakın tutuyor ve görünmemem için omuzlarını kaydırıyor ve usulca, şefkatle beni tekrar öpüyor, elini başımın arkasından aşağı doğru en şefkatli okşamayla gezdiriyor.

Ellerimi boynuna doladığımda neredeyse tırnaklarımı etine geçirecektim. Onu o kadar çok istiyorum ki gerçekten fiziksel acı çekiyorum.

Dudakları tatmaya devam ediyor, sıcak, keşfedici, dostça ve aynı zamanda samimi. Dudaklarını boynuma doğru indiriyor ve göğüslerimden birinin tepesini öpmek için tişörtümü biraz aşağı çekiyor.

Sonra kulak mememi öpüyor ve kulak memesini ısırarak için başımı çevirdiğimde, kulağıma doğru inliyor - sesi işkence çekiyormuş gibi geliyor - ve bana gülümsemek için geri çekiliyor. Sanki bu gece beni öptüğü için mutluymuş gibi gülümsüyor.

Ben bile gülümseyemiyorum. Neyim var benim böyle? Vücudumu bir ateş fırtınasına çevirdi.

Onu tutuyorum ve ellerim sırtına, tam da Anka kuşu dövmesinin olduğunu bildiğim noktaya gidiyor. Sonra başının arkasından tutup onu kendime doğru çekiyorum.

Öpüşmelerimiz vahşileşiyor, kontrolüm tehlikeli bir şekilde yok olmaya yaklaşıyor.

Yanıp tutuşuyoruz ve sonra artık konuşmuyoruz. Daha fazla oyun yok. Antrenman yok. Sıcaklık ve Maverick Cage'in ağzından başka bir şey yok.

Benimkine tam oturdu.

Elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı dolaşarak, huzursuz. Başka yerlere gitmelerini istiyorum. O büyük nasırlı ellerin göğüslerimde, bacaklarımın arasında, çıplak tenimde olmasını istiyorum.

Ve bu ağzı, bu ağzı her santiminde istiyorum.

Vücudum Maverick için yanıyor.

Canım o kadar yanıyor ki ağlamak istiyorum. Onun her sırrını, her hayalini istiyorum ve o hayallerden birinde olmak istiyorum; o sırlardan biri olmak istiyorum.

Yakında odamda tek başıma olacağım. Yalnız ve Maverickless.

Onun yatağında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladığım tüm geceler... doğru olanı yapmaya çalıştığım tüm geceler - kafam için doğru olan ve geri kalanım için çok yanlış hissettiren şey - neredeyse kaynamaya başlıyor.

Beni öpmeyi bıraktı ve yüzüme baktı. Maverick'in gözlerinde yeni, sahiplenici bir parıltı var. Hâlâ vücuduyla beni korurken, dudaklarıma tekrar sert bir öpücük konduruyor. Dilim açgözlülükle dışarı fırlıyor ve o da bana gülümsüyor, gözleri açlık ve mutlulukla yanıyor.

"Ellerimi senden uzak tutmak, sana bakmamak kadar zor," diye fısıldıyor.

Dokun bana, gör beni. . . Yalvarmak istiyorum ama o kadar kontrolden çıkmış durumdayım ki sessiz kalmak için her şeyimi vermem gerekiyor. Bunun yerine iki kolumu da boynuna doluyorum ve sıcak teninin kokusunu içime çekiyorum.

Seni istiyorum, Maverick Cage. . . .

Dudaklarımı boğazına gömüyorum ve omzunun arkasından baktığımda, geçen manzarayı fark ediyorum ve otelimden neredeyse bir blok uzakta olduğumuzu anlıyorum.

Ağzını şakağımın üzerinde gezinmekten alıkoyarken inliyor.

Tanrım.

Öpüşmelerimizin onu neredeyse uçuruma sürüklediği gerçeğini düşünüyorum.

Bir daha ne zaman yalnız

kalacağız? Bir daha hiç yalnız

kalacak mıyız? "Maverick . . ."

Kendi kendine usulca gülüyor ve başını benimkine yaslıyor, samimi bakışları sadece pervasızca daha fazlasını yapmak istediğini bildiğini doğruluyor. Kulaklarımın kızarmaya başladığını hissediyorum. Oz'a bakıyorum ve

Tanrı'y a şükür pencereye bakıyor, müziği dinlerken uyukluyor.

Maverick parmaklarımı saçlarımda gezdirirken beni izliyor.

Ona dönüp bakıyorum. Gözleri alev alev yanıyor ve kıyafetlerini yırtıp atmak ve her bir sıcak, sert santimini hafızama kazımak istiyorum.

Beni çok umursamaz yapıyor, bu kızı tanımıyorum. Hoşuma gidiyor ama korkuyorum da. "Bütün geceyi seninle geçirmek istiyorum. Göğsüne uzanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Ve bir şeyler hakkında konuşmak."

Tanrım. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum ama ağzımdan kaçırdım. Geri almamak için kendimi zorladım. Sahiplenmek için.

Taksi kayarak otelin garaj yolunda dururken birbirimize bakıyoruz.

Maverick çıkmama yardım etti, sonra taksiciye doğru eğildi. "Onu yukarı çıkarıyorum, olduğun yerde kal."

Taksici, "Taksimetreyi açık tutuyorum," diyor.

Maverick başıyla onaylıyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. Beni lobiye götürürken parmakları sırtımın alt kısmına bastırıyor, Yukarı düğmesine basıyor ve asansörü bekliyoruz. Asansör çalışıp bir çift dışarı çıktığında, o da benimle birlikte içeri giriyor. Ve sonra tek başımıza çatı katına çıkıyoruz.

Sessizce elimi tutuyor, başparmağını avucuma daldırıyor ve için için yanan bir erkek memnuniyeti içinde bana bakıyor.

"Utanmalıyım. Hiç bu kadar pervasız olmamıştım," diye itiraf ediyorum.

"Güzel. Ama bana karşı pervasız olmanı istiyorum."

Gülüyorum ve başımı eğiyorum, şimdi gerçekten utaniyorum. Üstümüzde ışıklar var ve taksinin gölgelerinden sonra normalden daha parlak geliyorlar ve ben tamamen utaniyorum.

"Kim olduğumu biliyorsun. Ben de senin kim olduğunu biliyorum Reese. Ve bunların hiçbirinin az önce söylediklerinle ya da babalarımızın kim olduğuyla bir ilgisi yok."

Beni o kadar yakınına çekiyor ki, takside yaptığımız öpüşmenin ona ne yaptığını hissedebiliyorum ve dudakları benimkileri tekrar kaplıyor, şimdi daha yumuşak, acı verici bir yumuşaklıkta.

Beni kaydırduğında ve duvara yaslandığımızda sırtımdan aşağı bir zevk tüyü dalgalanıyor. Asansör duvarı ve tonlarca Maverick arasında sıkışmıştım.

Birbirimize o kadar açız ki ağzımızı diğerinden alamıyoruz.

"Beni sarhoş ediyorsun, Maverick," diyorum endişeyle, öpüşürken.

"Anladığım kadarıyla" -kaşlarını çatıyor- "bu kötü bir şey mi?" Yüzüne bakıyorum.

"Bilmiyorum."

"Her şeyi yapmak istememe neden oluyorsun, Reese. Her şeyi yapmak." Yine biraz ateşli öpüşüyoruz.

"Farklı bir beni ortaya çıkarıyorsun," diye itiraf ediyorum, nefesimi tutmaya çalışırken göğsünü kavriyorum. "Onun gibi olmak istedim. Ama bu yeni beni tanımıyorum. Bu yeni bana yabancıyım."

Yavaş ve sevimli bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Onu mükemmel bir şekilde görebiliyorum."

Asansör geldiğinde beni üç yatak odalı süitin büyük kapısına kadar takip ediyor. Anahtarımı çıkarırken, "Hey. Bir sonraki yerde nerede kalacağını öğren." dedi.

"Neden?"

"Aynı otelde kalmak istiyorum."

Bakıyorum.

Ayık bir şekilde başını sallıyor. "Göğsüme yatmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyorum. Bütün geceyi benimle geçir. Bir şeyler hakkında konuşmak." Benden alıntı yaparken gülümsüyor.

Sanırım biraz daha derine

düştüm. Nefes alıyorum.

Çok konuşmayan iki insan için bu çok büyük bir şey. Birlikte bir gece geçirmek istemek. Ve konuşmak.

"Hey," diyor sessizce, bakışlarımı kendi bakışlarına kaldırarak, "seni yatakta yanımda istiyorum."

Gülüyorum.

"Hayatımda hiçbir kadınla tam bir gece geçirmedi."

Gülmeyi bıraktım.

Aman Tanrım. Duygusal olarak da

bakire. Ne yapıyoruz biz?

İfadesi yoğunlaşıyor ve elimi tutup parmak eklemlerimi öpüyor. Hayatını kazanma yolu olan eklemleri, muhtemelen bariz olandan sonra en değerli vücut parçalarından biri. "O taksinin arkasında olanlar hoşuma gitti, Reese."

"Ben de beğendim."

"O zaman pişman olma," diye fısıldıyor kulağıma. Asansöre doğru yöneliyor.

"Maverick." Onu durdurdum.

Onu şans için öpmek

istiyorum. Onu kendim

için öpmek istiyorum.

Onun yerine "Keşke bir sonraki dövüşte olabilseydim," diyorum.

Asansörün yanında duruyor, sıcak ve nefis, elini saçlarında gezdirirken hafifçe gülüyor. "Olmadığına sevindim."

"Neden?"

Başını kederle sallıyor. "Rakiplerimle birlikte kafama da ihtiyacım var." Bana anlamlı bir bakış gönderiyor, sanki kafasını karıştırmışım gibi.

"Riptide yenilmez, Maverick. O durdurulamaz. İkinizin de zarar görmesini istemiyorum."

Geri geldi ve bana nazikçe "Birimiz yapacak." dedi. Çeneme vuruyor. "Benim için endişelenme. Dayak yemeyi kaldırabilirim. En iyi yerdeyken öğreniyorum çünkü oradan nefret ediyorum."

Asansöre geri dönüyor ve o içeride kaybolurken ben kapıya yaslanıyorum. Otel odasının kapısını açıyorum, mısır gevreği yiyorum ve yatağıma gidiyorum. Orada uzanıyorum, hala nefes nefese, az önce taksinin arkasında onunla olanları yeniden yaşamak için gözlerimi sıkıyorum.

Hiç bu kadar korkmamıştım.

Reese, bu gerçekten sen misin? Cesur ve atılgan olmaya hazır mısın?

YİRMİ YEDİ

HER

Maverick

Otele vardığımızda duş alıp yatağa giriyorum ve huzursuz oluyorum. Taksii tekrar ediyorum. Öpücüklerini tekrar ediyorum. Sözlerini tekrar ediyorum. Kendisi hakkında söylediklerini tekrar ediyorum.

Beni sarhoş ediyorsun, Maverick. . . .

Kahretsin, onu oteline götürmemeliydim. Onu yanımda getirmeliydim. Burada, göğsümde yatması için. Onun istediği gibi. Ve bütün gece konuşmalıydım, ya kelimelerle ya da sessizlikle.

Ve onu saatlerce öpeceğim, dili benimkiyle oynamak için çıkacak ve göğüslerini ellerimin arasına alacağım. Ağzımın içinde inleyecek. Ben de bu inlemeleri çekip çıkaracağım, çünkü onunla birlikteyken sarhoş oluyorum, çıldırıyorum ve kontrolden çıkıyorum.

Reese yatakta, güzel ve tatlı görünüyor, ben üzerine uzanırken kollarını usulca bana sarıyor. Beni istediğini, benim ona ihtiyacım olduğu gibi onun da bana ihtiyacı olduğunu bildiğim bir şekilde adımı söylüyor. "Maverick."

Konuşamıyorum, ağzına karşı inliyorum, sonra meme ucunu tadarken ellerimle kışını sıkıyorum. Onu çeviriyorum ve kışının tümseklerini de öpüyorum. Parmaklarımı bacaklarının arasına sokuyorum, tamamen ıslak ve sulu. Onu ezberliyorum. Bu sonsuza dek sürecek ama ben kendimi adadım ve her bir santimini ve gözeneklerini gözlerimle, parmaklarımla ve dilimle ezberlemek istiyorum.

Nefesleri titriyor ve etrafında dönüp beni kendine çekiyor ve içine alıyor. Çok sıcaktı. Islak. Doyamıyorum. Beni içine kabul ediyor. Beni içinde ağırlıyor. Ellerini sırtımda, dövmemin üzerinde gezdiriyor. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyor. Ne anlama geldiğini bilen tek kişi o. Bu babamla ilgili değil, benimle ilgili.

Ve onun kim olduğunu biliyorum. Güçlü ve tatlı olduğunu biliyorum, başkalarının ihtiyaçlarıyla kendi ihtiyaçları arasında denge kurmak için savaştığını biliyorum. Reese'i bulduğunu biliyorum ve onun kendini bulmasını izleme ayrıcalığına sahip olan şanslı adam olduğumu da biliyorum.

YİRMİ SEKİZ

DAHA GÜÇLÜ

Maverick

Bir ... iki ... üç ...

Elli yedi ... elli sekiz ... elli dokuz ...

Yüz . . . yüz bir . . . yüz iki . . .

Mekik çekiyorum. Oz ve ben boş bir otel odasında antrenman yapıyoruz.

Altı hafta sonraki finalleri düşünüyorum. Ve onu. Her zaman onu.

Kaybetmenin insanın aklını başından alabileceğini biliyorum. Kaybetmenin bir dövüşçünün hayatını mahvedebileceğini biliyorum. Hak ettiğinize inanmazsanız asla kazanamayacağınızı da biliyorum. Çünkü vücudunuz pes etmek üzereyken ve son hamlenizi yaparken, bir parçanız bile bunu başarabileceğinize inanmıyorsa, asla fazladan bir yol kat edemezsiniz.

Belki de içimdeki asidir. Her zaman yapabileceğime inandım; çünkü başka kimsenin inanmadığını düşünüyordum. Yapabileceğime inanıyorum. Bu yüzden yapacağım.

Ve o benim. Benim olduğunu iddia ediyorum. Yavaş ve kolay. Bu işi böyle yapacağız.

Ama ringde kolay lokma değilim. Güçleniyorum, hızlanıyorum ve işimi hallediyorum.

Dünden sonra gaza geldim.

Bir taksinin arkasında, elimi bacaklarının arasına soktuğum Reese'i düşündükçe gaza geliyorum. Aklımda, ne kadar iyi

Reese'in benimle resmen çıkmasını daha çok hak edeceğim.

"Oz, biz dövüşürken Tate'e dikkat etmelisin. Bir açıklık görürsen bana söyle."

"Maverick, sana ne yapman gerektiğini ben söylüyorum, başka trls değil. nce kendini yarı finale çıkar."

Mekik çekmeyi bırakıp ayağa kalkıyorum ve ip atlamaya başlıyorum. "Seni AA'ya götürdüğüm için hâlâ kızgın mısın?"

Ters ters bakar, bir su şişesi çıkarır ve hprdeterek içer.

İpi bir kenara atıp sırtına vuruyorum. "Hey. Bunu yapabilirsin." Ellerimi bantlaması için bandı ona atıyorum. "Oz, ringin her yerinde olamam. Zayıflık görürsen bana söylemelisin çünkü kou ona benim zayıflığımı söyleyecektir."

"Onun kou değil, sensin. Onca zaman onunla antrenman mı yaptın? O adam seni bir ansiklopedi gibi inceliyor." Kaşlarını atıyor.

"Güzel," diye mırıldanıyorum, ellerimi bantlamasına izin vererek. "Finallerden önce üzerime geldiğinde kendi zayıflıklarımı bileceğim. Ben de onun üzerinde çalışıyorum."

"nce finallere git. Twister sıralamalarda st sıralara tırmanıyor. Sistemi aldattığına, taşaklarına kadar steroide battığına dair söylentiler var."

"Taşaklarında havadan başka bir şey yok." Twister'a yenildiğimi düşünmesi beni aşağıladı. Onu zaten bir kez yendim. Ters ters bakıyorum. "Onu yenebilirim."

Oz daha fazla su içiyor. Gözlerimi kısıyorum. "Susuz mu kaldın?"

"Ne?"

şişesini kutsal su gibi kapatıp ceketinin içine soktuğunda gözlerim açılıyor. Uzanıp parmaklarımı oynatıyorum. "Ver şu suyu bana."

"Hayır."

"Oz."

Bana küçük bir soğutucudan yeni bir şişe su fırlatıyor. Onu yakalayıp bir kenara koyuyorum ve bir adım atıyorum. "İçine votka koyuyorsun"

su şişesi, Oz?" Sessizce soruyorum.

Ayağa kalkıyor ve göğsünü şişirerek bana bakıyor, gözümü korkutmaya çalışıyor. "Bırak onu, Cage."

"Bana suyunu ver, Oz."

"Su olduğunu söyledim," diye homurdanıyor. "İçiyor musun?" diye soruyorum.

Ters ters bakıyor, ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve bantlanmamış ellerime bakıyorum, parmaklarımı avuçlarımin içine kıvırıyorum. Sonra o asansöre binmeden peşinden koşuyorum.

"Oz, hadi ama. Bu konu hakkında konuşalım."

Asansör geldi ve meydan okurcasına asansöre bindi. "Konuşacak bir şey yok. Sırtımda olacaksın, sonra bırakıyorum."

"Oz."

"Ya beni rahat bırakırsınız ya da burada ders almak için zaman harcamam. Daha önce Wendy'den yeterince nasihat aldım."

"Ben Wendy değilim, tamam mı? Sadece sakın ol ve bunu çözeceğiz. Şu lanet yere geri dön Oz," diye homurdanıyorum.

Ters ters bakar ama geri çekilir. "Sakinim. Sadece geri çekil." Odaya geri döndü ve "Ağır çanta." dedi.

Onu içeri kadar takip ediyorum, ellerimi çaresizlik içinde açarken hayal kırıklığı içinde kaynıyorum. "Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum, Oz."

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Sen kendin için endişelen. Ağır çanta."

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum. Sonra gidip çantaya vuruyorum, çıplak elle. Ve mükemmel sesi elde ediyorum. Ve devam ediyorum. Ve devam ediyorum, devam ediyorum. Hepsini sistemimden atıyorum. Dövüşe hazırlanıyorum.



Dışarıdaki kalabalık gürler, sonra sessizlik olur ve spiker konuşur. "Chicago'da ilk kez, bayanlar

ve beyler, karşınızda dalgalara neden olan adam ... fısıltılara neden olan adam ... hepinizin korktuğu adam ... bir Underground şampiyonasında bu kadar ileri giden ilk çaylak ... Karşınızda, Maverick 'the Avenger' Cage!"

Oz'a dönüyorum. "Eğer bu gece kazanırsak, yarın tekrar deneyeceğine söz ver."

Sırıttırıyor. "Yarın söz veriyorum." Sonra ayılır ve kalabalığın isim takma ve yuhalamayı bir arada yapmaya başladığı kapıyı açar. "Yapalım şu işi evlat. Her seferinde bir maç."

Başımı salladım ve dışarı çıkıp ringe doğru ilerledim.

YİRMİ DOKUZ

BENİMLE KOŞ

Reese

O kazandı. Takımdan duydum. Dövüşçülerin sıralamalarına bağlı olarak, yarı finallere doğru ilerlediğimiz için her yerde ayrı gecelerde dövüşecekler. Çift sayılar bir gece, tek sayılar diğer gece dövüşecek.

Maverick Chicago'da Remy ile dövüşemedi. Ama yoluna çıkan herkesi yendi.

Şu anda Chicago'dayız ve sıralamada 148'incilikten (başladığı yerde, kaydı yok) otuz dokuzunculuğa (ilk beş maç gecesinden sonra) ve şimdi yedinciliğe yükseldi. Herkes Cage'in rakiplerini iplere karşı nasıl "kafeslediğini", ardından uzun kolları ve inanılmaz erişim mesafesi nedeniyle Maverick Jab adını verdikleri vuruşla onları nasıl yere serdiğini konuşuyor.

Herkesin aklındaki soru, orada kalıp yarı finale çıkmak ve karşılaşacağı deneyimli dövüşçülere karşı kazanmak için yeterli güce sahip olup olmadığı.

Ancak asıl soru, Riptide'ı yenebilecek güce sahip olup olmadığı. "Sana söylüyorum, var. Riptide ile çalışmayı bırakmalısın.

"Koş o gece dövüşten sonra söyledi.

Remy sessiz kaldığında Pete, Koş Lupe'ye "Ona yapmamasını ne kadar çok söylersen, o kadar çok yapacaktır," diye öğüt verdi.

"Neden, Rem?" Koş sordu.

"Çünkü o durdurulamaz ve durup durmayacağını görmek için meydan okuyorum. Umarım durmaz." Yumruğunu kaldırdı ve

Bana Maverick'in morarmış eklemlerini hatırlatan morarmış eklemlerine baktım.

"Yani kendi mirasını korumak yerine Scorpion'un bir miras bırakmasına yardım mı ediyorsun?"

"O piçin oğlu olduğunu sandığından daha az," diye yanıtladı Remy. "Babasına dair sahip olduğu tek şey sırtındaki akrep. Scorpion hiç bu kadar iyi olmamıştı. Hem de hiç. Ve hiç bu kadar temiz olmamıştı."

"Ona akıl hocalığı yapmana hâlâ katılmıyorum," diye homurdandı Lupe.

"Kabul etmek zorunda değilsin, Koç."

"LANET OLSUN, RIPTIDE, BENİ DINLE! Bu çocuk ZEHİR! O yapım aşamasında bir AKREP."

"Koç." Remy'nin sesi tehditkâr bir hal aldı.

Koç sustu. Remy de ona susmasını söyleyen bir bakış gönderdi.

"Cage'i seviyorum. Ruhunda yanan bir ateş var," diyor

Riley. "Bu gece ringde ateşler içinde olduğunu söylemek Pete'in dediği gibi.

Koç Lupe başını salladı. "Böyle bir yetenek, evcilleştirilmeden, pek çok şekilde yanlış gidebilir. Tıpkı babasına olduğu gibi. Bir tetikle patlar ve orada karşılaştığınız en kötü kabus olur. Orada herkes karşılaşmıştır," diye uyardı Koç.

Yeraltı hakkında bilgi almak için erkekleri gözetlemekten o kadar sıkılmışım ki, Brooke'un yatak odasına gittim; yatakta yüzüstü uzanmış uçuş programını inceliyordu. "Brooke, internette dövüşleri izleyebileceğim bir yer var mı?"

Doğrulup otel komodininin üzerindeki defter ve kaleme uzandı. "Oh, elbette. Bazen, her zaman değil, konuma bağlı olarak. İşte, birkaç site listeleyeceğim." Bir sayfayı yırttı ve yarım düzine web bağlantısını karaladı. "Bunları deneyin," dedi ve sayfayı uzattı.

Odama yöneldim ve telefonumda arama yaparak son maçın tekrar oynanıp oynanmadığını görmeye çalıştım. Buldum

Maverick'in geniş, kaslı sırtını ve anka kuşu dövmesini gösteren bir resim paylaştı ve yüzlerce yorum yapıldı. Bu adam beni korkutuyor ama izlemeye doyamıyorum!

Bana mesaj attığında kavga için taramaya devam ettim. İlk defa.

Hey Reese, yarın nerede antrenman yapacaksın?

Ve şunu söylememe izin verin, kızların konuşmalarına kulak misafiri olduğum ama Maverick'e kadar şahsen hiç tanışmadığım o ele avuca sığmaz küçük kelebekler, içimde yeni bir yuva buldular.

Onu düşündüğümde onları evcilleştiremiyorum. Adını duyduğumda. Onunla ilgili her düşüncemin bir parçası oldular. Odamda onu hatırlamak, anka kuşunun gagasını öpmek için eğilmek. Daha fazlasını istemek. Çok daha fazlasını.

Başarısız bir şekilde onları evcilleştirmeye çalışırken, ona gitmeyi planladığım spor salonunu mesaj attım ve o da "Seni arayacağım" diye cevap verdi.

Bütün geceyi maçları izleyerek geçirdim, birkaç darbe aldığımda yüzüm buruştu. Çoğu zaman diğerleri için üzuldüm.

Maverick, yavaş ve emin adımlarla Yeraltı'nı ele geçiren korkutucu bir güç.



ŞİMDİ sabit bisiklette kendimi zorlarken spor salonunun kapısında dik dik bakıyorum.

Chicago rüzgârlı ama Brooke bana keyfini çıkarmamı çünkü bir sonraki durağımız olan Miami-'nin kavurucu olacağını söyledi. Şu anda kalabalık spor salonunda kabarıyorum. Egzersize, endorfinlere, vücudumun uyarılara verdiği tepkilere bağımlı hale geldim. Alnımda boncuk boncuk ter var. Vücudum sıcak ve kaslarım yanıyor. Hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Kaslarım çok sertleşiyor ve güzelleşiyor. Nefes almak bile artık daha kolay: ciğerlerim son birkaç haftada daha verimli hale geldi. Aynı şey kalbim için de geçerli. Onu daha fazla heyecanlandırmak

gerekiyor, çok daha fazla.

İtmeye devam ediyorum, nefes alıp veriyorum, nefes alıp veriyorum ve sonra nefes alıp tutuyorum ve Maverick "the Avenger" Cage içeri girdiğinde kalbim kesinlikle ihtiyacı olan tekmeyle alıyor.

Spor salonu sessizleşir.

Gerçekten, insanlar onun hakkında ne kadar çok şey duyarsa, o kadar çok korkuyorlar.

Ben de ondan korkuyorum ama tamamen farklı bir şekilde.

Sahip olduğu güçten korkuyorum. Yumruklarından değil. Ama üzerinde

Ben.

Pedal çevirmeyi bırakıyorum, tekerlekler momentumla dönmeye devam ediyor ve sanki tüm dünyam da dönüyormuş gibi hissediyorum. Akciğerler ve kalp, işte en sevdiğiniz egzersiz şimdi . . . bir panter gibi sessizce yaklaşıyor. . . .

Ve dudakları bu dünyada gülümseyen en seksi erkek gülümsemesini oluşturuyor. "Şu haline bak," diyor o derin, gök gürültüsü gibi sesiyle.

Aman Tanrım.

Şu anda seksi görünemem, Maverick'in şu anda görüldüğü gibi değil. Yeni duş almış, zayıf, kaslı, bronzlaşmış vücudunda bir eşofman altı ve temiz bir tişört var, dudaklarının kenarında küçük seksi bir kesik var.

Kesim konusunda endişeliyim.

Ve garip bir şekilde onu çekiyor, çünkü tam o güzel gülümseyen ağzının üzerinde.

"Dün gece yaralandın mı?" Ben sordum.

O kesik bir şey değilmiş gibi kafasını sallıyor. Nefes nefese kaldığımı fark etti sanırım. Uzanmaya çalıştığımda suyumı kaldırıyor ve benim için açıyor. Uzun bir yudum almamı izliyor. Hepsini içiyorum, sonra nefes nefese kalıyorum, gülümsüyorum. "Özür dilerim."

Önüme geçip bisikletin tekerleğinin üzerine oturuyor, sonra kollarını bisikletin tutamaçlarının üzerinde kavuşturup doğrudan bana bakıyor. Gömleği kaslarını zorluyor. Sesi alçak ve spor salonunun fon müziğinden zar zor duyuluyor. "Hey. Bu gece benimle gece koşusuna çıkmak ister misin?"

Parmağımı kaldırıyorum ve dalgınca dudağındaki kesiğe

dokunuyorum. Sonra ne yaptığımı fark edip parmağımı geri çekiyorum. "Ne yapıyorsun?"

Gözleri mutlulukla parıldıyor. Yani ona dokunmamdan hoşlanıyor mu? "Gel benimle koş, Reese."

Tereddüt ediyorum. Ama onunla tanışmamla V kartımı vermem arasında bir yerde, ona karşı hayatımda hiç kimseye karşı hissetmediğim şeyler hissetmeye başladım. O aynı zamanda benim arkadaşım ve onu özlüyorum. "Çok isterim."

"Seni otelinden alırım. Akşam 10'da mı?"

Bir adım daha yaklaşıyor ve ben de gözlerimi spor salonunda bize gizlice bakan insanlara dikiyorum. O İntikamcı. İnsanlar durmadan onun hakkında konuşuyor.

Sessizce onlara bakıyor, sonra hepsi dağılıyor ya da geri dönüyor ve bana bakıyor. "Seni rahatsız eden biri mi var?"

"Hayır."

Başını sallayıp otomatlara yöneliyor, bana yeni bir su getirip bırakıyor, sonra birbirimize bakıyoruz.

Yüzüme bakıyor, sanki bakışını özlemiş gibi. Ben de onun yüzüne bakıyorum, onun bakışını özlüyorum.

Kendimi onun geri çekilen sırtına, üzerinde ironik bir şekilde beyaz harflerle ne yaptığımı bilmiyorum yazan siyah tişörtüne bakarken buluyorum.

Bana doğru gelen tüm bakışların farkında olarak nefes veriyorum. Müziğimi çıkarıp Sheppard'dan "Geronimo "yu açıyorum, sanki duyduğum her şarkıda tuhaf bir şekilde bizden bir parça buluyormuşum gibi bizi düşünüyorum ve Maverick'in içimde bıraktığı uyarılmayı yakmak istercesine pedal çeviriyorum.



Saat 22:02'de asansörden indiğimde, tepeden tırnağa egzersiz kıyafetlerimi giymiş, spor ayakkabılarımın bağcıklarını iki kez düğümlemiş bir halde, otelin lobisindeki yanan ışıklardan serin sokaklara doğru yürüyorum. Otelin önündeki yolun başında bir duvara yaslanmış bekleyen kapüşonlu figürünü görüyorum.

Yürümeye ve sonra tırıs gitmeye başlıyorum ve o sessizce yanımda tırıs gitmeye başlıyor. Sessizce. Parka doğru onu takip ediyorum.

Sarı ışıklar yürüyüş yolunu süslüyor ama ne kadar derine inersek o kadar karanlık oluyor. Yeni kesilmiş çimlerin kokusunu alabiliyorum. Ve temiz hava. Ve adam.

Beni içten içe mutlu eden adam. Ve titreten.

Ve acıtıyor.

Ve özlüyorum.

"Geceleri farklı görünüyor. Neredeyse mistik," diyorum on beş dakikadır koşuyoruz. O hızını yavaşlattıkça ayaklarımızın kaldırıma çarpma sesi hafifliyor, ben de yavaşlıyorum.

Birbirimize bakmak için duruyoruz.

Daha doğrusu, Maverick bana bakmak istiyor gibiydi. Güldüm. "Ben aptalım."

Ama yüzümü ay ışığına doğru çevirdiğinde gülmüyorum.

Bu aptalca

değil. Bu ciddi

bir şey.

Onunla. Ve

ben.

Ona V kartımı

verdim. Ve o

İntikamcı. Ve ben onu

istiyorum.

Cesur olmanın şimdi durmak mı yoksa sonuna kadar gitmek mi olduğunu bilmiyorum. Sadece şu anda neyin iyi hissettirdiğini biliyorum. Gölgelelerin arasına girip ondan uzaklaşıyorum. Maverick beni takip ediyor.

Sessizce çimenlerin üzerine, sırt üstü düşüyoruz ve yukarıya bakıyoruz.

"Gökyüzüne baktığımda hiç yıldız görememek beni üzüyor. Sanki şehirdeki tüm gürültü ve ışıklar gözünüzün önündekini görmenizi engelliyor" diye itiraf ediyorum.

Elimi tuttu. "Bunun bizim başımıza gelmesini istemiyorum." Başımı çeviriyorum.

"Tüm bu gürültü," diye belirtiyor beni inceleyerek. "Senin beni görmeni engelliyor. Benim de seni görmemi."

Öpüşüyoruz.

Tamamen.

Başımı yukarı doğru eğiyorum, o da bir dirseğinin üzerine çıkıp eğiliyor, başımın arkasından tutup beni yukarı çekiyor, böylece dudakları -o muhteşem dudakları- dudaklarıma yerleşebiliyor. Sıkıca, tereddüt etmeden, sanki ağzı benim için, benimki de onun için yaratılmış gibi.

Nefes almak için duraklıyoruz ve kendimi onun elini kendi elime alıp parmaklarımı parmak eklemlerinde gezdirirken buluyorum.

"Tate benimle geleceğini biliyor muydu?" Sorarken bir parmağının tersini yüzümde gezdiriyor. Bu dokunuş, gözlerindeki şiddetli ve tutkulu ihtiyaçtan çok farklı olarak, acı verecek kadar hassas.

"Hayır, ama sanırım şüpheleniyorlar."

Kaşları düşünceli bir şekilde çatılıyor ve çenesinin arkasında bir kas esnemeye başlıyor. "Tate benimle vakit geçirmene izin vermiyor mu?"

"Bilmiyorum Maverick, ama yargılayıcı değiller. Remy de seninle antrenman yapmayı seviyor gibi görünüyor."

"Birbirimize profesyonel olarak saygı duyuyoruz" diyor.

Bir kez daha parmak eklemlerindeki yara izlerine bakıyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ve sen ondan hiç hoşlanmıyorsun?"

"Mesele onu sevip sevmemem değil. Mesele yoluma çıkıyor olması."

Sırt üstü yatıyor ve koluyla beni yanına çekiyor, uzun, lezzetli bir saniye boyunca saçlarımı içine çekerken ben de gömleğindeki sabunu içime çekiyorum. "Yakın mısınız? Sen ve Tates?" diye soruyor bana.

"Bugünlerde çok yakınlaştık." Bir an tereddüt ettim. Ona babası hakkında soru sormak istiyorum. Ona bakıyorum: "Sen ve baban?"

Yüzünden gölgeler geçiyor.

"Henüz değil." "Peki ya sen ve ben? Yakın mıyız?"

Bana hayal kırıklığıyla bakıyor. "Senin içinde olmanın nasıl olduğunu düşünüp duruyorum. Seni yine o kadar yakın istiyorum. Her zaman. Açık havada birlikte vakit geçiremediğimiz için hayal kırıklığına uğruyorum."

"Bu yüzden mi beni gece koşusuna davet ettin?"

"Her gün bir tanesine evet der misin?" Bana bakıyor, yüzü gölgeler içinde.

"Hayır, ama Racer uyanık olduğu için, seninle görünmek istemediğim için değil."

"Soru işaretleri uyandırıyor. Sen Tate'lerle birliktesin."

"Remy ve baban arasında ne oldu? Sen biliyor musun?"

"Yıllardır anlaşmazlık içindeler. Güya babam Tate'i durdurmak için her şeyi yapmış. Onu yenmeyi takıntı haline getirmişti." Bir elini yüzüne götürüyor, kaşları gözlerinin üzerine iniyor. "Onda duyduklarımdan daha fazlası olduğuna inanmak zorundayım. Buna inanmak zorundayım. Benim için."

Onun için o kadar çok şey hissediyorum ki, kelime bulamıyorum.

Gözlerini gökyüzüne dikmiş, derin düşüncelere dalmış. "Geçenlerde bir kaza geçirdi. Çalıntı bir araba kullanıyordu. Bir uçurumdan aşağı yuvarlandı ..." Başını yere doğru sallıyor, dudakları sanki onunla barışık olmak için mücadele ediyormuş gibi büzülmüş. "Gırtlığına kadar uyuşturucuya batmıştı. Üzerinde hiçbir şey yoktu, kimlik yoktu, Tate'in üzerinde hedef işareti olan bir fotoğrafından başka bir şey yoktu." Burun deliklerinden kabaca nefes veriyor ve omzunun üzerine kayıyor. Sonra ifadesini yumuşatıyor. Sesini yumuşatır. "Peki ya sen Reese? Bana kendinden bahset."

"Hikâyemi duydun." Doğrudum ve kollarımı katlanmış bacaklarıma doladım.

Doğruluyor ve kollarını kendi kollarına dolayarak bana bakıyor. "Evet, duydum."

Çenemi dizime dayadım ve ona baktım. "Bilmeni istedim."

"Bildiğime sevindim."

"V kartım," diyorum, gözlerimi utangaçça kaçırıp yan gözle ona bakarken hınzırca gülümsüyorum. "Elimde kalan ve alkole vermediğim tek şeydi. Ben seçmediğim sürece kimsenin benden alamayacağı bir şeydi."

Çenesi gözle görülür şekilde geriliyor, tüm yüzü gözle görülür şekilde geriliyor. Elini uzatıp parmak eklemlerini yanağımda hafifçe gezdirirken bakışlarımı tutuyor. "Bunun ben olmasını istedim."

Aman Tanrım.
Bu adam. Bu
adam. Adam.

Yumuşak sesim geri döndü. "Ben de senin olmanı istedim. Bütün ışıklarımı yakıyorsun, Maverick."

Gülümsemesi parlıyor ve tam olarak bunu yapmaya devam ediyor, kalbimin, zihnimin ve bedenimin her gölgesinde, ruhumdaki her bulutta beni ısıtıyor. Bunu nasıl yapıyor?

Racer bile "Mavewick "e bayılıyor!

"Racer seni görebildiğim ve onun göremediği için beni kıskanacak," diye sevinçle söylendim.

Gülüyor. "Şu küçük adam mı? Seninle en çok vakit geçiren o. Onu her gün kıskanıyorum."

"Ahh! Ama öpücüklerimi almıyor."

Ne söylediğimi fark ettiğimde gözlerim açılıyor ama Maverick'in gözleri o kadar parlak yanmaya başlıyor ki bunu söylediğime hiç pişman olmuyorum.

Eğilmeye başlarken bir elini aramızdaki çimlere koyuyor ve ben yavaşça sırt üstü uzanmaya başlıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Gece bizi sarıyor. Ve o kadar yakın ki, tek gördüğüm gözleri.

Onu içimde istiyorum. Baş başa, mahremiyet içinde. Bunu tekrar çok istiyorum.

Hayır.

Bundan daha fazlasını istiyorum. Kişiliğinin her küçük katmanını, her hırsını, her düşüncesini, her anısını görmemi istiyorum... ve onun tarafından görülmek istiyorum, umutsuzca istiyorum. Bütün benliğimin.

Hormonlarım çıldırmış bir halde burada yatarken kendime, o nefes verirken bana bunu yapana kadar seksi hiçbir şey yapmayacağımı söylüyorum.

Yerinden kıpırdıyor, bana uzun uzun bakarken elleri yanlarında hafifçe kıvrılıyor.

Ona daha da uzun süre bakıyorum.

Şu anda Avenger'a bakıyorum.

Gözleri. Tenimde sıcak, çarşaf pençesi gibi seks hissi uyandırıyorlar. Kalçalarımı onunkilere sürtüyorum. İnliyor.

"Reese."

Bacaklarımı açarak onu ağrıyan tarafıma yaslıyorum ve başımı eğerek ellerimi saçlarının arasına sokuyorum.

Uzun, çok uzun bir süre öpüşüyoruz ve beni ne kadar çok istediğini her öpüşte, vücudundan yayılan gerginlikte hissedebiliyorum. Kendini tutuyor ve bunu benim için yaptığını bilmek beni içten içe zayıflatıyor.

"Seninle bir dağın tepesindeymişim gibi hissediyorum," diye fısıldıyorum boynumu öperken. "Asla aşağı inmeyelim."

Bana bakarak kollarımı başımın üzerine doğru açtı. "Sana başka bir seviyede olduğunu hissettirmek istiyorum ve bunun için elimden gelen her şeyi yapacağım." Bana gülümserken gözlerinde kararlılık parlıyor. "Seni nasıl gördüğümü sana göstermek istiyorum. Seninle ilgili her şey beni çıldırtıyor. Her açıdan karşı konulmazsın, Reese. Konuşman, hareketlerin, tadın." Yüzünü yüzüme bastırıyor, dudaklarımın tadına kısa bir süre bakıyor, sonra metal gözleriyle beni tekrar eritiyor. "İnanılmazsın, Reese." Kollarını gövdemin etrafına doluyor ve öpücüğü için beni yukarı kaldırıyor.

Ve ağızlarımız tekrar birleşti ve inanılmaz hissediyorum. İnanılmaz.



Karanlıkta, çimlerin üzerinde öpüşüyoruz. Artık konuşmak yok. Sadece fısıldaşıyoruz. Sadece birbirimizi tanımak. Birbirimize dokunmak. Birbirimizi öpmek.



İki saat sonra geri dönüyoruz. Otele doğru yürürken ben kıyafetlerimi düzeltiyorum, o da kapüşonunun fermuarını çekiyor.

Oraya giderken elimi tutuyor ve koşmak yerine yürüyoruz. Birbirimizden ayrıldığımız anı uzatıyoruz.

Otelin garaj yolunun köşesine vardığımızda, "Yarın dövüşeceğim, Reese," diyor.

"Biliyorum."

"Öpücüğüm," diyor.

Elini tutup açıyorum, sonra avucunu öperken için için yanan gümüş bakışlarıyla karşılaşıyorum. Elini tekrar kıvırıyor ve sırtıyor.

"Reese. Bana Oz'a nasıl yardım edeceğimi söyle," diyor yumuşak bir sesle.

Gözlerim açılıyor ve kalbim hem onun hem de Oz için sızlamaya başlıyor. "İyileşmek istiyor mu?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum." Başını sallıyor, elini üzerinde gezdiriyor, yüz ifadesi hayal kırıklığıyla geriliyor.

"Onunla konuşmamı ister misin?"

"Hayır," diyor ani bir korumacılıkla, ama yüzünde bir kararlılık parıltısı beliriyor. "Bununla işin bitti. Ama ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Kendine yardım etmezse bunu yapamazsın. Oz'un onsuz daha iyi olacağına inanması gerekiyor. Bunun üstesinden gelebileceğine inanması gerekiyor."

Başını sallıyor, o yavaş teşekkür gülümsemelerinden birini takınıyor ve uzaklaşıyor.

"Maverick."

Dönüyor.

"Dövüş yarın gece, değil mi?"

Başını sallıyor. Ona doğru yürüyorum, ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve hızla dudaklarını öpüyorum.

"Diğer öpücük eğlence içindi. Bu şans için."

Sonra kalçalarımın tutup beni kendine çekiyor ve biraz daha sert öpüyor. Derin, sahiplenici ve ıslak. Ve dedi ki, "Sana aşığım, Reese."

Ve kapüşonunu kafasına geçirerek uzaklaşıyor.

OTUZ YOK

Reese

Miles: Boston yarı finalleri için uçak biletlerimizi aldık. Gabe, Avery ve ben

Ben: Bu harika.

Miles: Hepsi bu kadar mı? Hmm. Oraya gittiğimizde senden biraz daha kelime koparmam gerekecek.

Miles: Dövüş için bize bilet bulabildin mi?

Ben: Pete siz üçünüzü ikinci sıraya koydu.

Miles: Pete kim?

Ben: Remy'nin asistanı.

Miles: Harika. Sabırsızlanıyorum. Bekle, dövüşe bizimle gelmiyor musun?

Ben: Hayır. Ama Boston'da görüşürüz.

Maverick Cage'e gönderilmemiş mesaj, sabah 3:02: Ben de sana aşığım

OTUZ BİR

DAHA HIZLI

Maverick

Hızlanıyorum.

Rakibimin hamlelerini tahmin etmekte daha iyiyim. Tate'le ringde tekrar dövüştüm ve iki raunt dayandım. Beni nakavt etti ama bu sefer neredeyse hiç kesmedi. Vücuduma saldırdı ve beni yıprattı.

Biz de antrenman yapıyoruz.

O lanet bir canavar, ama onu yere sermeye kararlıyım.

Miami'de kaldığımız sırada adamlarından bir telefon aldım. "Maverick, ben Riley. Bu öğleden sonra Rem'le antrenman yapmaya hazır mısın?"

"Ben kalktım. Yakmam gereken biraz buhar var." Oz'un tekrar uyukladığı sandalyeye bakıyorum. Son üç gündür Oz'un peşine takılmış, içmesini engellemeye çalışıyordum. Yine de arkamdan içmenin bir yolunu buluyor: banyoda, kestirdiğini söylediğinde ya da bize yemek hazırladığında.

Eldivenlerimi spor çantama tıktırdım, yeni bir tişört giydim ve spor salonuna doğru yola çıktım.

Tate yalnız çalışmayı seviyor. Bu, rakiplerinin onu çok fazla incelemesini engelliyor ve aynı zamanda odaklanmasını sağlıyor. Çoğu dövüşçü rakiplerinin antrenman rutinlerine bir göz atmasına izin vermek istemez. Ancak değerli bir rakiple antrenman yapmak sizi daha iyi yapar ve hem Tate hem de ben bunu biliyoruz. Bir gün, sadece en değerli rakiplerimle antrenman yapmayacağım. Ben

etrafımda koca bir spor salonu varken tek başıma antrenman yapacağım. Sadece ben, çantalar, halkalar, antrenörüm ve önüme attıkları birkaç antrenman partneri.

Tate halatla ısınıyor. "İntikamcı," diyor ve ipi ayaklarının dibine bırakıyor.

"Tate."

Pete ipi geri alır ve duvara asar. "Oz nerede?" Tate kaşlarını çatarak sorar.

Spor çantamı bir bankın üzerine bırakıyorum ve ellerimi bantlayabilmesi için Riley'ye başımı sallıyorum. "Cenazeni planlamaya yardım ediyorum. Onları bu kadar meşgul ettiğin için ekibinin yardıma ihtiyacı olabileceğini düşündüm."

Koçu bıyık altından gülüp Tate'in ellerini bantlarken bana bir bakış atıyor. Tate bana anlamlı bir bakış atarak, "Koçun senin ikinci çift gözündür," diyor. Sanki daha iyi bilmem gerekiyormuş gibi. "Bu bir takım sporu. Koçunuz sizin takımınızdır. Senin ekstra gözlerin. Eğer koçun yardım etmiyorsa, o zaman orada yalnızsın demektir. Yalnız mı olmak istiyorsun?"

Parmaklarımı kıvrıp bantları test ediyorum ve Tate'e bakmadan önce Riley'ye tekrar başımı sallıyorum. "Bana kalırsa yukarıda sadece sen ve ben varız."

"Yanlışı. Yukarıda sen, burada da ben ve Lupe varız." Koçunun sırtını tokatlıyor. "Sana karşı ikiye biriz."

İkimiz de ellerimizi eldivenlerimizin içine sokarken "Oz iyi," diye homurdanıyorum.

Hazırlanıyoruz ve başlıyoruz. Benimle antrenman yapmayı sevdiğini söyleyebilirim. Biz idman yapmıyoruz, dövüşüyoruz. Başlık yok; bu bir maç. Tekrar ve tekrar. İkimiz de ringdeyken adrenalin tavan yapıyor. İkimiz de rekabetçiyiz, güçlüyüz, zekiyiz.

Dans ederiz, kaçarız, karşı yumruk atarız, yumruklarız. Eğiliyor, sallanıyor, vuruyor, ısıkalıyor ve her zamanki gibi kanlı ve terli bir şekilde bitiriyoruz. Öğle yemeği molası veriyoruz ve antrenörü kafeterya masasının kendi tarafına onun için bazı güç içecekleri koyuyor. Otomatlardan bir şeyler alıyorum ve onun karşısındaki koltuğa geçip sandalyeye oturuyorum.

"Bunu mu yiyorsun?" Granola barları ve kolamı işaret ediyor.

Yemeğime bakıyorum. Karbonhidrat. Enerji. Tek gördüğüm bu.

Başka bir şey görüyor. "Dinleyin. Vücudunu yıkmakta sorun yok, ama onu yeniden inşa etmelisin, hem de olabildiğince hızlı değil, DAHA HIZLI. Abur cubur yeme." Onu alıp birkaç metre ötedeki çöp kutusuna atıyor ve benim için bir Muscle Milk şişesi açıyor.

"Nasıl olsa dövüşebilirim. Vücudumun koşmak için senin süslü yiyeceklerine ihtiyacı yok."

Güç içeceğini masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor. "Dışarıdakilerin hepsi sadece dövüşçü. Sadece bir dövüşçü olma, her şeyden önce bir sporcu ol. Vücudunun en iyi durumda olması gerekiyor, beni duyuyor musun? Vücudunuz en iyi durumda olmadan, enerji için en iyi malzemelere sahip olmadan dövüşemezsiniz."

"Şefime söyleyeceğim." Kaslı Süt'ümü kadeh kaldırır gibi kaldırıyorum ve yudum yudum içiyorum.

Buna gülüyor, sonra bir an bana bakıyor. "Glutamin al. Ve oksijen solur gibi protein ye."

Ringe geri dönüp tekrar dövüşüyoruz. Güç, taktik, hız ve hassasiyeti tartışıyoruz.

Onda herhangi bir zayıflık göremiyorum. Tüm seanslarımızdan sonra bile.

Ta ki karısı salona girene kadar.

Yumruk atmayı bırakıyor ve ona bakıyor. Kahretsin, ona sırtlıyor. Yumruğu savurdum ve çenesini kırdım. Sonra da gülüyorum.

Beni gülmekten kıldı geçirdi.

Dudağımın kenarındaki kanı temizliyorum, sonra Tate karısıyla konuşmak için iplere doğru yürürken başımı sallıyorum.

İşte o zaman spor salonunun penceresinden Reese'i gördüm. Cam renkli. Ben onu görebiliyorum ama o beni göremiyor. İleri yürüyüp iplere yaslandım, büyülenmiş gibiydim.

Racer kucağındayken yerinde yürüyor ve parmağını şakacı bir şekilde Racer'ın gamzesine sokuyor. Gülümsüyor. Mutlu. Canlı. Genç. Ve o benim.

Racer'ın söylediği bir şeye başını sallayarak pencerenin önünde bir aşağı bir yukarı yürümesini izliyorum. Eldivenimle ipi tutuyorum, kalbim yepyeni bir ritim kazanırken kendimi destekliyorum. Reese'in ritmi başım hariç her yerime kan gitmesini sağlıyor. Onun için açlıktan ölüyorum; artık hiçbir şey beni doyurmuyor. Ne yemek, ne kazanmak, ne de dövüşmek. Gözlerim kalçalarının kıvrımlarını yalayıp yutuyor. Kışının kıvrımını. Göğüslerinin kıvrımı. Alt dudağının kıvrımı. Kirpiklerinin kıvrımı.

Onu yemeğe götürmek istiyorum. Ona bir şey yedirdiğimde parmaklarını yalayıp yalamayacağını, parmaklarımı yalayıp yalamayacağını bilmek istiyorum. Ne sipariş edeceğini bilmek istiyorum, salata mı, biftek ve patates mi, yoksa makarna mı? Ne içeceğini bilmek istiyorum.

Sabahları esniyor mu bilmek istiyorum. Eğer saçları karışmış bir şekilde uyanıyorsa, saçlarının karışmış olmasını istiyorum ve benim yüzümden karışmış olmasını istiyorum.

Brooke onunla dışarıda buluşuyor ve gitmeye başlıyorlar. İçimden onun peşinden koşup beni öpmesini istemek geliyor. Şans için değil. Hiçbir şey için değil ama kafam güzel olduğu için.

Ama bunun yerine bu ringdeyim... Reese'in uzaklaşmasını izlerken nefes alıyorum, vücudum bir yay kirişi gibi gergin. O ağız sulandıran, tatlı, hoş, güçlü, kadınsı küçük bir şey ve ben onun için deli oluyorum. Nereye gittiğini bilmek istiyorum. Ne zaman kollarıma döneceğini bilmek istiyorum. O gece onunla sevişmeme neden izin verdiğini bilmek istiyorum. Neden onunla parkta öpüşmeme izin verdiğini. Neden beni istediğini ama beni istemediğini. Onu ne kadar sarhoş ettiğimi bilmek istiyorum. Ve evdeki adamın ona benim hissettiğim şeyleri hissettirip hissettirmediğini bilmek istiyorum.

"Karıma bakmaktan bıktın mı?" Hırıltı arkamdan geliyor.

Dönüp Tate'in öldürücü bakışlarına bakıyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Senin bir zayıflığın olmadığını düşünmeye başlamıştım."

"Oh, ben ölümlüyüm, tamam." Onların gidişini izliyor. "Ne zaman kavga etsem, karıma bakasım geliyor. Bana bakıyor mu diye."

"Öyle mi?"

"Her zaman." Sırıttıyor.

"Neden hiç bakmıyorsun?"

"Bu dürtüye hakim olamıyorum."

"Bunu sana karşı kullanacağım, farkında mısın?"

"Güzel. Bu bana bakmayı bırakmayı öğretecek. En azından dövüş sırasında."

Dövüşten bahsetmişken, iplerden uzaklaşıp eldivenlerimi birbirine vuruyorum.

"Hakkını vermeliyim Maverick, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi antrenman partnerisin." Ortaya doğru gidiyoruz ve o gözlerini kısıyor. "Bana birini hatırlatıyorsun."

"Babam."

Tarihteki en nefret edilen savaşçı.

Kaşlarını kaldırıyor, başını sallıyor ve "Ben" diyor.

Nefes veriyorum.

Rahatladım.

Sonra kaşlarımı çattım. "Senin gibi olmak istemiyorum. Senden daha iyi olmak istiyorum."

"Devam et. Her gün ben de kendimden daha iyi olmak istiyorum." Ve devam ediyoruz.

Dans etmeye, kaçmaya, karşı yumruk atmaya, yumruklamaya geri dönün. Güç, taktik, hız, hassasiyet tartışmalarına geri dönüyoruz. Eğiliriz, sallanırız, vururuz, ıskalarız ve her zamanki gibi terler ve kanarız.

Ama bu sefer oyunum kapalı.

O kadar kötü ki, ağızımdan kan gelmeden ve gözümdeki aynı kesik sürekli açılmadan üç raunt dayanamıyorum.

"Aklın nerede senin?" diye çıkışıyor, kızgın bir şekilde. Daha önce hiç bu kadar berbat olmamıştım.

Tekrar geçip geçmediğini görmek için arkama baktığım gibi pencereye de bakıyorum.

"Ah, anlıyorum. Ondan hoşlanıyor musun?"

"Bana uzak durmamı söylemeyecek misin?" Kesiği geçici olarak tamir ettirirken gözümü kapattım.

Kaşlarımı çatarak ve onun için savaşmaya hazırlanarak döndüğümde kaşlarını kaldırdı ve şöyle dedi: "Ben onun babası değilim. Ne de senin."

Vurduk.

"Onu hak edemeyeceğinizi düşünüyorsanız peşinden gitmeyin."

Bana tekrar vuruyor ve ben onu engelliyorum, sonra da yumrukluyorum. Geri çekiliyor ve etrafta dolaşıyor. Ben de öyle. "Önce onu hak et. Sonra peşinden git."

"Deniyorum."

"Her gün karımı hak etmeye çalışıyorum. Reese onun kuzeni. Benimkilerden biri. Ona iyi bak, yoksa ben sana bakmak zorunda kalacağım ve intikamını alacak başka bir şeyin kalmayacak." O kanca atıyor ve ben savuşturuyorum. Bir açıklık görüyorum ve onu kullanıyorum.

Yan tarafına üç kez hızlıca vuruyorum, sonra geri çekiliyorum. "Anlaşıldı."

Yine sinsice dolaşıyoruz.

"Ona o peniyi veren sen misin? Hani şu sürekli baktığı?" diye sorar, eğlenerek.

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Siktir git. Elimdeki tek şey buydu."

Başını sallıyor, gözlerinde yeni bir saygı beliriyor. "Böyle savaşmaya devam edersen yakında ona dünyayı verebilirsin."

Kararlılıkla dişlerimi sıkıyorum ve sadece başımı sallıyorum, çünkü kazanırsam saygı göreceğim. Babamdan daha iyi olduğumu kanıtlayacağım. Tate onu hak etmediğimi düşünmeyecek, kimse düşünmeyecek.

Ve Tate'e Reese'in birden fazla yönden zaten benim olduğunu söylemiyorum. Hâlâ onu hak etmeye çalıştığımı ve onu hak etmek için öleceğimi. Ama o zaten benim. Bunu biliyorum ve onun da bilmesi için sadece zamana ihtiyacım var.

Üç dakika daha dövüştükten sonra nefes almak için köşelerimize çekildik.

"En zorlu dövüşüm kim? Yarı finalde mi?" Ona sordum.

Sandalyesinde öne doğru eğilir. "Kendin. Her zaman

kendin. Hak ettiğinizi düşünmezseniz kazanamazsınız. Diğer

bundan daha mı fazla?" Bu soru üzerine biraz daha düşünür. "Taz çok hızlı. Toro lanet bir köfte. Suratına bir yumruk yersin ve geceyi bitirirsin. Her zaman başı dönene kadar etrafında dans ederim, sonra kafasına vururum. Göt deliğinin en az etli kısmına." Omuz silkiyor. "Vücuduna da vurabilirsin ama daha fazla darbe alırsın ve eğer ondan önce bitkin düşersen ..."

Başımı salladım ve düşündüm, sonra ona diğerlerini sormaya başladım. Twister, Spidermann, Hot Shot ve Libertine. Ve ilk defa, Tate'in söyleyeceklerini isteyerek dinliyorum.

OTUZ İKİ

BENİMLE GEL

Reese

"Maverick'le antrenman yapıyordun," diyor Brooke, üç blok ötedeki şişme çocuk partisi yerine giderken.

Kalbim çift dip yapıyor, pirouette yapıyor ve adını bile bilmediğim başka şeyler yapıyor.

Neredeyse yürümeyi bırakacaktım.

Yine de tek söylediğim "Oh". Kulağa çok hoş geliyor.

Ama vay be. Tüm söyleyebileceğin bu mu, Reese?

Çünkü çok daha fazlasını söylemek istiyorum. Çok daha fazlasını sormak. "Mavewick benim dostumdur," diyor

Racer, küçük yüzünü şişirerek

Göğüs.

"Maverick'i nereden tanıyorsun? Onu iki kez gördün," diye alay ediyor Brooke Racer'ın saçlarını karıştırarak.

Racer başını sallayarak "Uh-uh," diye reddediyor.

"Onunla daha önce parkta karşılaşmıştık," diyorum telaşla.

Lütfen, lütfen, Racer, Maverick'in parkta Reese'i yanağından öpmesi hakkında bir şey söyleme.

Lütfen Maverick sana bakarken Reese'in onun kollarında uyuduğundan bahsetme. . . .

Sonsuza kadar senin köle hikayecin olacağım!

Ve kığım ne kadar zıplarsa zıplasın ve Maverick izliyor olsa bile seni bebek arabasında sertçe itiyorum.

Racer neyse ki başka bir şey söyleyemeyecek kadar varış noktamızı gözlemekle meşgul.

"Parkta mı? Gerçekten mi?" Brooke ona soruyor. Sonra bana bakıyor ve içimde bugün neyse ki saçlarımın örttüğü kulaklarıma kadar tırmanan bir sıcaklık hissediyorum. Kadınsı bir iç çekişle, "Kesinlikle geldikleri kadar muhteşem," diyor.

Ve sanırım az önce duyduğum küçük, acı verici inilti benimdi. "Tanrım, biliyorum."

Kaşları endişe içinde saç çizgisine doğru kalkıyor. Ve temkinli bir şekilde ekliyor, "O aynı zamanda tehlikeli. Onun hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Niyetlerini."

"Biliyorum, ama ..." Kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Bazen sadece bilirsin. Birini. Sence de öyle değil mi?"

"Doğru." Başını sallıyor ve düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüyor. "Bazen Remington'ın bu sezonu huzur içinde bitirmesini diliyorum. Neden istiyor ki..." Başını sallıyor, dudaklarını daha da sıkıyor ve sonra iç çekiyor. "Koç Lupe, Scorpion'un mirasına yardım ettiğini söylüyor. Ama gerçek şu ki, Reese"-sesini alçaltıyor-"Remington Maverick'e inanıyor. Remy onun mirasının Maverick olduğundan emin olmak istiyor."

İçim yanıyor. Maverick için umutla yanıyorum. Benim için. Bizim için.

Brooke'a daha önce hiç böyle hissetmediğimi söylemek istiyorum. Onunlayken kendimi ışık gibi hissettiğimi söylemek istiyorum. Utangaç hissetmediğimi.

Ya da yargılanmış.

Yaşadığımı, patladığımı, özgür olduğumu, kabul edildiğimi ve anlaşıldığımı hissediyorum.

Ve çok dışı. Ve çok iyi.

Ve sırf Maverick Cage'in bana bakışları yüzünden çok güzelim.

Ve . . . Bence bu aşk.

Aşkın kimyasal bir şey, beyinle ilgili bir şey, hormonlarla ilgili bir şey olduğunu söylüyorlar.

Ne derseniz deyin.

Uykusuz, iştahsız, onunla birlikte olmaktan, onunla konuşmaktan, onu düşünmekten başka bir şey istemedim vızıldıyorum ve takıntılıyım.

Gerçekten, hayatımda ilk kez aşık oldum.

Miles'la olduğu gibi sakın bir aşk değil, aşık olmaya çalışmanın mantıklı olduğu bir aşk.

Bu aşkın hiçbir anlamı yok. Karmaşık, kafa karıştırıcı ve korkutucu ve hâlâ ona karşı kötü hislerim var ve hâlâ bunu hissediyorum. Aceleye geldiğini biliyorum, tehlikeli olduğunu biliyorum ve belki de biraz lanetli olduğunu biliyorum ama bunun doğru olduğunu da biliyorum.

Tüm bunları söylemek istiyorum ama anlamamasından korkuyorum. İşte bu. Beni. Bizi. Maverick'ten başka kimsenin anlamamasından korkuyorum.

Şişme kapalı oyun alanına girerken sessiz kalıyorum.

Bunun yerine "Ne kadar süre antrenman yapacaklar?" diye soruyorum.

"Kesinlikle bütün gün." İçeriye bilet almak için durdu. "Gerçi Remington bugün benimle erken koşacağına söz verdi. Yediye kadar evde olur. Spor salonu o gün için dolu. Kullanmak ister misin?" Racer'ı içeri götürüyor, ben onu takip ederken omzunun üzerinden bana bakıyor. "Racer'ı bebek arabasında yanımıza alabilirim."

"Emin misin?"

"Eminim. Bunu kullan."

Ben de öyle yaptım.



Oraya vardığımda saat 19:11'di. Spor salonunun ışıkları kısık ve fonda müzik yok. Onun yerine, çok uzaklarda yıldırım hızıyla vurulan hız torbasının ritmik sesleri karşılıyor beni. Bir parçam Remy'nin kalmaya karar verip vermediğini merak ediyor, ama ağırlıkların ve ringin yanından geçip

uzak köşede, hız torbasını öldüren Remy değil. Oh, siyah saçlı ve uzun boylu, tamam ve yarın yokmuş gibi kaslı, ama hız torbasındaki adam Maverick.

Göğsü çıplak, üzerinde düşük belli eşofman altından başka bir şey yok. Dövmesi canlı, vurdukça tüm kanatlı ihtişamıyla dalgalanıyor. Pazuları esniyor. Omuzlar sıkılıyor. Karın kasları sıkıyor.

Seni incitiyor muyum? . ?

Bana binişinin görüntüleri kafamın içinde yüzüyor. Ellerin üzerinde dolaştığı görüntüler. Meme ucum ağzının içinde kayboluyor. Ben, dolduruluyorum. Ele geçiriliyorum. Pervasız olmak. Özgür olmak.

Bir an sessizlik içinde Maverick'i izledim. Huşu içinde. Tüm o erkek gücü, yumruklarını ölçerken mükemmel bir şekilde kontrol ediliyor. Her biri inmesini istediği noktaya iniyor, tam isabetle, ustalıkla vuruyor, bir kol diğerinin ardından yuvarlanıyor.

Ona bakmak için pek fırsatım olmuyor, çünkü baktığımda genellikle Maverick'in bana baktığı gerçeğiyle karşılaşıyorum.

Ama şimdi hız torbasına konsantre oluyor, haftalar önce o spor salonunda bana sırtını dayayan kapüşonlu adamla aynı adam.

Kasları biraz büyümüş. Biraz bronzlaşmış görünüyor, belki de dışarıda koşmuştur? Kordonlu görünüyor. Daha erkek. Daha yetişkin. Şimdiye kadar gördüğüm tüm dövüşçülerden daha tehlikeli - çünkü ondan nefret edenlere onun kadar kanıtlayacak şeyi olan kimse yok.

Duvara yaslanıp profilindeki konsantrasyon ifadesini izliyorum. Çok ölümcül, çok sessiz. İzlediğim her saniye, mutlulukla karışık, dayanılmaz derecede acı veren bir arzu hissinin göğsümü sıkıştırdığını hissediyorum.

Vurmayı bıraktı.

Nefes ver.

Ve derin düşüncelere dalmış gibi yavaşça kaşlarını çatıyor. Beni hissetti mi?

Dönüşmeye başlıyor.

Beni hissetti.

Çünkü döndüğünde bakışları hiç durmadan kayıyor ve beni olduğum yere mıhlıyor. Gözleri benimkilerle birleştiği anda için için yanıyor. Ve benim içim yanıyor.

"Otele dönüyorum, sadece bir merhaba demek istedim," diyorum gergin bir şekilde. Onunla konuşurken sesim bile yumuşak çıkıyor. Her şeyim yumuşuyor.

Bir süre bekliyorum ve ben beklerken dudaklarının kenarlarında muhteşem bir gülümseme beliriyor.

"Merhaba," diye bitiriyorum elimi beceriksizce kaldırarak.

Gözlerini benden hiç ayırmadan eldivenlerini ters kollarıyla çıkarıyor ve ben yavaşça elimi indiriyorum.

Yaklaşmaya başladı.

"Merhaba" diyor. Özür dilemeden, tereddüt etmeden ya da pişmanlık duymadan gözlerindeki o ıslaklıkla ve o bakışla yürüyor. Dün gece seni kollarımda hatırlıyorum, Reese.

Bu anıyı hatırlayınca sertçe nefes alıyorum, bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye atmam gerekiyor ve bunu yaptığımda bana hâlâ o güçlü gülümsemesiyle bakıyor.

Sevilmek istediğimi sanıyordum. Ama şimdi fark ediyorum ki, sadece sevilmek istemiyorum. Tek bir adam tarafından sevilmek istiyorum. Bu adam tarafından.

Hiç endişeli ya da kaygılı görünmüyor. Terlemek, yumruk atmak ve diğer erkeklerin kıcını tekmelemek için doğmuş gibi çalışan bir adam gibi memnun görünüyor. Günün sonunda kızı elde edeceğini bilen bir adam gibi ya da kızı zaten elde ettiğini bilen bir adam gibi. Kız henüz "seni seviyorum" dememiş olsa bile. Tate'lerle birlikte olsa bile. Ve Miles hala dışarıda bir yerlerde.

"Boston'a ne zaman gidiyorsun?" diye soruyor, çenemi tutuyor -aynen böyle- ve dudaklarımdan öpüyor -aynen böyle.

Yutkunuyorum.

"Yarın." Dizlerim.

Zavallı karıncalanan ayak parmaklarım.

"Benimle gelir misin?" diye sorar.

"Ne demek istiyorsun?"

"Benimle Boston'a gel, Reese. Yarı finaller için."

"Seninle seyahat etmek gibi mi?"

Başını sallıyor.

Gözlerim açıldı. "I . . . EVET."

"Otele vardığında bana seyahat bilgilerini mesaj at. İkimizi de öğlen uçağına bindireceğim."

Ben ve o, birlikte.

Bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. Sadece bunu başaracağımı biliyorum. Brooke her zaman çok anlayışlı ve Racer da uçaktayken her zaman babasının yanında. Tate'lerin beni reddetmesini aklım almıyor.

Başımın arkasını okşuyor, sonra beni bir santim daha yaklaştırırken bir eliyle saçlarımı yumrukluyor. "Seni yemeğe götüreceğim, güzel bir yere. Sonra da seni oteline bırakırım."

Kendimi başımı sallarken

buldum. "Tamam." "Sana onayı

göndereceğim." "Sana

bilgilerimi göndereceğim."

Muhtemelen uzak durmalıyım, ama bunun yerine öne doğru eğiliyorum ve o da yaklaşıyor, beni kollarının arasına alıyor, böylece ağzım onunla aynı hizaya geliyor. Ve beni öpüyor, ayak parmaklarımı kıvıran, külotumu buruşturan bir öpücük.

Beni yere bıraktı ve kışımı okşadı. "Git o zaman. Bana mesaj at." "Atarım."

Kapıya doğru gidiyorum. Omzumun üzerinden ona son bir kez bakıyorum. Maverick de aynı yerde duruyor ve onu sahiplenici bir şekilde kışma bakarken yakaladığımda, Himalayalar'ı daha önce hiç olmadığı kadar sevmeye başlıyorum.

Otele vardığımda oturma odasında Tate'lerin koşudan dönmesini bekliyorum. Dışarıda Racer'ın konuşmasını duyuyorum ve kapıyı açıyorum.

"Selam çocuklar," diyorum geniş bir gülümsemeyle.

"Reese." Remy yanımdan geçip gidiyor, Racer'ı omuzlarında taşıyor. Brooke bebek arabasını itiyor ve ben de katlamasına yardım ediyorum.

"Boston'a tek başıma gitmemin bir sakıncası var mı? Bir arkadaşım ile buluşacağım" dedim.

Bebek arabasını köşedeki duvara yaslamak için taşıyor.
"Oraya ne zaman varacaksın?"

"Otele mi? Saat 10'da. Belki akşam yemeğini de erken yeriz."

"Bizim için sorun yok. Sadece annene söyle ve kesinlikle sorun yok."

Racer, Remy ile birlikte yiyecek aradıkları mutfaktan,
"Hayır," diye emrediyor.

"Racer, hadi ama, bırak da Reese arkadaşının tadını çıkarsın," diyor Brooke, sonra gülümsüyor ve spekülatif bir şekilde bana bakıyor. "Erkek arkadaş mı?"

"Ben ... hayır. Sadece bir arkadaş."

Bilerek gülümsüyor. "Evdeki adam mı?"

Racer, "Wee benimle Wemy'nin uçağına geliyor," diye itiraz etmeye devam ediyor.

"Baba," diye belirtiyor Brooke. İnliyor ve bana bu çocukla ne yapacağım bakışını gönderiyor. "Hepimizin ona Remy dediğini duyuyor ve ona da öyle demeye kararlı. Ben de kendi kocama baba demeye başlayacağım, bakalım tutacak mı?"

Gülüyorum.

Remy başını kaldırdığında "Değil mi baba?" diye seslenir.

"Doğru," diyor bir galon süt çıkarıp Racer'a küçük bir bardak, kendisine de büyük bir bardak doldururken.

Brooke onlara katıldığında gülümsüyorum, sonra paramı çıkarıp odama gidiyorum, cep telefonumu çıkarıp Maverick'e bilgilerimi mesaj atmadan önce şanslı paramı bir aptal gibi öpüyorum.

OTUZ ÜÇ

BİRİNCİ SINIF

Maverick

Bugün çok **gerginim**. Uyuyamadım. Bütün geceyi rezervasyonlarımızı yaparak ve Reese'i götürmek için Boston'daki mükemmel restoranı seçerek geçirdim.

Ona onay numarasını ve uçuş saatlerini mesaj attım ve o da "Orada görüşürüz" diye cevap verdi.

Bugün sikim yanıyor. Bugün tüm vücudum yanıyor. Beynim yanıyor, tüm vücudum ona sarılmanın, ona bakmanın, onu tekrar benim yapmanın beklentisiyle uğulduyor.

Havaalanında beklerken mesajı tekrar okudum ve güvenlik kontrol noktasında bekletilip bekletilmediğini merak ettim. "Her gün mastürbasyon mu yapıyorsun Mav?" Oz sağımdan soruyor.

"Evet."

Zor biriyim. Ne olmuş yani? Bunu bana yapıyor. "Daha sık yap."

Ellerimi iki yanımda kenetliyorum ve nefes veriyorum, aşağı inmeye çalışıyorum. Oz ve ben biniş terminalindeyiz.

Reese'le yalnız kalmak istiyorum ama onu da yakından izliyorum. O ve onun "suyu". Su olmadığına adım gibi eminim. Ama en azından şimdi onu bu kadar yakından izlediğim için biraz azalttı.

Onun iyi olmasını istiyorum. İyi olmayı istemesini istiyorum.

"Ellerini onun üzerinden çekemeyeceksin. Bir kadına kafanla kur yapmalısın, sakinle değil."

"En iyi oyunumu oynuyorum, Oz. Gerçekten. İkinizi de yemeğe çıkaracağım. Güzel bir yere."

"Evet." Bir süre önce erkekler tuvaletinden gizemli bir şekilde getirdiği su şişesini, ceketinin cebinde olduğundan emin olmak istercesine okşuyor. "Tate seninle geleceğini biliyor mu?"

Sessiz kalıyorum.

Tate şu anda hassas bir konu. Oz onunla antrenman yapmamdan nefret ediyor. Düşmanla aynı yatağa girmenin ne kadar kötü bir fikir olduğunu saatlerce anlatabilir, falan filan.

"Evet, haklısın," diye kendi kendine cevap veriyor. "Tate gidip kendini becerebilir. Ya da seksi karısını."

"Oz. . ." Ona uyarıcı bir bakış attım. "Tate'e saygı duyuyoruz. Ve karısı. Değil mi?"

"Ben mi?" Oz soruyor.

"Hadi Oz, biz profesyoneliz."

Kaşlarını çattı. "Tate, karısının kuzenine sert davranışını öğrenince suratını dağıtacak."

"Tate biliyor, tamam mı? Ve beni durdurmayacak." Avuçlarımı kotuma sürtüyorum ve saate bakıyorum.

Hoparlörler ikinci kez tekrar açılır: "Şimdi uçağa biniyoruz ..."

Hat her saniye azalıyor. Ona mesaj atmak istiyorum.

Ona mesaj atamayacak kadar gururluyum.

Oz'un bana "sana söylemiştim" bakışıyla baktığının farkındayım.

Ayağa kalkıp adımlarımı hızlandırıyorum, sonra bir sütuna yaslanıp ellerimi kotumun içine sokarak bize doğru gelen aylakları tarıyorum. Biraz daha bekledim.

Ona mesaj attım.

İyi misin?

Onu aradım. Telesekreter açtı. "Reese? İyi misin? Ara beni."

Telefonumda mesaj var mı diye bakıyorum, yok. Biletimi kontrol ediyorum ve uçağın penceresinden dışarı bakıyorum.

Oz bana bakıyor, binen son adam.

Başımı salladım.

İç çeker ve içeri girer.

Ve uçağın taksi yapmasını izliyorum. Çizgiye doğru gidişini ve kalkışını izliyorum.

Uçak ufukta kayboluyor. İki saat daha bekledim. Elimi saçlarımın arasında sürüklüyorum, tekrar tekrar. Sonra üç saat.

Dört saat sonra bilet gişesine gidip biletimi ekonomi sınıfına çevirdim.

Tek başıma birinci sınıfta uçmak gündemimde yok.

OTUZ DÖRT

RACER

Reese

O kadar çok ağladım ki şimdi hastanenin bekleme salonunda mavi bir sandalyeye kıvrılmış hıçkırıyorum. Hıçkırıyorum ve sonra usulca, kendi kendime, tekrar ağlıyorum. Bekleme odasında birkaç kişi daha var. Hepsi benden çok daha sakin, dergi okuyor ve beni duymuyormuş gibi davranıyorlar.

Bir ya da iki saattir burada bekliyorum. Bilmiyorum. Tek bildiğim, son birkaç saattir benim için Groundhog Day'in yaşandığı. Kafamın içinde aynı on dakikayı tekrar tekrar yaşamam dışında.

Yarışçı.

Biz trenlerle oynarken Brooke eşyalarını toplamayı bitirip beni almaya geldi ve ben de havaalanına doğru yola çıkabildim.

Daha fazla tren. Ben, huzursuzlanıyorum, saate bakıyorum, cebimdeki kuruşa bakıyorum.

Yarışçı, trenlerden birinin raydan çıkıp durmasına sinirleniyor.

Ben . . . pisti tamir ediyorum.

Racer. . . arkam çok sessiz.

Arkam çok sessiz.

Arkamda nefes almıyor.

"Hey."

Remy'nin sesini duyuyorum ve irkilerek doğruluyorum, gözyaşlarımı siliyorum ve ayaklarımı yere koyuyorum.

Yanına geliyor. "O iyi," diyor, alçak sesle ve eşit bir şekilde.

Avucumdaki kuruşu bakıyor, eve dönüş kapısına bakan kayıp bir ruh gibi baktığım kuruşu.

Kuruşumu kot pantolonumun cebine sıkıştırıyorum; dördüncü tekerde boğulurken Racer'ın yanında oturan üç tekerlekli trenin görüntüsü hâlâ aklımdan çıkmıyor.

Kuruşumu bırakıp elimi çekerken elim titriyor ve gözlerimin yeniden yaşarmaya başladığını hissediyorum. "Çok üzgünüm, Remy." Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum ama aptal gözyaşlarım akıyor.

Yardım için bağırdığımda Remy Racer'ı ters çevirmişti ama tren tekerleği nefes borusuna sıkışmış gibiydi. Acil servis üç blok ötedeydi ve buraya gelene kadar nefes aldığımı sanmıyorum.

"O iyi. Tamam mı?" Babacan bir tavırla omzumu okşuyor ve Racer ile Brooke'u kontrol etmek için geri dönüyor.

Az sonra üçü birden dışarı çıktılar ve Racer beni gördü, sonra arkasını dönüp yüzünü babasının boynuna gömdü. Sanki ben bir hainmişim gibi. Sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi. Çünkü başarısız oldum.

Brooke'un gözlerinin içine

bakamıyorum. "Brooke, özür dilerim."

Başını sallıyor, yüzü de ağlamaktan kızarmış.

Gözyaşlarımı siliyorum ve onları dışarıda, Pete'in cipi garaj yoluna çektiği yerde takip ediyorum. Onu arabaya getirdiklerinde, Racer'ın artık mor olmadığını fark ediyorum, ama yüzü Brooke'un ve muhtemelen benimki gibi kıpkırmızı.

Racer'ı kendime doğru çekmek istiyorum ama o hâlâ babasının göğsüne kıvrılıyor ve gözlerimden kaçıyor. Böyle bir anda tuhaf bir nedenle Maverick'in göğsünü düşünüyorum ve bana verdiği ve asla bırakmak istemediğim o göğse sahip olmak için bir kuruşunu bile verirdim.

Brooke bir süre sonra yumuşak bir sesle, "Uçağını kaçırdığın için üzgünüm," dedi.

Sessizce başımı sallıyorum.

"Miles'i ara ve onunla sonra buluş," diyor.

O anda Brooke'un Miles'la seyahat ettiğimi düşündüğünü fark ettim.

"Sanmıyorum..." Başımı sallıyorum. "Sadece bilmiyorum." Ben ve Miles hakkında bir şey bilmiyorum.

Peki ya ben ve Maverick?

Bana iyilikten başka bir şey yapmayan Tate'leri tekrar tekrar hayal kırıklığına uğrattıyorum.

Bunca zaman yalan söyledim, onların arkasına saklandım çünkü herhangi birinin ya da bir şeyin Maverick'i benden almasından çok korkuyordum.

Birdenbire her şey çok kasvetli geliyor, birdenbire kendimi umutsuz, hak etmeyen ve benim için şaşırtıcı ve beklenmedik bir şey olabileceğini umduğum için aptal gibi hissediyorum.

"Boston'a giden uçağa bindi mi?" diye soruyor.

"I . . . Bilmiyorum. Aceleyle hastaneye gittiğimizde telefonumu otelde unutmuşum." Telefonuma bakıyorum, artık Pete ve Riley otelden eşyalarımızı almışlardı ve söylemek istediğim şeyi söylemek için onu yüz yüze görmem gerekiyor.

Ama mesajlarını görüyorum ve kalbim acıyor. Ona mesaj atıyorum:

Gelemediğim için üzgünüm.

"Eğer uçağına yetişemezse," diye ekliyor Brooke, "ikinize birer çift uçak bileti alırım. New York'taki finallere gittiğimizde onu davet edebilirsiniz."

"Hayır," diyorum, sesim titrek. "Her şey yolunda. Teşekkür ederim." "Reese, korktuğunu biliyorum. Ben de korkmuştum.

Lanet olsun. Yardım için bağıırıyordum ama sana değil. Sorun yok." "Teşekkür ederim. Sanırım ben de bağıırdım."

Şu anda bağıırmak istiyorum. Şu an içimden çığlık atıyorum.

Havaalanına varıp devasa özel jete bindiğimizde ve Boston'a uçtuğumuzda Maverick mesajıma cevap vermemişti. Ben ailemle birlikte uçağın arka tarafındaki her zamanki yerime oturuyorum, ekip ise ön taraftaki kulüp koltuklarında oturuyor. Ancak Racer artık kucağımda

oturmak istemiyor. Pencereden dışarı bakarken kendimi
ıssız hissediyorum. Tek istediğim

Maverick'in göğsüne başımı koyacağım. Alkol istemiyorum, başka bir uçak bileti de istemiyorum. Şu anda o göğüsten başka bir şey istemiyorum.

Şu anda bir uçakta onun yanında oturuyor olmak isterdim.

Ona benim de sana aşık olduğumu söylemek istiyorum, çünkü kim bilir?

Bir an oynuyorsunuz, sonra hayat sizi oradan oraya savuruyor ve her şeyinizi elinizden almakla tehdit ediyor.

Tate ekibinin bunun bende nasıl bir etki yaratacağı konusunda endişeli olduğunu söyleyebilirim. Bakışlarını hissediyorum ve bahse girerim gidip bir şişe Johnnie Walker ya da görünürde herhangi bir şey içeceğimden endişeleniyorlar. Ama içmeyeceğim. Nefes alacağım, nefes alacağım ve bilinçli olarak yapmadan nefes alabilene kadar nefes alacağım.

Şu anda herhangi bir konuda iyi olduğuma inanmakta güçlük çekiyorum ama yine de bir şey olacağım.

Öğretmen olmayı düşünüyordum çünkü Racer ile geçirdiğim zamandan çok keyif alıyorum. Şimdi bırakın bir oda dolusu çocuğu, tek bir çocuğa bile bakabilecek kapasitede olup olmadığımı merak ediyorum. Ama yetenekli olmayı çok istiyorum. Yetenekli olduğuma inanmak istiyorum.

Remy'ye bakıyorum ve ona Maverick'in Scorpion olmadığını söylemek istiyorum.

Maverick azimlidir, saçmalamaz ve benzersizdir - sadece ona yardım ettiğiniz için hem kelimelerle hem de paha biçilemez küçük bir kuruşluk senetle teşekkür edebilen bir adamdır.

Ama her zaman olduğu gibi konuşmuyorum çünkü duyulacağımı düşünmüyorum.

Uçuş boyunca sessiz kaldım. Gideceğimiz yere yaklaşırken Remy dikkatimi çekmek için bileğime şakacı bir tekme attı. Başımı kaldırıyorum ve bana iPod'unu uzatıyor.

Titrek bir şekilde gülümseyip alıyorum ve karışık çalmaya başlıyorum, müzik başladığında gözlerimi kapatıyorum. Nefes veriyorum ve birkaç şarkı dinliyorum, bazıları benim için yeni, bazıları tanıdık. Ama Rachel Platten'dan "Fight Song" çalmaya başladığında, birden Maverick'e geri

dönüyorum. Ve Maverick de benimle.

O sadece benimle.
Ve artık yalnız değilim.



Otele varıyoruz ve odalarımıza yerleşiyoruz. Tate'lere ulaşmaya kararlıyım. Racer'a. Maverick'e. Ve kendime.

Racer benden uzak duruyor ama kapısını alıp oynamak isteyip istemediğini sorduğumda yanıma gelip bacağıma sarılıyor. Dizlerimin zerine çöküp onu sıkarken kalbim titriyor. "Özür dilerim. Seni seviyorum, Racer. Seni o kadar çok seviyorum ki, tahmin bile edemezsin. Sen benim dünyadaki en sevdiğim tren gibisin." Tutuşumu sıkılaştırıyorum ve kısa sürede sıkılıp kıvranıyor.

şeytani bir şekilde gülümsüyor ve kuruşuma bakıyor. Nesne ilgisini çekiyor ve almak için uzanıyor.

Ona vermekte tereddüt ediyorum ama veriyorum. Onu incelerken izliyorum. "Bu bir peni, iyi şans getirmesi için," diye açıklıyorum sessizce. "Ama sen yemeyin, sadece tutun. Ve bir dilek tut."

"Tamam," diyor.

Onu bir süre elinde tutuyor ve sanki dilek diliyormuş gibi gözlerini kapatıyor, sonra oynamak için trenleri çıkarırken onu tren kutusuna götürüyor. Onu bir kenara koyup raylarını inşa etmeye çalışırken bir gözüm kuruşta.

"Ne güzel bir resim." Kapıya bakıyorum ve Brooke bize sırtıyor. "Reese, burada eğlenecek vaktin olmadı," diyor diz çökerek. "Çocuklarla dışarı ık, Riley ve Pete şehre iniyor."

Başımı salladım. "Hayır, Racer'la çok eğleniyorum."

"Hadi, bu gece yetişkinlerle dışarı ık. Başka bir devre partisi var. Diane evde kalıyor ve ufaklıkla yatıya kalmayı teklif etti." Beni ikna etmek için gülümsüyor ve Racer'la oynamaya başlıyor, ben de isteksizce topuklarımın üzerine oturuyorum.

"Sizinle orada buluşacağım."

Başını sallıyor.

Çabucak bozuk paramı bulup cebime geri koyuyorum ve Pete'i elinde devasa boyuttaki deri ciltli ajandasıyla mutfakta görünce rahatlıyorum. "Pete, sana özel bir şey sorabilir miyim?" Dedim.

"Vur." Ajandadaki bir şeyi tarıyor, sanırım dövüş programlarını.

"Genelde tüm dövüşçülerin nerede kaldığını bilirsiniz. Değil mi?"

Dalgınca başını sallıyor.

"Dövüşçülerin ve otellerinin listesini görebilir miyim?"

Beni kardeşçe bir endişeyle incelerken gözlerini kısıyor, sonra isteksizce sayfaları çevirip bana listeyi gösteriyor ve ben de Maverick'i tarıyorum. Ajandayı ona geri veriyorum.

"Teşekkür ederim."

"Reese, bunu söylememe gerek yok," diye uyarır.

Bunun yanlış olduğunu, bir sonuca varmayacağını, onun intikamcı olduğunu, boyumdan büyük işlere kalkıştığımı biliyorum. Ama onu görmem gerek. Onunla konuşmalıyım. Neden başaramadığımı açıklamam ve ne yapmaya karar verdiğimi söylemem gerekiyor. Sadece beni duyması için dua edebilirim. Ve açıklayacak kelimelerim olması için.

"Yapmam gereken bir şey var."

OTUZ BEŞ

BOSTON

Maverick

Boston'a uçarken onu Google'da arattım. Babamı. Her söylenti. Her haberi.

İlaçlar. Doping. Antrenörlerin suistimali. Davalar. Kendilerine tecavüz ettiğini iddia eden kızlar.

O ve haydutları onlara saldırdı.

Telefonumu kapatıp çantama atıyorum.

Bu senin baban, Maverick.

Gururlandırmak istediğin adam.

Annem eskiden iyi olduğunu söylerdi. Bir şeyler isterdi, iyi şeyler. Ama kavga etmeye başladı. Kaybetmeyi sevmezdi. Acı çeker, takıntılı hale gelir ve bir şeyleri doğru yoldan elde etmek yerine, herhangi bir yoldan elde etmeyi seçerdi.

İşte bu yüzden herkes için zehirliyim.

İşte bu yüzden Reese uzak durmalı. Uzak duruyor.

Kanımda zehir var. Ama onsuz büyümek bana herhangi bir babanın şımartması ya da şımartılmasının verebileceğinden daha fazla irade verdi.

Ben Scorpion'un

oğluyum. Ben

İntikamcı'yım.

Ben bir savaşçıyım.

Reese'in peşindeyim.

Babamdan daha çok beni etkiliyor. Tate'ten bile. Hiç kimsenin olmadığı kadar. O benim derimin altında, damarlarımda, ciğerlerimde, kalbimde ve beynimde.

Gerekirse yüz tane bilet alırım. Bir gün benimle birinci sınıfta uçacak. Benimle güzel bir akşam yemeği yiyecek. Güzel bir otel yatağında, kaygan çarşaflarda ve bulut yastıklarda benimle uyuyacak. Bir gün bana aşık olacak.



OZ'u terminalde beklerken buldum. Altı haneli çeklerimden birini bozdurdum ve Oz'la bana güzel bir otel ayarladım. İçeride dolaşırken Oz'un aklı başından gitti. İki yatak odası, büyük bir oturma odası, bir bar ve liman manzarası.

"Bu harika. Şimdi kız nerede?"

Bavulunu odasına bırakıyorum. "Git üstünü değiştir. Devre partisine gidiyoruz."

"Kim demiş? Hiç sanmıyorum." "Ben öyle diyorum, Oz."

"Ben karışmam."

"Karışmayın. Otur orada, umurumda değil." "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü Reese'in orada olma ihtimali var."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Ve evet, kaybettim. Onun yüzünden kafayı yedim ve bunu inkar etmiyorum. Bir Reese-Adsız Aholikler'e ihtiyacım var ama bana kalırsa ayılmaya hazır değilim. Onun içinde boğulmaya devam etmeye hazırım.

"Eğer seni isteseydi, bunu yapardı," diyor Oz. "Uçakta lanet bir SUNDAE içtim. Tamamen kaçırdın."

"Sadece giyin," diye hırlıyorum, sonra bekliyorum ve kollarımı kavuşturup pencereden dışarı bakıyorum. Bana karşı ne hissettiğini biliyorum. Beni istediğini biliyorum. Kolay olmadığını biliyorum ama değerli olan hiçbir şey kolay değildir.

Oz boxer ve beyaz bir tişörtle dışarı çıkıyor. "Sen giderken burada takılmak sorun olmaz. İyi eğlenceler."

Ona başımı salladım, sonra duşa girdim. İki gün sonra yarı finaller başlıyor. İki gece. Birden fazla dövüş. İkinci olmalıyım yoksa biterim.

Her zamankinden daha sıkı çalışmalıyım. Beynimin başarabileceğinden daha fazla konsantre olmalıyım.
Ama bu gece Reese bana musallat oldu.

OTUZ ALTI

İLK BÜYÜK SEÇİMİM

Reese

Bizim otelde kalıyor. Aynı otelde. Tate'ler otel personeli tarafından tanındığı için oda numarasını almak daha kolay oldu. Ama asansörle on yedinci kata çıkarken başımı öne eğmem beni daha da gerdi.

Ting.

Dışarı çıkıyorum, oda numaralarını taramaya başladığımda gerginliğim ve beklentim yeni seviyelere ulaşıyor. Koridorun sonunda, numarayı kontrol ediyorum ve kapıyı çalıyorum. Oz gözlerini kısarak kapıyı açıyor.

Nefes veriyorum. "Maverick burada mı?"

Bana odaklanıyor. "Biraz geciktin, değil mi küçük hanım?"

Tanrım, şu anda Oz'la bir savaşa giremem. "Yani burada değil mi?"

"O değil."

Sikeyim. "Peki, onu nerede bulabileceğimi biliyor musun? Antrenman yapıyor mu?"

"Bak kızım, ben kimsenin işine karışan bir adam değilim ama o benim şampiyonum ve onunla oynanmasına izin vermeyeceğim. Bu yüzden belki de görevi olan bir adama odaklanması için zaman vermelisin."

"Oz." Arkasından öfkeli bir sesin konuştuğunu duyuyorum. Onun lanet sesi. O kadar yakın ve o kadar dayanılmaz derecede gerçek ki, kalbim göğsümde dönerken titriyorum.

Oz iç çekip kapıyı açtı ve işte benim Maverick'im.
Benim asim. Oz dışında yapayalnız.

Ve şimdi de ben.

Kot pantolon ve siyah düğmeli bir gömlek giyiyor ve seks yaparak ölmüş gibi görünüyor ve ben bu gece defalarca ölecekmişim gibi hissediyorum.

Ben dışarıda kalıp onun bulunduğu yere bakıyorum. Süit çok büyük ve Maverick'i bu kadar lüksün arasında görmek onu yeraltı dünyasının karanlık bir prensi gibi gösteriyor.

"Seni aramaya geldim," diyorum
beceriksizce. "Ve seni bekledim."

Derin, yankılanan sesi her zamankinden daha alçak ve daha gürültülü geliyor ve cevaben midem sıkışıyor. Başka bir şey söylemesini bekliyorum - ne kadar berbat olduğumu söylemesini.

"Üzgünüm, Maverick."

Kapıya geliyor ve sonra sesini alçaltıyor, bir eli kapının pervazında öne doğru eğiliyor. "Seni benden uzak tuttular mı?"

O beni ölçüyor, ben de onu ölçüyorum, içeri girmek için ne yapacağımı bilemiyorum.

"Hayır."

"Bana hata yaptığımızı söylemek için buradasın."
Gözlerinde yeni bir çığlıkla yüz ifadesi inceliyor.

"Hayır."

Birbirimize bakıyoruz.

"İçeri girebilir miyim?" diye sormak, yalvarmak üzereydim ki elimi tuttu ve beni içeri götürürken geri geri gitmeye başladı. Ve bunu yaparken beni çıplak, susamış, kazığa oturmuş gözlerle izliyor ve ben de onu takip ederken dizlerimi lastik gibi hissediyorum, buraya söylemek için geldiğim şeyi ona söylemeye hazırım.

Maverick durup Oz'a bakıyor. Yalnız kalmak istediğini söyleyen bir bakış. Benimle. Ve Oz ayaklarını sürüyerek yatak odalarından birine girdi. Bir dakika sonra giyinik ve ayakkabıları ayağında dışarı çıkar.

"Gitmek zorunda değilsiniz," diyor Maverick. "Sadece bizi biraz yalnız bırakın."

Oz, "Hayır, hayır, ikinizin buna ihtiyacı var," der ve yapacak bir işi olduğunu söyler. Sonra da kapıyı kapatırken Maverick'e bakarak oradan ayrılır.

Onu önemsiyor.

Oz için Maverick de öyle.

Kalbim hissettiğim ağırlığı kaldıramıyor.

Maverick'in bana baktığını fark ediyorum, bekliyor, beklenti içinde. Eli hâlâ benimkini kavıyor. Hafifçe, sanki çekilmemi bekliyormuş gibi. Sonra diğer elini yanağıma götürüyor ve yüzümü kavrayıp başparmağını gözümün altında gezdiriyor.

"Ağlıyordun."

Tam da böyle, şefkatiyle - böylesine sert bir adam için beklenmedik bir şekilde - gözlerimin yeniden biraz acımasına neden oluyor.

"Nereden biliyorsun?" Fısıldıyorum.

"Sadece biliyorum." Gözümün diğer köşesini kuruluyor, üzgün görünüyor. "İyi misin?" diye soruyor.

"Artık öyleyim," diye mırıldanıyorum ve göğsüne, yukarıya, ona bakıp yutkunuyorum. "Siyahlar içinde çok yakışıklı görünüyorsun. Dışarı mı çıkıyorsun?"

Dudakları biraz çekildi ve gözleri hala sorularla dolu -Ve şefkat. O kadar çok şefkat ki, içim içime sığmıyor. Başını sallıyor. "Artık değil."

Bu kadar sessiz olmasını, her bakışının bir şey anlatmasını seviyorum. Şu an ikimiz de sessiziz. Ve sanırım neden burada olduğumu biliyor.

Yoksa öyle mi?

Beni çok derinden inceliyor. Neredeyse işkence ediyor. Ve fark ettim ki belki de istemiyor.

Elini tutup açıyorum ve içine bir kuruş koyuyorum.

Gözleri bana dikilmiş, sorguluyor.

"Benimle sevişmeni istiyorum."

Sertçe nefes alıyor ve parmaklarını kuruşun etrafına kapatıyor, sesi daha sert çıkıyor. "Sadece bu mu?"

"Hayır." Sesim alçak ve çok yumuşak, ama anlamla yanıyor. "Beni çok sert sevmeni istiyorum. Çünkü daha önce hiç kimseyi seni sevdiğim kadar çok sevmediğime eminim, Maverick."

Bunu söylediğimde bütün kasları geriliyor, omuzları, çenesi, kolları, bacakları ve gözlerinde sanki kendini zor kontrol ediyormuş gibi bir parıltı görüyorum.

Reddedilmeyi biliyor ve sanki kabul edilmek onun için yeni bir şeymiş gibi hissediyorum.

Sanki onunla ne yapacağını bilmiyormuş gibi.

"Birbirimiz hakkında hâlâ öğrenecek çok şeyimiz olduğunu biliyorum. Ama hayatımda bir daha asla başka bir Maverick olmayacağını da biliyorum," diye devam ediyorum. "Buraya kendimi bulmaya geldim. Ve sanırım buldum da. Ayrıca seni de buldum."

"Ve ben seni buldum," diye huysuzca karşı çıkıyor, aniden daha yakınımda duruyor, gözleri beni yutuyor.

"Yani." Boğazımı temizledim ve devam ettim, "Seninle olmak istiyorum. Sahip olduğumuz sürece. Bir saat, bir hafta ya da sadece yaz boyunca. Senin için anlamadığım şeyler hissediyorum ve anlamak istiyorum. Sen baban değilsin, ben de ailem değilim. Ve nedense Maverick, beni duyabilecek kadar sessiz olduğunu düşünüyorum. Ve seninleyken, ne demek istediğini merak etmeme gerek yok. Çünkü ne demek istiyorsan onu söylüyorsun."

"Seni istiyorum Reese," diye hırlıyor sabırsızca.

"Al beni o zaman. Hemen şimdi. Ve yarın."

"İkisi de. Ve sonrası." Belimden tutup beni kaldırıyor, ben de kollarımı boynuna doluyorum. Bana bakarken, beni incelerken çenesinin gerildiğini görüyorum. Beni ezberliyor.

Gözleri göğüslerime düşüyor. Elleri aşağıya, kıcıma doğru kayıyor.

Ve gözlerini benimkilere dikti.

"Sen paha biçilemezsin. Altın. Altın değil, sen benim için bir madensin. Bunu biliyor musun?"

Tanrım, şu gözler. Şu an çok fırtınalı.

"Maverick, Racer küçük bir tren tekerleğini **y u t t u** ve boğuldu," diye geveledim. "Doğru düzgün nefes almıyordu.

mor-"

"O iyi mi?" Sesi sert ve kızgın, elleri kalçalarımı sarsıcı bir şekilde sıkıyor. Bunu önemseydiği için yaptığını biliyorum.

"Evet. O iyi. Ben sadece ..." Beni yere bıraktı. "Dikkatim dağılmıştı. Birlikte yaptığımız yolculuğu düşünüyordum. Ve sonra gördüğüm şey onun boğulduğuydu. Oynadığı trenin sadece üç tekerleği olduğunu fark edene kadar tren tekerleği olduğunu bile bilmiyordum. Remy onu baş aşağı çevirdi ve sonra çekip çıkarmaya çalıştı ama sıkışmış gibiydi.

.....Biz onu hastaneye götürdü." Gözyaşlarımı sildim. "Bu yüzden havaalanına gelemedim. Gelmek istedim. Kendimi hastanede buldum ama senin kuruşuna ve seni düşünmeye sarıldım. Ve bu yüzden buraya geldim."

Gözleri hüznle karışık bir şefkatle bulutlanıyor. "Reese, benden yapmamı istediğin şey, o kuruşu bana geri vermene ihtiyacım yok. Sana vermek zorunda olduğum tek şey oydu. Ama şimdi daha fazlasına sahibim. Ve daha da fazlasına sahip olacağım."

"Ama bir süreliğine kuruşun sende kalmasını istiyorum. Şans için."

Pantolonunun cebine sokuyor ve sonra elini kaldırıp parmaklarını saçlarımin üzerinde gezdiriyor, boştaki elini kullanarak beni nazikçe kollarına çekiyor.

Düğümleniyorum, dudaklarını bekliyorum, teninin tenime değmesini bekliyorum. Ama o sanki çok güzelmiş gibi parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Sanki bal çizgilerinden, güneş ışınlarından ya da sarı elmaslardan yapılmış gibi. Başımı kaldırdığımda dudaklarını beş kez burnumun kenarına yerleştirdiğini hissediyorum. Beş çilimin üzerine mi?

Başımı daha yukarı kaldırıyorum ve Maverick sonunda bu dürtüye boyun eğip ağzımın tadına bakıyor. Ben de onun tadına bakıyorum, yumuşak, aç. Gömleğini yumruklarımla kavriyorum. Çıkarmayı çok istediğim bir gömlek.

Bu adamın yaptığı şeylerin hiçbir emsali yoktur, olmayacaktır; olamaz da.

Yumruklarım ile kendimi yukarı kaldırıyorum ve bacaklarımı kalçalarına doluyorum, bizi odaya doğru yürütmeye başladığında kasları altımda dalgalanıyor. Parmaklarım sırtındaki, gömleğinin üstündeki dövmenin izini sürüyor. Yürümeyi bırakıyor. Gözlerini kapatıyor. Beni daha sıkı, daha yakın tutuyor.

"Reese," diye fısıldıyor kulağıma.

Başımı geriye doğru eğiyor ve dişlerini sıkıyor, gözleri çiğ ve şiddetli.

"Ne?" Nefes nefese daha da yaklaşıyorum. Göğüslerim ağrıyor, seksim ağrıyor, tüm vücudum ağrıyor.

"Bunu yaptığında ..." diye başlıyor, karanlık ve sıcak.

Parmaklarımı tekrar dövmesinin üzerinde gezdiriyorum ve beni en yakın duvara yaslıyor ve ayak parmaklarımı kıvıran ve bacaklarımı kalçalarına daha sıkı sarmamı sağlayan bir öpücükle ağzımı eziyor.

Yüzüne dokunuyorum. "Sen kendi başıma verdiğim ilk büyük kararsın. İlk iyi karar."

Gülümsememe ateşli bir şekilde bakarken arzuyla puslu görünüyor, sonra kaşlarını çatıyor. "İyi bir karar verdiğimi nereden biliyorsun?" diye soruyor, sesi boğazında düğümleniyor.

"Çünkü seni tanıyorum."

Yüz ifadesi karanlık bir duyguyla parlıyor.

"Geceyi burada geçir," diyor. Bana sokuluyor.

Başımı salladım. "Ama Racer uyanana kadar dönmüş olmam gerekiyor."

"Tamam," diye kabul ediyor, bir eliyle çıplak kolumu okşuyor, tadıma bakıyor. "Ne kadar vaktimiz var?"

"Uzun olduğunu söyleyebilirim."

Kıkırdıyorum. Tanrım.

Maverick bana karşı çok sert.

Gözleri şakacı bir şekilde dans ediyor.

"Edepsiz kız." "Sabah beş işe yarar mı?"

Yüzümü şefkatle kavırıyor ve beni tekrar öpüyor. "Şimdi benimle uzanmak ister misin?"

"Başım göğsünde mi? Böyle mi?"

Beni iki koluyla duvardan kaldırdı. "Aynen böyle."

Beni yatak odasına taşıırken, kapıyı tekmeleyip kapatırken ve büyük boy yatağa yatırırken uçuyorum ve her şey bulanıklaşıyor. Gömleğinin düğmelerini açıyor ve yumuşak bir şekilde halıya düştüğünü duyuyorum ve geri çekilip yatağın üzerinde sürünmesini izliyorum, kasları bir panter gibi dalgalanıyor, yanıma uzanıyor ve beni yanına çekiyor.

Maverick'in bana bakarken ve beni göğsüne yaslariken kalbini gözlerinde taşıdığına yemin edebilirim.

Yanağımı çıplak göğüs kaslarına koyuyorum. "Oh," diyorum.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Oh ne? Rahat değil misin?" "ÇOK."

Sert. Çok sıcak. Tıraş losyonunun, sabununun, deodorantının ve teninin kokusunu alabiliyorum. Kolumu beline dolayıp daha da yaklaşıyorum, o da kolunu omuzlarıma doluyor ve tavana bakıyor, sanki sonunda rahatlamış gibi yavaşça nefes veriyor.

Kollarının beni sardığını hissetmek beni titretiyor. Ve onun da beni hissettiğinde gerildiğini hissediyorum. Saçlarımı kokluyor, parmaklarım dalgınca karın kaslarındaki çukurlarda gezinirken vücudu geriliyor. Kendisine "Sakin ol, Maverick" dediğini duyar gibiyim. . . .

Ama eli çoktan harekete geçmişti. Uzun, ten rengi parmakları gömleğimin altından kayıyor ve sütyenimin üzerinden göğsümü örtüyor. Biraz sıkıyor, başparmağını meme ucumun üzerinde gezdiriyor. Çoktan sertleşmişti. Okşadığında nefesim kesiliyor ve o da nefesimi ağzına alıyor.

Üzerime eğilip diğer elini gömleğimin altından geçirerek diğer göğsümü avuçlarken sırtüstü düşüyorum, ağzımı öpüyor, yavaş ve sakın, ama diliyle. Muhteşem diliyle.

Çıkardığım sesler, yumuşak, çırpıntılı, göğsünde inlemesine neden oluyor. "Hoşuna gitti mi, Reese? Tanrım, ellerimin üzerinde olmasını seviyorum." Gömleğimi başımın üzerinden çekiştiriyor ve sütyenimi açmak için arkama uzanıyor.

Göğüslerimin şeklini, ağırlığını, biçimini, tadını, meme uçlarımla görünümümü, dokusunu ezberlemek için eğiliyorum. Beni nazikçe emiyor, mırıldanıyor, "Islak olmanı istiyorum. Parmaklarımı buraya daldırdığımda ıslanmanı istiyorum." Elini bacaklarımla arasına götürüyor. Dürtüyle kalçalarımı kıvırıyorum, dokunmak için can atıyorum.

"İslendim," diye nefes nefese kaldım.

Kotumun düğmelerini ve fermuarını açıyor ve parmaklarını içime, külotumun içine sokuyor ve sonra parmaklarını kıvrımlarımla arasına sürdüğünde inliyor. Ve sırılsıklam oldum. Külotum sırılsıklam, kıvrımlarım sırılsıklam, onun için sırılsıklam ve diyor ki, "Seni içebilirim Reese ve asla susamam."

Elimi sikine sürüyorum ve o da inliyor. "Acıyor mu?"

"En iyi acı türü, senin bana verdiğin." Dili tekrar meme ucuma sürtünmek için dışarı çıkıyor ve parmaklarımla omuzlarında, esneyen kollarında ve mükemmel sırtında gezinmesine izin veriyorum.

"Sana dokunmayı seviyorum Maverick," diye fısıldıyorum tekrar eğilip dilimi ağzına sokarken. Bu sadece ikinci seferim ve merak ediyorum. Nefesinin nasıl değiştiğine dikkat ediyorum. Vücudumun yumuşayıp zayıflamasına ve onun için ıslanmasına. Göğüs uçlarımla göğsünün düz duvarına sürtünme hissi. Kalçalarımla istekle ve kendi başlarına yukarı doğru kalkması. Bunu istiyor.

Zaten uçmuş durumdayım ve o parmağını içime sokarken ben de yükselmeye devam ediyorum. Burnumu boynuna gömüyorum ve Maverick beni kendine doğru bastırıyor. Ben nefes nefese kalıyorum, o da her zamankinden daha derin nefes alıyor.

Boğazını keşfederek ısııyorum ve parmaklarımı dövmesinin üzerinde gezdirerek zihnimde izini sürüyorum.

"Reese," diye mırıldanıyor. "Bunu yaptığında ..." "Ne?"

Bana arzu dolu, ağır ve puslu gözlerle bakıyor.

Benim için arzu.

Ve sanırım . . . belki. Sevgiler.

"Dünyada bu dövme'yi yaptıran tek kişi sensin," diye kalın kalın geveliyor ve sonra ağızımı kapatıp beni doyumsuz ve derin bir şekilde öpüyor.

Bunu bekliyorduk ve ikimiz de o kadar heyecanlıydık ki zar zor konuşabiliyorduk. Maverick kot pantolonumu vücudumdan aşağı çekiyor, üzerimdeki her parçadan kurtuluyor. Ve sonra mükemmel seksi kıyafetlerinden kurtuluyor ve o kadar

Lanet

olsun.

Mükem

mel.

Çıplak.

Sıcak.

Ve yatakta. Benimle.

Kendimin farkında olmak için bile zamanım yok. Ya da biraz fazla şehvetli hissetmeye. Hala kıvrımlı olsam da artık biraz daha sıkı ve zarifim. Ama Maverick'in gümüş-metal gözlerinin üstüme uzanırken beni süzüşü bana bu adamın, bu adamın benim muhteşem, mükemmel, şaşırtıcı ve dişi olduğumu düşündüğünü söylüyor. Bunun kanıtı, hayatımda başka bir ereksiyon görmemiş olsam da, Maverick'inki kadar büyük, sert ve açgözlü görünen bir tane olamayacağından eminim.

Vücutlarımız maksimum temasta olacak şekilde üstümde kayıyor. Böylece sikini bacaklarımda arasında hissedebiliyorum ve bu maksimum temas çok hoşuma gidiyor. Çok fazla. Titriyorum, saçlarını avuçluyorum ve ağızımdan endişeyle hızlı hızlı nefes alıp veriyorum. "Tanrım, Maverick, bunu çok fazla istedim."

"Bunu hâlâ çok istiyorum Reese," diyor dizlerinin üzerine çökerken ve ben onu izliyorum ve biliyorum ki o da benim onu izlediğimi görebiliyor - göğsünü, kollarını, karın kaslarını, ereksiyonunu.

Tıpkı onun beni izlediği gibi. Göğsümü, karnımı, kalçalarımı... . amımı.

Sabırsızız.

Onu kendime çekmeye başlıyorum ve o da bana abanıyor,
bunu öpüşünün gücünde, kalçalarımı kavrayan kollarında
hissedebiliyorum

ve beni yataktan aşıya, sert ve Maverick'in ereksiyonuna doğru sürüklüyor ve dalarken beni izliyor. Nefesim kesiliyor, yanaklarım yanıyor, başımı önce bir yana sonra diğer yana savururken saçlarım arkamda birbirine dolanıyor. İçimdeki bu adamın verdiği zevk mutlak.

Tek istediğim o.

Dizlerimi tutuyor ve bacaklarımı kalçalarının etrafında sürükleyerek daha derine giriyor. O kadar derin ki görüşüm bulanıklaşıyor ve gözleri kararıyor, neredeyse göz bebekleri tarafından yutuluyor.

Başımı kaldırıyorum ve gözünün üstündeki, bir zamanlar dikiş attığım yara izini öpüyorum. İnliyor, çözülüyor ve alnını benimkinin üzerine koyuyor. Bir elini aramıza sokup başparmağıyla klitorisimi okşuyor.

"Benim için bırakıyor musun?" diye mırıldanıyor.

Kendini daha derine gömüyor, kalçalarımı kavırıyor ve beni aşağıda tutuyor, böylece onu almaktan başka seçeneğim yok, daha derine, daha derine, gitmek istediği yere kadar. Onu istediğim kadar.

Elleri kalça kemiklerimde, o içimde hareket ediyor, ben de onunla birlikte hareket ediyorum. Bir dans gibi. Daha hızlı ve daha hızlı gidiyoruz. Ve ben asla durmak istemiyorum. Hareket etmeyi, izlemeyi, tatmayı, Maverick Cage'in yatağında Maverick Cage tarafından becerilmeyi asla bırakmak istemiyorum.

Her zaman sevilme istedim ve sanırım o da beni seviyor çünkü ben sevilmeye hazırım, o da hazır ve işte buradayız.

Ateşli bir seks yapıyoruz ama sevişiyoruz, o ve ben ve bunu söylemek istiyorum. Seni seviyorum demek istiyorum çünkü kim bilir yarın olacak mı, bunu bir daha söyleyebilecek miyim, sezondan sonra onu görebilecek miyim; yarın ne olacağını kim bilebilir ve yine de şimdi bunu söylemem gerektiğini biliyorum.

Geliyorum ve kalbimi de duygusal bir doruğa çıkarmak istiyorum ve sadece nefesimi tutup renkleri, yıldızları ve Maverick'in muhteşem erkek yüzünü önümde görebildiğimde onu duyuyorum.

"Bu doğru Reese," diyor ve göğsüm benimle birlikte patlamaya hazır olana kadar dudaklarımı öpüyor. "Artık

benimlesin."



Sabahın erken saatleri. Üç, belki de dört. Ve ben Maverick Cage'in yatağındaki seksiyim. Şanslı Sexpot.

Üstümde kayarken ve hareket ederken kaslarını izlemekten zevk alıyorum.

İçimde hareket ederken çenesini sıkması.

Sevişmeye başlarken ve sevişmeyi bitirirken gözlerindeki bukalemunsu değişimler.

Dudaklarının nasıl hareket edeceğini ve zevk vereceğini, işkence edeceğini ve ödüllendireceğini bildiği tüm yollarla bağımlı ve sarhoşum. Beni becerdi, benimle sevişti, ... şey, bana oral seks yaptı.

"Kaç tane, söyle bana?" Şimdi bana ne yapacağını merak ettiğim için yalvarıyorum. Ona bakire olduğumu söyledim ve şimdi benden başka kaç kızla birlikte olduğunu bilmek istiyorum.

"Hayır." Yüzüme bakmıyor; vücudumla çok meşgul. "Onlar sayılmaz. Şimdiye kadar kimse sayılmadı."

Ter içindeyim, yatağa getirdiği kasırga yoğunluğunun tadını çıkarıyorum. Benim için dolu ve sert olan sikini görünce nefes nefese kalıyorum. Bu kadar güçlü birinin tüm bu enerjiyi kontrol altında tutabileceğine inanamazsınız, ancak Maverick bunu o kadar iyi yapıyor ki, böyle bir gücün dikkati altında olmak ve her seferinde kontrollü, lezzetli, hesaplanmış bir doz almak heyecan verici.

Bana sadece alabileceğimi ölçtüğü kadarını veriyor.

"Mav, seni buradan öpmek istiyorum," diyorum elimi ereksiyonunun üzerinde gezdirerek.

"Seninle ilk işim bittiğinde, belki." Başparmağı göbek deliğimin etrafında dolaşıyor, sonra dilini biraz içeri sokuyor. "Bu yatakta sadece bizim düzgün bir şekilde çözülebilir, sen bunu çok daha iyi yapıyorsun. Hoşuna gitti mi?" Boğuk bir sesle konuşurken kirpikleri kalkıyor ve dilini tekrar göbek deliğime daldırarak beni izliyor.

Ağzını aşağıya, seksime doğru hareket ettiriyor ve gelecek olana hazırlanmak için geriliyorum. Uyluklarımı araladığında doğrulmaya çalışıyorum ama göğüslerimi okşayarak beni tekrar yere bastırıyor ve uyluklarımı açmaya zorluyor, seksim gözlerinin önünde sırlıklam oluyor. Bana bakıyor, bir parmağını kıvrımlarıma sürterek ıslak ve hazır olup olmadığımı kontrol ediyor.

"Maverick," diye zayıfça itiraz ediyorum, tamamen utanmış bir halde.

Seks yaptığımızda kendimi savunmasız hissetmeyi asla bırakamıyorum ve kendimi çok ham ve muhtaç hissediyorum.

"Her yerin gibi buran da çok güzel." Eğiliyor ve ağzı benimkinin üzerinde kayıyor, sonra beni tekrar bacaklarımın arasından öpüyor, nazikçe ve ıslak bir şekilde dilini nazik bir ritimle sokuyor, içeri doğru sürüyor, dışarı çekiyor, boşaldığımda şikayet etmemi sağlıyor. Maverick'le, kokusuyla, en sıcak ve ıslak olduğum ve göremediğim bir yerdeki öpücüğünün verdiği hisle aşırı doluyum.

Dudaklarını seksimde, düz karnımda, göğüslerimin arasında gezdirirken nefes nefese kalıyorum. Ağzımı tekrar öptüğünde hazırım, onu kabul etmek için yaratılmışım ve onun vücudu da benimkini kabul etmek için yaratılmış, birbirimize tam uyuyoruz ve onsuz bomboşum. Ben kocaman, titreyen bir sinirim, ihtiyaç içinde titriyorum.

Ben yalvarırken dizlerinin üzerine çöküyor, beni ezmek için bir kolunu kaldırıyor.

Olağanüstü görünüyor. Bu kesinlikle mistik yaratık, çok güzel, vücudu en iyi halinde, yüzü şehvetle sert ve gözleri saatlerce onlara bakmak istememe neden olan tüm o metalik-gümüş tonlarında parlıyor.

Şimdi bakıyorum. Onlar da bana bakıyor. Beni ezberliyor ve fiziksel olarak aynısını yapmadan önce görsel olarak beni beceriyor. Vücudumun beklentiyle gerilmesini seviyorum. Ve

karnımın nasıl sıkı hissettiğini ve uyluklarımın nasıl kıvrıldığını

bacaklarını kalçalarına doladı.

Elini kalçamda kavislendirerek, kalın, zonklayan eti beni iliklerime kadar doldururken beni tutuyor. Onun hissi

Vücudumu kavislendirerek giriyor, o kadar lezzetli ki kalçalarım daha geniş açılıyor, böylece burada hoş karşılanmaktan daha fazlası olduğunu biliyor. Ona ihtiyaç var.

Ben zevkle usulca miyavlıyorum, o da inliyor ve orada, içimde kalıyor, tıpkı ona V kartımı verdiğim zaman yaptığı gibi. Ona alışmama izin veriyor.

"Reese ... kendini bana ver, Reese," diye yalvarıyor. Ağzını benimkine yapıştırıyor, bir kolunu yukarı doğru kaydırıyor ve bir eliyle bileğimi tutarak çekip içeri itiyor. Yatak başlığı çarpıyor.

İnliyorum. Vücudu benimkine karşı dalgalanıyor. Kasları her hareketinde güçlü bir şekilde esniyor. Altında kilitliyim, onun gücünde boğuluyorum. Onunla geçirdiğim bunca zaman beni umursatıyor.

Bu kadar umursamak istemiyorum. . . . Bu kadar önemsemekten korkuyorum. . . .

Yaz bittiğinde, gitmem gerek. Okula dönüyorum. "Savaş ya da öl" sözü bu adam için de geçerli. Maverick savaşmazsa ölür.

Ve eskiden yaşadığım yere geri döndüğümde lambamın ışığı sönecekmiş gibi hissediyorum. Ve belki de eskiden olduğum kişiye. . . .

Hayır, ben artık o değilim. Bu yolculuktan sonra değil, bu yaz. Bu adamdan sonra olmaz.

Kollarını hareket ettiriyor ve ellerimizi başımın üzerinde birleştirerek içime girmeye devam ediyor, becerisi lezzetli ve pürüzsüz ama güçlü. Gözleri benimkilerde, dudaklarıyla benimle alay ediyor ve beni zevkin doruklarına çıkarırken izlemeye devam etmek için geri çekiliyor, dudaklarını tekrar benimkilerle buluşturmadan önce.

"Tanrım, her gece böyle olman... yumuşak, ıslak ve benim için çözülmüş olman, Reese..."

Hızı artıyor, daha sert çarpıyor, ellerimiz sıkıca kenetleniyor; inliyorum, eğilip kıvranıyorum, onu içimde hissediyorum, her vuruş, her dalma beni çıldırtıyor. Sinir uçlarım çatırdıyor. Her zamankinden daha aç. Ona daha çok ihtiyacım var.

her zamankinden daha fazla. Doruk noktama yaklaştıkça yaklaşıyorum, sert iniltisi tenimde dolaşüyor. Sonra birlikte geriliyoruz. Başım yana savruluyor, zevk sonsuza kadar devam ediyor. Bir hırıltı çıkarıyor, sonra ikimiz de boşalırken dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.



Onun kollarındayım, gitmem gerekiyor. Vızıldıyorum. Bedenim ve ben birbirimizden hoşnutuz.

"Peki neden daha önce paranı bozdurmadın?" Bana sırtıyor ve kaşlarını kaldırarak başparmaklarını birbiri ardına burnumun köprüsünde gezdiriyor. "Her şeyi isteyebilirdin. İsteyebilirsin demedim mi?"

"Bilmiyorum. Gitmesine izin veremezdim. Yanımda sen vardın." Avucunun içinde görüyorum ve geri almaya çalışıyorum ama o avucunu sıkarak kapatıyor.

"Uh-uh." Başını sallıyor. "Bunu hak et."

"Hadi ama. Centilmen ol."

"Hak et."

Gülüyorum ve şakacı bir şekilde omzuna tokat atıyorum ve gözleri dans ediyor; alaycı tokatlarımı sevdiğini ve bunun onu hiç incitmediğini söyleyebilirim.

Bir sonraki an ayılır.

"Racer için üzgünüm. Küçük adamı çok seviyorsun," diyor ve parayı bir kenara bırakıyor.

"Hem de çok. Bir süre sonra bana kızdı ve benimle birlikte olmak istemedi. Kendimi bok gibi hissettim. Çok reddedilmiş."

Beni öpüyor. "Biraz kaybedersin, biraz kazanırsın." Başını tutup onu öpüyorum.

"Gitmem gerek."

Saate bir göz atıyor. "Evet, antrenman yapmam lazım." Sırt üstü yatar ve mutlu bir şekilde nefes verir.

Ben de aynısını yapıyorum. "Aşık insanlar birbirlerini taklit ederler, biliyor muydun? Bir yerde okumuştum. Biri saçını tutuyor ve diğeri bilinçsizce bunu yapıyor."

"Sen saçını tuttuğunda, ben de senin saçını tutmak istiyorum, benimkini değil."

Gülüyorum ve biraz sarılıyorum. "Çok komiksin." "Hayır." Şimdi sesi huysuz geliyor.

"Espri anlayışın var." "Şu an sadece mutluyum."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. O da kaşlarını kaldırıyor. "Gerçekten mi?"

"Gördün mü! Sen de benim gibi kaşlarını kaldırdın."

İnliyor ve başını sallıyor. "Yapma bile, Reese. Ben çift olacak türden bir adam değilim. Kostüm yapmam ve kesinlikle eşleşen kostümler yapmam ve diğer insanların yaptığı hiçbir şeyi yapmam."

"Sorun değil. Sadece beni yap."

Yataktan kalkarken popomu tokatlıyor, sıkıyor ve beni aşağı çekip öpüyor. "Kontrolden çıkmışsın kızım. Birinin sana yirmi dört/yedi göz kulak olması gerekiyor. Ben gönüllüyüm."

Onu tekrar öpüyorum, sonra şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum. "Şimdi gidiyorum," diye uyarıyorum.

O da oturuyor ve saçlarımı okşuyor, sonra beni dizine yatırıyor ve meme uçlarıma bakıp onlarla oynuyor. "Bugün Tate ile koşuya çıkacağım. Ona bizden bahsedeceğim. Bu işin açığa çıkmasını istiyorum."

Midemde kelebekler şiddetle uyanıyor. "Tamam."

Bana anlamlı anlamlı bakıyor. "Yarın yarı finallerden sonra seni yemeğe götürmek istiyorum."

"Ummm." Kahretsin. Nasıl ifade edeceğimi düşünürken ağzımı yana çeviriyorum. "Maverick, seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Yarın Miles ve diğer arkadaşlarım şehre geliyor. Brooke dövüşten döndükten sonra onlarla buluşmam gerekiyor."

Kaşları havaya kalkıyor, sonra gözlerini kısıyor. "Sen Miles'la eğlenirken benim geride durmamı mı istiyorsun?"

Kalçasına şakacı bir tokat attım. "Evet, çünkü o sadece bir arkadaş. Her zaman sadece bir arkadaştı. Düşündüm ki ..." Başımı sallıyorum. "Maverick, gerçek olanı bilmiyordum."

Gözlerini daha da kısar.

Ama itiraf ediyorum, orada gördüğüm sahiplenici bakış beni biraz heyecanlandırıyor.

Hayır, çok.

Maverick sadece sahiplenici görünmekle kalmıyor, sesi de sahiplenici çıkıyor. "Dövüşten sonra onlarla çıkacaksın ama benim dövüşümü izlemeye gelmeyeceksin, öyle mi? Reese?" diyor kaşlarını çatarak ve sanki beni kimin inlettiğini hatırlatmak istercesine göğsümü tekrar avuçlayarak.

Yatağa uzanıyorum, çarşafı yukarı çekiyorum ve şakacı bir şekilde göğüslerimi ondan saklıyorum. "Kafanı karıştıracağım için beni orada istemediğini söylemiştin."

Bana bakmak için çarşafı geri çekiyor, sonra başparmaklarının uçlarıyla göğüslerimi okşuyor. "Bunu daha önce de söyledim. Seni yanımda bu kadar çok istemeden önce."

Gözlerim kapanıyor.

"Ne? Tokat yok mu?" diye alay ediyor.

Omzuna bir tokat atıyorum, sonra elimi oraya koyuyorum, sahiplenici bir şekilde. Sert kolunu anlamlı bir şekilde sıkıyorum, ancak neredeyse hiç kıpırdamıyor.

"Yarın arkadaşlarımla buluşacağım. Ve şampiyonluk maçına gitmenin bir yolunu bulacağım. Seni görmek için." Sonra ayağa kalktım ve cevabını bekledim.

Bunun üzerine yavaşça başını sallıyor, bakışları biraz tehditkâr. "Sadece hatırla." Ayağa kalkarken popomu avuçluyor ve kulağımın üstünü hafifçe ısıyor. "Bu kış benim."

OTUZ YEDİ

YARI FİNALLER

Maverick

Ben hazırım.

Boston'daki deponun beton zemininde huzursuzca ayağımı yere vuruyorum. Boston'da yarı finallerin ikinci gecesi. Tate dün dövüştü ve kazandı. Hâlâ yenilmedi, hâlâ birinci sırada. Ben şu anda üçüncüyüm.

Canavar gibi antrenman yapıp mağara adamı gibi yiyorum ve artık kendimi ilkel hissediyorum. Bu gece Yeraltı'ndaki yerimi almaya hazırım.

Oz buranın tıklım tıklım olduğunu söylüyor. Bana defalarca oradaki her dövüşçüyü alt etmem gerektiğini söyledi. Bazıları daha büyük, bazıları daha hızlı, hepsi daha deneyimli, ama hiçbiri benim kadar kararlı değil.

Dışarıdaki dövüşçülerin çoğu bunu para için yapıyor. Evet, öyle. Gemi dolusu yeşil iyidir, ama yeşil benim itici güçlerimin en küçüğüdür.

Oz'un eldivenlerimi giymeyi bitirmesini izliyorum ve dün Tate ile yaptığım koşuyu düşünüyorum. Yedi mil boyunca tek kelime etmedik. Onunla sohbetimiz, koşuyu bitirip elektrolit içeceklerimizi yudumladığımızda başladı ve bitti. Konuşma şöyle devam etti:

Ben: Reese ve ben çıkıyoruz. Ve bu ciddi. Güzel.

Ben de söylediklerimde ciddiyim. Ben: Güzel.

Onu seviyor musun?

Ona bayılıyorum.

Tate: O zaman aldatmamak, onu incitmemek ve seni seçtiğine pişman etmemek dışında söyleyecek bir şey yok.

Ve yapmayacağım. Yapmayacağım. Bu gece, kız arkadaşımın Miles'la şehirde dolaşacağı gerçeğinden dolayı hayal kırıklığı içinde kaynıyor olsam bile.

Onu burada istiyorum. Benim yanımda. Ya da güvenli bir yerde. Miles dışında herhangi bir yerde.

"O şerefsiz senin için hiçbir şey yapmayacak." "Hmm?"

"Toro," diyor Oz bana.

Gözlerimi diktiğimi biliyorum ama başka bir şey yapamayacak kadar kızgınım. "Miles'ı kastettiğini sanmıştım."

"Kahretsin, Maverick, Miles'ın senin eline su dökebileceğini mi sanıyorsun?" Oz kaşlarını çatır. "Kimse yapamaz!"

"Oz." Sonunda gülüyorum, sonra elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Biliyor musun? Neyle karşı karşıya olduğumu bilmemekten hoşlanmıyorum. Nasıl biri olduğunu. Onda ne gördüğünü."

"Ver şu lanet elini bana, daha bitirmedim." Bileğimi tutuyor ve elimi siyah bantla sarmaya başlıyor. Onu yakından izliyorum, alnında boncuk boncuk terler var. Oz için üzülüyorum. Matarası olmadan geçirdiği her saatin ona ruhuna mal olduğunu biliyorum.

"Bir erkeğin üzerinde büyüyorsun, bilirsin," diyorum. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Kız arkadaşın benden nefret mi ediyor? İkinizin de geçen gün ona pislik yaptığımı düşünmenizi istemem. Sinirlenmişim. İyi bir sebepten dolayı. Şampiyonum birinci sınıfta onca zahmete katlandıktan sonra havaalanında ayağa kalktı."

"İyi bir nedeni vardı ve senden nefret etmiyor. Reese sana sponsor olmayı teklif etti, Oz. O da senin ve benim gibi Wendy karşıtı. O bizden biri."

Oz sanki az önce tüm şehri omuzlarından kaldırmışım gibi nefes veriyor.

Uzattığı siyah boks eldiveninin içine parmaklarımı sokmadan önce elimi deniyorum. "Bugün içki içmedin. Değil mi?"

"Birkaç saatten önce olmaz," diye itiraf ediyor ve diğer eldiveni benim için açıyor. "Ama canım çekiyor evlat. Yakında bir düzeltmeye ihtiyacım olacak."

"Eğer canın çekerse bana söyle, yapacak daha eğlenceli bir şey buluruz."

"Evet. Git benim için birkaç burun kır." Kapıya işaret ediyor ve bana yer açmak için geri adım atıyor.

Ayağa kalkıyorum ve boynumu uzatıyorum; kalabalık giderek daha gürültülü hale geliyor.

Ben kollarımı Oz'un tuttuğu siyah cübbenin içine sokarken spiker rakibimi çağırıyor. Kuşağı çekiştirerek kapatıyorum, sonra omuzlarımı gevşetip kapıya bakmaya devam ediyorum. Kaslarım şimdiden ısınmaya başladı. Adrenalin damarlarımda pompalanıyor. Testosteronum tavan yapmış durumda ve bunun için sadece bu geceki önemli maça değil, Miles'a da teşekkür etmeliyim.

"Toro! Toro! Toro! Toro!" diye bağılıyor dışarıdaki kalabalık.

Yerimde zıplıyorum, bileklerimi, kollarımı gevşetiyorum. Sabırsızım. Eldivenlerimi giydiğim anda dövüşmek için yaratılmışım. Ben hazırım.

Hadi, orospu çocuğu, beni ara artık. . . .

"Ve şimdi, bayanlar ve baylar. O pervasız! Kararlı! Çelik gibi gözleri ve benzersiz yumrukları var. Maverick. "İntikamcı. Caaaaage!"

Oz'la birlikte geçitten aşağı iniyorum, kalabalık huzursuzca kıpırdanırken ve hatta soluk soluğa kalırken ışıklar üzerimizde parlıyor. Oz benim köşemi tutuyor, ben de ringe tırmanıyorum.

Dövüşmeye hazırım. Oz siyah bornozumu çıkarırken gözlerim Toro'ya takılıyor ve dövmem ortaya çıktığında her zaman olduğu gibi aniden sessizliği duyabiliyorum.

Kimse anka kuşunu görmüyor aslında. Tek
g ö r d ü k l e r i beni işaretleyen akrep.
O akrepten bilerek kurtulmuyorum. Ben
neysem oyum.

Geldiğim yerden geliyorum. Bu
boktan biri olduğum anlamına
gelmez.

En arkada birkaç kadının "GO MAVERICK!" diye bağırdığını duydum.
"Şuna bakın! Onları sevdim!" Oz mutlu bir şekilde ağlıyor.

Gözlerini kısarak ışıklara bakıyor ve elini kaldırarak
gözlerini koruyor, ben ortaya doğru ilerleyip önümdeki
adama odaklanırken o da hayranlarımı bulmaya çalışıyor.

Joel "Toro" Waltzinger.

Boyu, cüssesi ve hatta nefesi bile boğa gibi. Vücudunun
her yerinde ter parlıyor, sanki adam ringe tırmanırken
kendini çoktan yormuş gibi. Umarım bağırsaklarını
ezdirmeye hazırdır.

Ting.

G ö ğ ü s g ö ğ ü s e geldik, eldivenlere dokunduk ve o
birkaç yumruk denedi.

Engeller ve eğilirim, kolay.

Kollarını tekrar savurdu, ben de eğildim ve vurdum. Önce
vücuduna saldırıyorum, poom, poom, pooom.

Homurdanıyor.

Gülümsüyorum ve etrafında dolanıyorum. "Bir çaylak için
hiç de fena değil, ha?" Onu yemlemeye çalışıyorum.

Tekrar savuruyor, engelliyorum ve kolunu benimkiyle
yukarıda tutup yan tarafını açıyorum. Ve tekrar vurdum,
kaburgalarını kırdım.

Nefes nefese kaldı. İşte o zaman kroşemi yukarı doğru,
doğrudan kafasına indiriyorum. Önce sol kroşe. Sonra sağ
kroşe. Sonra kolumu dümdüz uzatıp suratını dağıtıyorum,
burnu eklemlerimin altında çıtırdıyor. Yere düşüyor.

Sırada Hot Shot var.

Gardımı alıyorum, bacaklarımı açıyorum ve dengemi
koruyorum. Tate'den öğrendiğim her şeyi.

Teke tek dövüşüyoruz. Çift yumruk atıyorum, vuruyorum, onu sersemletiyorum.

Korurum, sonra saldırırım. Koru, saldır. İplerden uzak dur, geri çekil, sonra onu kafese tıkana kadar ilerle.

Ve sonra onu yumrukladım. Bağırsaklar. Kaburgalarına. Bağırsaklar. Şakak. Çene. Yerde yatıyor.

Adrenalin içimde hızla yükseliyor. Kana susadım ve bunun için sabırsızlanıyorum. Önüme kimi koyarlarsa koysunlar bu gece bu yüzüğü alacağım.

Taz ile çok dans ederiz. Zıplar, eğilir, sıçrarız. O hızlı ama ben de en az onun kadar hızlı ve güçlüyüm. Birkaç vuruş yakaladım. Neredeyse sıyrılıyorlar. Benimkiler onu sıyırmıyor. Yere düşüyorlar ve parmak eklemlerimin altındaki kemikleri çatırdatıyorlar, onu dizlerinin üstüne çökertiyorlar.

Yukarı çıkmaya çalışırken bacağı titriyor ve düşüyor.

Ringe çıktıktan iki dakika sonra Libertine'i oyun dışı bıraktım. Spidermann iplerden kaçıyor. Beni mi inceliyordu?

Ben farklı oynuyorum. Vücuduna birkaç vuruş yapmasına izin veriyorum, beni iplere getirmesine izin veriyorum ve sonra bizi çeviriyorum, onu kafesliyorum ve onu bitiriyorum.

Twister sonuncu.

Onunla eğleneceğim. Reese ile flört mü ediyorsun? Geçen sefer burnunu kırmak benim için yeterli değildi.

Bu sefer uzatıyorum. Yumruğumu kaldırıyorum ve burnunu parmaklarımda altında eziyorum - belki daha önce kimin kıldığını hatırlamıyordur.

Bağırıyor ve eli içgüdüsel olarak acının kaynağına gittiğinde, doğrudan karaciğerine yöneliyorum.

Dengesini sağlamak için bana yaslanmaya çalışırken nefesi tıkanıyor ve göğsüme kan bulaşıyor.

Onu geri itiyorum (ben onun sarılma yeri değilim), sonra tekrar vurmaya hazırlanmadan önce toparlanmasına izin veriyorum.

"Seni orospu çocuğu," diye tıslayarak saldırıyor.

Kancamı ağzına sokuyorum, sonra kafasını katlanmış kollarımın arasında tutup yumruğumla üç kez vuruyorum.

Sonra onu yere düşürüyorum.

Kalabalıkta şok olmuş bir soluk dalgası var. Sessizlik çökerken arenaya bakıyorum, çenemi sıkıyorum, gözlerimi kısıyorum ve sonra kollarımı kaldırıp yumruğumu havaya vuruyorum, "İşte ben buyum!" diyorum.

"Kesinlikle acımasız! Maverick Cage'den merhamet yok, bu gece merhamet yok! Bayanlar ve baylar, size . . . Maverick 'the Avenger' Cage!"

Kolum kaldırılırken nefesimi tutuyorum ve sonra kurtulup ringden dışarı fırlıyorum ve Oz'un beni geçitten aşağı, arka odaya götürmek için beklediği yere gidiyorum.

"Daha yeni finale çıktın Mav. LANET OLASI FINALDESİN!"

"Evet." Arka odada eldivenlerimi çıkardım ve şaşkınlık, inanamama ve inanamayacağınız bir coşkuyla ona sııttım.

"Gel buraya, seni küçük pislik." O beni sıkıyor, ben de onu sıkıyorum, ikimiz de gülüyoruz, sonra ellerimi uzatıyorum. "Şunları çıkarmama yardım et. Reese'e söylemek istiyorum."

Oz bir elini serbest bırakıyor ve ben de dişlerimi kullanarak kasetlerimi olabildiğince hızlı bir şekilde diğerinden çekiyorum. Birden ona söylemek için yanıp tutuşmaya başladım. Ona söylemek için bir saniye daha bekleyemem.

Şu anda istediğim tek bir şey var. Bunu gerçek kılacak tek bir şey. Reese'e finalde beni dövüşürken izleyeceğini söylemek.

OTUZ SEKİZ

MİLLER

Reese

Miles beni bekledikleri kulübün adresini mesaj attığında duştan çıkıyorum. Mesajına cevap verdim:

Seninle orada buluşuruz.

Hemen üstümü değiştiriyorum, Brooke'a gideceğimi ve Racer'ın uyuduğunu söylüyorum ve Racer uyanmadan önce güvende ve evde olacağıma dair onu temin ederek yola çıkıyorum.

Kulüp tıklım tıklım, dans eden bedenlerle dolu ve müzikle çınlıyor. Kulübün içinde Miles, Avery ve Gabe'i görüyorum. Yanlarına gittim. Avery, Gabe'in yanında duruyordu. Yıllardır bir gidip bir geliyorlardı.

Miles lenslerini takmış, saçlarını geriye doğru taramış, polo yaka bir ceket ve ten rengi bir pantolon giyiyor. Gabe kot pantolon ve pastel bir polo giyiyor. Avery payetli bir bluz giymiş.

"Vay, vay, vay!" Miles'ın yanında kalan tek boş kabine rahatça girdiğimde Gabe şöyle diyor. "Dünyevi küçük hanımımız burada."

"Teşekkürler, Gabe."

"Bana merhaba demeyecek misin, Reese?" Miles soruyor, bekliyor. "Merhaba Miles," diyorum.

Eskiden yanağını öpmek için fırsat kollardım, ama çok temiz traşlı ve beyaz, tereddüt ediyorum. Eğiliyorum ve dudaklarımı kısa bir süreliğine çenesine değdiriyorum.

Miles kaşlarını çatarak arkasına yaslanır. "Farklı görünüyorsun." Bana bakıyor.

"Işıl ışıl görünüyor! Sen çok formda görünüyorsun!" Avery hoşnutsuz bir ifadeyle.

Miles beni değerlendirirken, "Bunu görebiliyorum," diyor.

Daha önce bu görünüm için ölürdüm. Ama son zamanlarda aldığım yanık görünümlerden sonra bu çok ılık bir görünüm. Bu kadar etkilenmemiş olmama şaşıyorum. Mesafenin her şeyi ne kadar perspektife oturttuğuna şaşıyorum.

Üçü de bana farklı göründü.

Miles orada oturuyor, bir bilgisayar sihirbazı gibi. Tiki, kendinden emin ve biraz fazla kendini beğenmiş.

Gabe açık sözlü ve soğukkanlı ama söylediği şeylerin yarısı saçmalık.

Ve Avery.

Avery'yi hiç tanımadım. O her zaman Gabe'le, Gabe de her zaman Miles'la birlikteydi ve Miles da nedense benim etrafımda dolanmayı severdi.

Acaba ben de neden onun etrafında dolanmaktan hoşlanıyordum ve sonra acaba gerçekten kendimi çok mu yalnız hissediyordum, hiç kimsem olmamasındansa onlara sahip olmayı mı tercih ediyordum?

Ben onlara karşı gerçek değilim ve sanırım onlar da bana karşı değiller.

Şimdi fark ediyorum ki benim yanımda hep dikkatli ve güvensiz görünüyorlar. Sanki her an yoldan çıkacağımı düşünüyorlarmış gibi.

İçecek sipariş ederler. "Su alacak." Miles bana işaret ediyor.

Gülümsüyorum. Eskiden beni kolladığı için minnettar olurdum. Şimdi ise benim yerime karar verme ihtiyacı hissetmesine, benim için su istemesine sinirleniyorum.

"Ben limonlu maden suyu alayım," diyorum.

"Teşekkürler." "Dökül bakalım, Reese. Dünyayı dolaşmak nasıl bir duygu?

ve tüm bu heyecanın bir parçası olmak ister misin?" Avery soruyor.

"Racer ile herkesten daha fazla zaman geçiriyorum ve o çok heyecan verici. Acil servis ziyaretleri de dahil."

"Ohmigod, zavallı sen. Yazın neden çalışıyorsun ki?" Avery, Gabe'in kolunu omuzlarına daha sıkı sararak soruyor. "Bizimle birlikte dövüşe gelmeliydin," diyor. "Göz kamaştırıcıydı!"

"Reese tüm bunlara karşı bağışıklıdır, kas gücünden ziyade beyni sever, değil mi Reese?" Miles öyle diyor.

"Aslında ikisini de seviyorum," diyorum.

Miles kaşlarını kaldırdı. Ben de benimkileri kaldırıyorum.

"Riptide şahane. Avenger kesinlikle **h a r i k a !**

Yine de korkutucu biri," diye devam ediyor Avery.

Gabe gülerek, "Dostum, bunun karşısında altına işerdim," diyor.

"Lafı açılmışken." Miles kolunu arkamdaki koltuğa uzatıyor. "Riptide ile bire bir mi? Sence bu mümkün mü?" diye soruyor.

"İnanılmaz derecede havalı olurdu," diye ekliyor Gabe.

Öne doğru kayıyorum. Miles'ın kolunun bana yakın olmasından hoşlanmıyorum. Bu benim için yeni bir şey ve onun biraz daha yaklaşmasına neden oluyor.

İçkilerimiz geldi ve ben maden suyuma uzanıyordum ki garson peçetemin köşesine bir peni koydu.

Gözlerimi kırıştırp bakıyorum ve karnım dönmeye başlıyor. Başımı kaldırıyorum ve endişeyle kalabalığı tarıyorum. Miles, Avery ve Gabe'in şok içinde omzumun arkasından baktıklarını fark etmiyorum. Vücudumun nasıl çatırdamaya başladığını fark etmiyorum. Kalbimin nasıl hızlandığını fark etmiyorum. Siyah saçları, muhteşem metal gözleri ve asi başına buyruk adamımı görebilmek için kalabalık kulübü taradığım gerçeğinden başka bir şey fark etmiyorum.

Ve arka planda Muse'un "Madness" şarkısının acıtacak kadar lezzetli sevişme şarkısıyla, periferilerimde siyah saçların parıltısını gördüğümde başlıyorum.

Dudaklarını kulağıma dayayıp fısıldadı, "Dans et benimle. "

Cevabımı beklemeden elimi tutuyor, peni tutan elimi. Parayı parmaklarımın arasından alıyor ve kolunu bana doladığında kuruşu elbisemin kalçasındaki küçük cebe sokuyor.

Dans pistinin ortasındayız.

Orada, parıldayan elbiselerin, koşturan bedenlerin ve gürültünün arasında duruyoruz. Kabinde arkadaşlarımın ağzı açık kaldı. Avery gözleriyle Maverick yapıyor ve ben ona bakmasını istemiyorum. Kimsenin ona bakmasını istemiyorum. O benim.

Bana bakıyor, çenesi hayal kırıklığıyla biraz sıkılmış, gözleri arzuyla yanıyor.

Yıpranmış kot pantolonu ve giydiği yumuşak tişörtüyle onu inceliyorum. Yeni duş almış ve tıraş olmuş görünüyor. Bir elmacık kemiğinin üzerinde hafif bir mor tonu var ve bu sadece onun ateşini vurguluyor.

Maverick kolunu belime doladığında nefes alamıyor, konsantre olamıyor ya da düşünemiyorum.

Sarhoş hissediyorum. Onun kollarında bir su birikintisiyim.

Hareket edemediğimde dudakları hafifçe kıvrılıyor ve bileklerimi tutup boynuna doluyor. "Dans etmiyor musun, Reese?" diye boğuk bir sesle bana takılıyor. "Bir elini buraya koy" - ensesine yerleştiriyor - "diğerini de buraya" - onu da ensesine yerleştiriyor. "Seni yakınıma çekmeme izin ver." Çekiyor. Vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar onu hissedebiliyorum ve hayattayım. Ve kulağıma fısıldıyor, "Ve sen de benimle hareket et."

Elleri kalçalarımda açılıyor ve kıcımlı sarmak için dışa doğru yayılıyor.

Bu kış benim. . .

Başımı kaldırıyorum, kötü kötü bakıyor. Hınzırca gülümsüyor. Onu görünce sarhoş oluyorum.

Bakışları ağızma kayıyor ve beni öptüğünü hissedebiliyorum.

Aniden biraz daha yaklaşıyorum, sonra kulağıma fısıldıyor, "İşte böyle Reese, benimle dans et," ve ellerini çıplak kollarımdan aşağı, omuzlarımın üzerinden, dans etmeye başladığımız kıvrımlarımdan aşağı kaydırmak için uzanıyor.

Sadece savaştı. Finallere kaldı ve bunu biliyorum çünkü takımdan gelen haberlere bir keş gibi sarılıyordum. Testosteron Maverick'in vücudunda her zamanki gibi nabız gibi atıyor.

Dövüşçünün kafası iyi, çenesini tutup dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, sonra hızla onu kucaklıyorum ve "Finallere gidiyorsun" diye fısıldarken onunla birlikte hareket etmeye devam ediyorum.

Müziğin içinden bana fısıldıyor, "Doğru.
Ve senin de orada benimle olmanı istiyorum."

Hâlâ hareket ediyoruz, ama aramıza birkaç santim mesafe koymak ve yüzümü incelemek için geri çekiliyor. Yüzü çiğ. Gözleri aç.

Gözlerinde arzudan öte bir şey var. İlkel bir şey var.

Ve sanırım Maverick beni Noel için istiyor. Ve

Şükran Günü için. Ve Paskalya'da.

Ve sanırım Maverick şu anda beni istiyor.

Dans pistinde.

Kollarımı omuzlarına doluyorum, kare şeklindeki kaslar gömleğini zorluyor. "Miles AA'da sponsorumdu," diyorum, Bleachers'ın "Rollercoaster" şarkısında beni duyabilmesi için kulağına yaklaşarak. "AA heteroseksüel erkek ve kadınların birbirlerine sponsor olmamasını tercih ediyor ama ben onun gerçekten yardım etmek istediğini düşündüm. Bana sürekli beni kurtardığını söylüyordu. Ve kendimi bulmam için bana bir şans verdiği için ona aşık olduğumu düşündüm. Ama gerçek bir erkek bana gerçeği söylediler. Kendimi kurtardığımı."

"Bu bende onun testislerini çıkarıp göt deliğine yedirme isteği uyandırıyor."

Beni biraz daha yakına çekiyor, hayal kırıklığı içinde bana bakıyor, müzik etrafımızda mırıldanırken ve vururken daha çiğ ve daha çiğ. Bedenler hareket ediyor ama Maverick bedenimi kendi bedenine bastırırken bu binanın içindeki ateş canlı.

Başını kaldırıp kulübün ikinci kat balkonunu tarıyor, sonra dansı bırakıyor. Parmaklarımı parmaklarına doluyor, beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve koridorda bilerek yürüyor, perdeli özel odalara bakıyor. Açık mavi kadife bir perde görüyor ve benim için perdeyi aralayıp beni içeri çekiyor, ben de bekliyorum. Beklenti, sinir, ihtiyaç ve aşk etrafımda dönüyor, ben onun sırtına bakarken o

kadifeyi kapatarak birkaç adım ötedeki minderli bankın bulunduğu küçük özel odaya geçer.

"Hey." Yanıma geliyor ve kalçalarımın birini eline alıp beni duvara yaslıyor, gözleri yüzümde. "Sana bakma şeklinden hoşlanmıyorum. Sana bakmasından hiç hoşlanmıyorum."

"Bana baktığını fark etmemiştim, sadece şunu hissetmiştim. yakındın-"

"Yeterince yakın değil." diyerek sözümü kesti.

Dudakları benimkileri alıyor. Dili ağzımın içinde parlıyor, elleri kıcımlı kavıyor, kıcımlı sıkıyor, beni kıcımdan tutup kaldırıyor ve ereksiyonuna doğru bastırıyor. "Sana sanki onunmuşsun gibi bakıyor. Ama değilsin. Sen onun değilsin, Reese." Dilimi emiyor, emrediyor ve parmakları ağırbaşlı siyah dalgalı etekli kulüp elbisemin ön düğmelerinden aşağı uçarken kendini tutmuyor.

"Bunu onun için mi giydin?" Elbisemin eteğine dokunuyor, bırakmadan önce biraz kaldırıyor.

"Hayır, kendim için giydim," diye yalan söylüyorum. "Çünkü yumuşak ve rahat ve bavulumda fazla yer kaplamadı."

Sanki bu elbiseyi onun için giydiğimi söylememi istiyormuş gibi dişlerini sıkıyor - benim asi başına buyruk halim - ve ben de nefes nefese "Bugün seni düşünerek aldım" diyorum.

"Kahretsin, bunu söylemeni istiyordum." Elini elbisemin kenarlarında gezdirirken alnını benimkinin üzerine koyuyor. "Haklısın, yumuşak ama senin tenin daha yumuşak ve ben onu çıkarmak istiyorum." Başını aşağı eğiyor ve sütyenimin üst kenarını ısıyor. Dişleriyle kabaca aşağı çekip beni ortaya çıkarıyor. Sonra ağzı en tepede, onu içine çekiyor. Emiyor, emiyor, yalıyor ve tadıma bakıyor.

Yıldızları görüyorum.

Gömleğini kavramak için uzandım, ona dokundum.

Vücudu dövüşten dolayı uğulduyor ve hâlâ Miles'la dövüşmek istiyor ve ben bunu biliyorum. Beni kaldırırken hayal kırıklığıyla dişlerini gıcırdatıyor ve tüm kasları etrafımda. Nefesim kesiliyor.

ve ağzımı onun öpebildiğim, tadabildiğim, ısırabildiğim her yerinde gezdiriyorum. "Kıskandın mı?" Fısıldıyorum.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Tabii ki kıskanıyorum; Miles'la bir gelecek istiyordun."

Ama şimdi seninle bir tane istiyorum, söylemek istiyorum.

Şimdi sadece seni istiyorum.

Konuşamıyorum, çok t a h r i k oldum. "Hayır"-Isırmaya başlıyorum

- "Artık," diye zorluyorum. Açlıkla çenesini, çenesini ısıriyorum. Nefesini hissedebiliyorum, uyarılmışlıkla hızlı hızlı çıkıyor. Dudağını ısıriyorum ve o da beni ısırip alt dudağımı emiyor, sonra parmaklarını külotumun içine sokuyor. "Oh!" diyorum.

Dişlerini ve dilini kullanarak sütyenimin önünü açıyor. "Artık sadece ben varım, Reese."

"Evet."

Tanrım. Dişleri. Parmakları.

Gözlerinde saf ateş parlıyor. Bana bakarken dişlerini gıcırdatıyor, vahşice. Ellerimi omuzlarına doğru uzatıyorum ve tırnaklarımı batırıyorum. Tırnaklarımı kışına geçiriyorum, sonra ellerimi kot pantolonunun arka ceplerine sokuyorum ve tırnaklarımı kışına batırarak onu kendime çekiyorum. Kendini bana sürtüyor, beni parmaklıyor, kollarımdan birini duvara sabitliyor ve parmaklarını benimkilere geçiriyor. Elimi sıkıyor ve kalbimi sıkıştıran, ruhumu parçalayan bir öpücük veriyor.

Onu dövüşürken görmek istedim. Onun köşesinde olmak istedim. Bu gece onu görmek istedim ve işte burada. Sadece dövüşten sonraki en testosteron dolu anlarında ona bakmama izin vermekle kalmıyor, beni görmesini de sağlıyor. Beni burada tutarken. Sıkıştırılmış. Çaresiz. Azgın bir karmaşa. Aşk içinde. İstek içinde. Parmaklanmış, öpülmüş, umursamaz ve kıskanç Maverick'im için çırpınan.

Titremeye ve tutarsız şeyler söylemeye başlıyorum. "Boynumu tut ve beni bırakma." diyor.

Parmağını çıkarıyor, külotumu çıkarıyor ve çılgınca ona tırmanmak için boynunu tuttuğumda, hızla fermuarımı açıyor ve itiyor ve beni alıyor. İnliyoruz. Elleri benimkileri sıkıyor.

O hareket ettikçe et. İçime vuruyor. Çok sert, sanki yaşamak için bana ihtiyacı varmış gibi. İnemelerimi ağzıyla yakalıyor. İçime girerken kıcımlı sıkıyor. Bu saf, saf bir ihtiyaç, onun içimde olmaya ihtiyacı var ve benim de ona orada ihtiyacım var. Buraya. Buraya. Hayal kırıklığına uğramış. Çaresiz. Daha hızlı. Daha derine. Ağzlarımız kaynaşıyor, hareket ediyor ve bedenim sarsılana kadar kontrolden çıkıyor ve o gelip beni kendine daha sıkı sarıyor.

"Geceyi benimle geçireceksin." Sütyenimi bağladı, sonra bakışlarını kaldırdı. "Bütün gece mi?"

"Ne yapabileceğime bakarım," diyorum kayıtsızca.

Kaşlarını çatıyor ama elimi tutup beni dışarı çıkarırken dudakları titriyor. Maverick beni masaya geri götürdüğünde nefes alamıyor, konsantre olamıyor ya da düşünemiyorum.

Tam kabine oturduğumuzda yeni bir şarkı başlıyor.

Yanımda oturuyor ve arkadaşlarımdan hepsi o onlara bakarken sessizleşiyor. Hayır, onlara değil. Miles'a bakıyor, hemen onu seçiyor.

Onu tanıştırmak için bir yol bulmakta zorlanıyorum. "Çocuklar," diyorum ve elimi onun kalçasına koyuyorum, o da kolunu arkama uzatıp elini ensemden kavuşturuyor.

"Miles, Avery, Gabe, bu Maverick."

Gabe, "Sanırım az önce altına sıçtım," der. Miles hoşnutsuzlukla dudaklarını büzer.

Avery heyecandan patlamak üzeredir. "Siz . . siz ikiniz ... birbirinizi tanıyor musunuz, Reese?" diye soruyor, gözleri kocaman.

Maverick benim konuşmamı bekliyor.

Onu onlara nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. İntikamcımı kime nasıl açıklayacağım? "Hey, Reese. Seninle konuşabilir miyim?"

Maverick sadece Miles'a bakıyor. Özellikle de bunu söyledikten sonra.

Orgazmı onu biraz evcilleştirdi. Ama hâlâ tehlikeli havalardan takınıyor ve Miles'ı tuvale düşecek bir sonraki adammış gibi izliyor, hem de çok yakında. "Bir sorun mu var?" Miles'a soruyorum.

Miles işkence görmüş gibi görünüyor. "Seninle konuşmak istedim. . . yalnız. ..." Önce Maverick'e, sonra bana baktı. "Seni düşünüyordum. ." diye başladı.

"Hey, dostum." Maverick öne eğildi, yüzü hiç görmediğim kadar sert ve vahşi. "O benimle." Boynumun arkasından tutup beni kolunun içine çekiyor, kolunu etrafımda tutuyor ve ardından sessizce Miles'a bakıyor.

Miles alay ediyor. "Senin gibi bir adam mı? Ne zamandır? Ha?"

Maverick ona ukala bir gülümseme atıyor. Ve her zamanki gibi basit tutuyor. "Sonsuza kadar."



Yarım saattir kulüpteyiz -Maverick ve ben birbirimize ateşli bakışlar ve dokunuşlar atıyoruz- Maverick'in bakışları bize doğru gelen iki adama takılıyor. Biri Kızılderili görünümlü, güzel ve zeytin tenli, sırtından aşağı sarkan bir at kuyruğuna bağlı saçları var. Diğerinin saçları sık kesilmiş, büyük bir elmas küpesi, ellerinde binlerce yüzük ve kollarında bilezikler var. İkisinin de üzerinde "Dövüş için buradayız" yazan tişörtler var.

"Lanet olsun dostum, uçuş gecikmeleri bizi çok kızdırdı. Duydum ki sen devralmışsın," diyor mücevherli olan, Maverick sırtını tokatlamak için ayağa kalktığı anda.

Dreads'li olan, Gabe'in içeceğiinden bir zeytini ağzına atmak için eğiliyor. "Hey, millet, açlıktan ölüyorum," diyor ve sonra doğrulup Maverick'e bakıyor. "Seni lanet olası ölümcül amcık, sen bir pisliksin, bunu biliyor musun? Bu gece temizledin ve bizi beklemedin mi?"

Maverick elime uzanıp beni ayağa kaldırıyor ve bana gururla bakıyor. "Reese, bunlar benim evdeki adamlarım, Ward ve Seneca."

Mücevherleri olan Ward. "Ah, suyun üzerinde yürüyen kız," diyor dalgın dalgın.

Sahte bir küstahlıkla parmak eklemlerimi öperken gülümsüyorum. "Ben de yüzebilirim."

Seneca diğer elimi tutuyor ve arkasından öpüyor. "Sonunda şans tilsimiyle tanıştık." Maverick'e bakıyor. "Bu surat kanseri tedavi edebilir dostum," diyor ve sonra bir gerilim filmi izliyormuşçasına eğlenmiş/şok olmuş/inanmamış görünen arkadaşlarıma dönüyor. "Alabilir miyiz?" Seneca masayı ve oradaki yiyecekleri işaret ediyor.

Avery, Gabe'in kolunu bırakıyor ve yana kayıyor. "Lütfen," diye mırıldanıyor ve Seneca'nın yemesi için küçük zeytin tabağını kaldırıyor.

"Biraz solgun görünüyorsun, dostum. Sana bir içki getireyim mi?" Ward Miles'a sorar.

Maverick otururken kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor ve hepimiz çok kalabalık olduğumuz için beni kucağına çekiyor. Belli ki arkadaşları da Maverick gibi asi ruhlu. Ve benim arkadaşlarıma kıyasla çok daha belalılar. Ama sonunda hepimiz iyi vakit geçiriyoruz, hatta İntikamcı ve arkadaşlarıyla kulüpte olduğu gerçeğinin kısa sürede üstesinden gelen Miles bile.

"Hey," diyor Ward bana, Seneca ona kavgalarıyla ilgili dedikoduların memlekette yarattığı dalgaları anlatırken kaşlarını Maverick'e doğru çatarak. "Bu herif tek kelime etmeden gitti. Veda bile etmeden. Kendini kanıtlamaya kafayı takmış. Yalnız olmadığını unutmamasına izin verme, tamam mı? Annesi onu özlüyor. Biz de onu özlüyoruz. O yalnız değil."

"Biliyorum," diyorum.

"Sen Tate'lerle birliktesin, değil mi?" "Ama ben de Maverick'leyim."

Hâlâ kaşlarını çatıyor. "Ama finalde kimin tarafındasın?" Kaşlarını kaldırıyor, sonra birasını dudaklarına götürüyor. "İkisinde de olamazsın."

Başımı sallıyorum ve tepesinde küçük bir limon bulunan maden suyuma hüznle bakıyorum. Ve kendime şu anda ihtiyacım olan güç ve kararlılığın benden başka hiçbir yerden gelmeyeceğini hatırlatıyorum.

OTUZ DOKUZ

INTIMATE

Reese

Aşk tuhaf bir şeydir. Ona tam olarak bir "şey" diyebilir misiniz bilmiyorum. Bu bir güç. Bir enerji. Bir his. Bir an. Bir bakış, bir öpücük, bir gülümseme. Bunların hepsi bir arada.

Size sinsice yaklaşır; geldiğini asla göremezsiniz. Ve sonunda sizi vurduğunda, bu küçük bir dürtme değildir. Sanki bir gergedan göğsünüze çarpmış gibidir. Ya da bir araba tarafından ezilmişsinizdir. Nefesinizi keser. Sizi duvara çarpar. Kalbinizi çalıştırır.

İştahınızı kaybedersiniz.

Uyuyamazsınız. Bazıları aşka hastalık diyebilir.

Cidden, başka bir insan için hasta oluyorsun. Sen onlara aitsin. Gözlerindeki bir bakışla duygularınızı kontrol ediyorlar. Kendinizi görme şeklinizi, kendiniz hakkında hissettiklerinizi değiştiriyorlar. Sanki dünyanız değişmiş ve her şey aynıymış gibi hissediyorsunuz ama öyle değil.

Komik diyorum çünkü sahip olduğunuz tüm gerçeklik kavramlarını eğip büküyor gibi görünüyor.

Hiçbir şey olmadan hayatta kalabilirsiniz. Sizi ayakta tutan tek şey bu his, enerji, güçtür. Doğru dürüst uyumadan günler geçirebilirsiniz. Her düşüncenizi işgal eden o tek kişi dışında hiçbir şeye aç değilsiniz.

Onlarsız olduğunuzda zaman yavaşlar. Saniyeler saat, dakikalar gün gibi gelir. Birlikte olduğunuzda ise zaman ışık hızında akar. Her şey bulanıklaşır ve

Her şey bittiğinde, yaptığınız şeylerin yarısını bile hatırlamıyorsunuz ama sadece bu duyguyu hatırlıyorsunuz. Bu mutluluğu. Ve her şey bir anda bitiyor. Ve onu tekrar görene kadar geçen uzun, sonsuz dakikaları saymaya geri dönüyorsunuz.

Maverick'i özledim.

New York'a yeni geldik.

Ward ve Seneca Pensacola'ya geri döndüler. "Yapacak işleri var" ama "Mav'ımızı size bırakıyoruz, Lucky Charm ve Water Walker, bizi hayal kırıklığına uğratmayın."

Kulüpte bana on altı yaşına gelmeden önce vücudundaki her bir kemiği kıran korkusuz Maverick'ten bahsettiler.

Bana yapamayacağı söylenen her şeyi yapan inatçı Maverick'ten bahsettiler.

Bana Maverick'in öğretmen olan annesinden bahsettiler - tam da olmak istediğime karar verdiğim şey, artık eminim - ve Maverick gibi bir asiye yetiştirirken nazik bir el kullandı.

"Sırf yaramazlıklarımıza göz kulak olabilmek için evinde bir araya gelmemizi sağlamak için bize en güzel yemekleri pişirirdi," diye ekledi Ward. "Bütün bunları size anlatmadığına inanamıyorum ama yine de anlatabilirim. Seneca ve ben onun yaramazlıklarına tanık olduğumuz için mutluyuz, yoksa asi eylemleri kayıtlara geçmezdi."

Maverick onlara havaalanına kadar eşlik etti ve ardından doğrudan eğitime daldı, çünkü bu ikisi onu kırk sekiz saat boyunca tüketti.

Kırk sekiz saattir onu görmedim.

Yüzünü, gülümsemesini, sesini özlüyorum. Ellerini. Kalbim kocaman bir balona dönüşmüş gibi hissediyorum; artık göğsüme sığabileceğinden emin değilim. Onu arzuluyorum. Kendimi yükseklerde hissediyorum.

Kendimi Racer'ı yatağına yatırırken ve sonra da otele doğru yürürken buldum. Bana gönderdiği anahtarla. Gece yarısı ve ona doğru ilerlerken sokak lambalarının yüzüme fısıldadığını hissedebiliyorum.

Düzgün düşünemiyorum ama tek bildiğim finale altı gün kaldığı ve şu anda onun yanında olmam gerektiği. Midem düğüm düğüm; kalbim kan, adrenalin ve milyonlarca çeşit ilaç pompalıyor.

Aklım sadece ve sadece tek bir şeye odaklanmış durumda: O.

Zaman yavaşlıyor ve ona yaklaştığım her adımda daha da yavaşlıyor. Nabzımı kontrol etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum çünkü oraya vardığımda beni neyin beklediğini biliyorum.

Oteline girdim ve ona asansörde olduğumu mesaj attım.

Bir dakika on sonsuz saniye geçtikten sonra bir kapının açıldığını ve onun benim alanımda olduğunu görüyorum. Benden önce. Kokusu sarhoş edici. Duştan yeni çıkmış.

Kot pantolon ve lacivert V yaka gömlek giymiş. Kendimi ona bakmaya zorluyorum ve o bana bakıyor. Bu lanet bakış. Ukala bir gülümseme ve "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece elimdeki sepete bakıp sırtıyorum.

Asansöre ve Central Park'a giden yol boyunca beni deli ediyor. Bir ağaca ya da başka bir şeye çarpmadığımıza şaşıyorum. Yürürken elimi tutuyor ve parmaklarını yavaşça bileğimdeki damarlar boyunca gezdiriyor. Başparmağıyla avucumu hafifçe ovuyor. Sonra parmak eklemlerimi dudaklarına götürüyor ve her birine hızlı, yumuşak bir öpücük konduruyor. O zamana kadar otomatik olarak yürüyordum. Dediğim gibi, bir ağaca çarpmadığımıza ya da bir kayaya takılmadığımıza şaşıyorum.

Sonra elini kalçama koydu. Ve ben yürüdükçe eli göğüs kafesimden yukarı doğru çıkıyor. Hiçbir şey söylemiyorum ama yüzümün kocaman, heyecanlı, çocuksu bir sırıtışa sıkıştığını hissedebiliyorum. Eli büyük ve sıcak, nasırlı parmakları üstümün altından görünen deri parçasına sürtünüyor.

Yürüyüş boyunca bana baktığını hissedebiliyorum ama ona bakamıyorum. Sadece onu hissediyorum. Onun sarhoş edici, bağımlılık yapan varlığı benimkinden sadece birkaç santim ötede.

"Geldik," diyorum ve ona mükemmel yerimi gösteriyorum. Parkın parıldayan göllerinden birinin

tam önünde.

Ay çıktı. Hava ılık. Bu sabah Racer'ı köprüden yukarı ittiğimde burayı keşfettiğim andan itibaren onu buraya getirmek zorundaydım ve şimdi Maverick elimi tutup beni çimlerin kısa kesildiği ve suyun kenarının sadece birkaç metre ötede olduğu küçük bir açıklığa götürene kadar burada aptalca duruyorum.

Ben çimlere oturuyorum, o da arkama oturuyor.

"Seni özledim," diyor. Eğiliyor ve dudaklarını omzumda gezdiriyor. Tamamen hareketsiz kalıyorum. Saçlarımı yana doğru itiyor ve boynum boyunca öpmeye başlıyor.

Göğsü bana değmiyor ama vücudunun sıcaklığının benimkini tamamen sardığını hissedebiliyorum. Kalbim sıkışıyor ve bunun ne kadar enfes bir his olduğunu düşünüp ağlamak istiyorum.

Maverick'e "Öp beni" diye fısıldadığımı zar zor duyuyorum.

Boynumda durdu ve beni ellerinin arasına alıp yüzümü ona çevirdi. Yanaklarımı avuçlarının arasına alıyor, çelik gözleri ruhumu delip geçiyor.

Yavaşça çenemi öpüyor. Sonra burnumu, sonra dudaklarını dudaklarıma sürüyor. Öz kontrolümün yavaşça eridiğini hissedebiliyorum ve şu anda tamamen onun merhametine kaldığımı biliyorum. Maverick Cage bana sahip. Her parçamın.

Nefes alışımı duyabiliyorum, hissedebiliyorum. Vücudumun her gözeneğinde. Her parçam onu istiyor, onu arzuluyordu. Çok yakınımda ama ona daha çok ihtiyacım var. Elleri bana ait. Dudakları beni öpmek için yaratılmış. Ben onun için yaratılmıştım. Hayatımda hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Ve tam o anda, beni öptü. Yumuşak, uzun, sıcak, ıslak. Enfes. Acı verici. Ateşli. Tamamen, tamamen doğru.

"Sen benim olmak için yaratılmışsın," diyor dudaklarıma karşı, nefesleri arasında beni öperek.

"Bunu biliyor musun?" diye sorar. "Sen benimsin. Ellerim sana dokunmak için yaratıldı; dudaklarım seni sevmek için yaratıldı," diyor boynumu emerken, dili boğazımda geziniyor.

Aşağı iniyor ve gömleğimi ısıyor, dişleriyle aşağı çekip göğsümü öpüyor.

"Gözlerim seni görmek için yaratılmış" diye fısıldıyor gök gürültüsünü andıran sesiyle, gömleğimin düğmelerini yavaşça açarken.

"Dilim seni tatmak için yaratıldı," diye inliyor göğüslerime karşı. Öpücükleri beni emiyor, yalıyor, dağlıyor.

Sonra beni terk ettiğini hissediyorum ve yerde yatana kadar geri düştüğünü görüyorum. Kendimi onu takip ederken buluyorum. Bacağımı eline alıyor ve kalçasına asıyor, böylece ona binmiş oluyorum. Rüzgâr saçlarımı sırtıma doğru savuruyor ve o da altımda yatıyor, kolu başının arkasında, diğer eli kalçamın dış tarafını okşuyor, tam ihtiyacım olan şekilde beni ovuyor. Ama gözleri. Kahretsin, gözleri. Beni delip geçiyorlar. Bana bakıyorlar. Beni arıyor.

Çelik grisi renkteler, karanlıkta adeta parlıyorlar. Ay ışığı yüzüne gölgeler düşürüyor ve avını bekleyen bir kurt gibi görünüyor. Beni yutmak istiyor gibi görünüyor. Bana meydan okuyor gibi görünüyor. Kendimi onun içinde, onunla kaybetmem için bana meydan okuyor.

Bana sahip olmasına izin vermem için bana meydan okuyordu, her parçama.

Eğildim ve her şeyimle onu öptüm. Sahip olduğum her şeyi ona akıtıyorum. Söylemek istediğim her şeyi, içimi parçalayan her korku ve endişeyi... Çünkü bir parçamın ona ait olduğunu öğrendim. Çok büyük bir parçam ona ait. Onsuz yaşamaya dayanamadığım bir parçam.

O da beni öpüyor, elleri sırtımı okşuyor ve kıcıma doğru kayıyor. Elleri popomu tamamen sarıyor ve inliyorum çünkü ereksiyonu dokunmasına ihtiyaç duyduğum tek yerime baskı yapıyor.

Köprücük kemiğimi öpüyor, kalçalarımıdaki elleri beni lezzetli, gıcırtılı, çıldırtıcı bir ritme sokuyor. Onun için parçalanmak istememe neden olan bir ritim. Dudaklarımı tutuyor ve ağzıma karşı "Bana dilini ver" diye inliyor.

Dilimi geçici olarak ağzına sokuyorum ve o da yavaşça emmeye başlıyor.

Vücudumun güçsüzleştiğini hissediyorum. Sanki onun çapasıymışım gibi bana tutunuyor ve beni öpüyor.

İkimiz de nefes nefese kalıyoruz, inliyoruz, gıcırdıyoruz, geçen her saniye ölüyoruz ve ayrı kalıyoruz.

"Ne istiyorsun?" Ona sordum.

"Ne istiyorum?" Gözleri parlıyor ve eli kalçamı kavlıyor. Gözleri benimkileri arıyor, saf, güzel, akan gri. "Ne istediğimi biliyorsun, Reese. Seni şimdi istiyorum. Ve seni bu gece kollarımda istiyorum."

"Ne istiyorsan al," diye inliyorum.

Beni inceliyor, beni yutuyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

Başka bir şey söylemememe gerek yok çünkü ben sırtüstü yatana kadar bizi ters çeviriyor ve o da yan yatmış, bana bakıyor.

Yüzünü okşuyorum, parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. Başparmaklarımı yanaklarına sürüyorum.

Dudaklarını izle.

"Beni deli ediyorsun," diye fısıldıyorum.

Parkta, göl kenarında öpüşüp koklaşıyoruz, piknik sepetimi unutuyorum çünkü benim için ondan daha büyük bir açlık yok ve dudaklarından anlıyorum ki onun için benden daha büyük bir açlık yok.



Gece geç saatlerde beni odasına götürüyor ve ben soyunup çıplak yatağına giriyorum. O da soyunup bana katılır katılmaz, çarşafların altı sıcacık, vücudu çelik gibi sert, pürüzsüz, kaslı ve ateşli oluyor. Bacaklarımı onunkilere bağlıyorum ve yavaşça göğsüne yaslıyorum.

Parmağımla göğüs ucunu izliyorum. Diğer elimi belinden aşağı kaydırıp karın kaslarını okşadığımda nefes alış veriş değişiyor. "Sorun göğsünün kaslı, güzel, bronz ve mükemmel olması değil," diye fısıldıyorum, neredeyse kendi kendime. "Sıcak, geniş ve güçlü olması ve ben üzerindeyken tüm erkek gücünün beni sarması."

Nefesi kesiliyor ve sonra en lezzetli iniltiyi çıkarıyor. Beni yan çeviriyor ve karanlıkta beni yavaşça sikmeye başlarken kulağıma dil atıyor, elini karın kaslarımdan aşağı kaydırıp bacaklarımdan arasını okşuyor ve içime giriyor, tekrar tekrar ve sonra kulağıma "Seni çok seviyorum" diyor.

"Mmm. Ne kadar sert?"

"Bu. Sert." Daha derine sürmek. Daha hızlı.

Kısık bir inilti beni terk ediyor. Başımı ona çeviriyorum ve öpüşmeye başlıyoruz ve birbirimizi sevdiğimiz kadar sert seviştikten sonra, gecenin geri kalanında kaşıklaşarak uykuya dalmak için yerleşiyoruz.

KIRK

ANKA KUŞU VE AKREP

Maverick

Cep telefonum beni uyandırdığında hava zifiri karanlıktı. Reese yanımda kıpırdanıyor ve odaklanmak için göz kırpiyorum. Onu bana doğru kıvrılmış, sıcak ve yumuşak, saçları bir şekilde koluma dolanmış görünce gülümsüyorum. "Hayır" diye mırıldandığını duyarak altından çekiyorum ve gülümsüyorum.

Tates'lerin oteli tamamen doluydu ama ben hemen bir blok ötede kalıyorum.

Onu yakınımnda istiyorum.

Yataktan kalkıyorum, boxer'ımı giyiyorum ve telefona cevap vermek için oturma odasına gidiyorum.

"Maverick Cage?" diye sorar bir kadın sesi. "Evet."

Kahretsin, saat sabahın 3'ü.

Numarayı taramak için telefonu çekiyorum. Telefonu tekrar kulağıma götürüp büyük pencereden New York'un yanıp sönen ışıklarına ve parkın uzun, gölgeli dikdörtgenine bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Babanla ilgili."

"Baba" kelimesini duyuyorum ve hemen onu ilk gördüğüm ana gidiyorum; en son hastane yatağında gördüğüm o kırık adama.

Vücudum bir dövüşten önce olduğu gibi harekete geçiyor. "Uyandı mı?"

Bunu sorduğumda içimde bir umut, aptalca bir umut beliriyor. Hayatımda ilk kez babamın yüzüme bakacağını umuyorum.

Hayatımda ilk kez onun gözlerine bakıp şöyle diyebiliyorum, Savaşıyorum, baba.

"Ne yazık ki başaramadı. Onu indüklenen komadan çıkarmaya çalıştılar ve ..." Keskin bir nefes aldığımda sözünü kesiyor. "Doktorlar bundan sonra ne olacağı konusunda sizinle konuşmak istiyor."

İnançsızlık.

İnkâr.

Öfke.

Serbest elimi kaldırıp karanlıkta morarmış parmak eklemlerime bakarken dişlerimi sıkıyorum.

"Efendim?"

Elimi çeviriyorum ve avucuma bakıyorum.

Onunkinden daha mı büyük? Onunkinden daha mı geniş? Bendeki nasırların hepsi onda da var mı? Gücüm ondan mı geliyor yoksa onun beni inkâr etmesinden mi?

"Efendim?"

Omuzlarına sardığı çarşafla yatak odasının kapısında duran Reese'e bakıyorum, o kadar güzel ki gözlerim acıyor ve hoparlöre doğru homurdanıyorum, "Bir sonraki uçakla gideceğim."

"Maverick? Neyin var?"

Elimi yüzümden sıyrıp aramayı sonlandırıyorum, sonra telefonu bir kenara atıyorum, gidip onu kucağıma alıyorum ve yatağa geri götürüyorum. Onu yatırıp yüzüne bakıyorum ve bütün gece kendimi tekrar onun içine gömmek istiyorum. Hayatımın geri kalanında. "Babam öldü. Uçakla gidiyorum.

Biraz dinlen." I

kotuma ve temiz bir tişörte uzanıyorum.

"Seninle gelmek istiyorum, Maverick." Kıyafetlerine uzanıyor.

"Hayır. Seni onun yanında istemiyorum."

"Neden?" Durdu, sonra kıyafetlerini bıraktı ve soruyla bana baktı.

Bacaklarımı kot pantolonumun içine sokup fermuarını çekiyorum ve bir süre ona bakıp yavaşça başımı sallıyorum. "Sadece istemiyorum."

Reese'in babamı tanımasından utanıyorum. Nereden geldiğimi görmesinden utanıyorum. Sen benim hayatımdaki en iyi şeysin. Benim şans tılsımım. Seni kötülerin yanında istemiyorum.

Kendi annem bile bir zamanlar onu seven bir kadın olarak bir daha onun yanında olmak istemedi. Ben de kızımın onun yanında olmasını istemiyorum.

"Dövüş için geri döneceğim," diyorum ve tişörtümü giyip eşyalarımı hızla topluyorum.

Reese çarşafı göğsüne bastırıyor, bana doğru gelirken gözleri sevgi dolu, şefkatli ve dolu dolu.

Bana geliyor ve sevgiyle dudaklarımı öpüyor. Onun tarafından öldürüldüm.

Yaptığı her şey bana dokunuyor.

Yaptığı her şey beni memnun ediyor. Yaptığı her şey beni kesiyor.

"Şans için mi?" Kalın bir sesle soruyorum, gözlerinin içine bakıyorum, umutsuzca bulmayı arzuladığım huzurun ölçüsünü arıyorum.

Beni sakinleştiriyor; ama artık benim için sakinlik yok.

Başını sallıyor, gözlerinde daha akıcı bir duyguyla gülümsüyor. "Aşk için."



Cesedi sahiplenecek birine ihtiyaçları vardı ve kimse sahip çıkmadı. Yalnız öldü. Lanet bir hastane yatağında. Oğlunu hiç tanımadan. Eski eldivenlerinden başka bir şey bırakmadan.

Sırada bir cenaze töreni vardı ve kimse bunu istemiyor gibiydi. Ne o, ne de dürüst olmak gerekirse ben.

Yine de onu gömdüm. Sadece ben, binlerce mezar taşının arasında duruyordum, yanımda küfredeceğinden emin olduğum bir rahip vardı.

Gözlerim kurudu. Dövüşten kalma kesiklerim ve sıyrıklarım var ve sırt çantamı açmak için hareket ettiğimde kaburgalarım hala çok acıyor.

Babamın bana gönderdiği eski eldivenleri çıkarıp mezara fırlatırken dişlerimi sıkıyor ve bedenimi acıya dayanmaya zorluyorum.

Tüm umutlarım o yıpranmış, yırtık siyah eldivenlerin peşinden gidiyor.

Onun gözlerine asla bakamayacağım. Onun hakkında söylenenlerin doğru olup olmadığını asla bilemeyeceğim. Onun içinde iyi bir şeyler var mıydı yoksa ben saf, su katılmamış bir pislikten mi doğdum asla bilemeyeceğim.

Acı hissetmiyorum. Sadece hayal kırıklığı. Hayal kırıklığı ve öfke.

Rahip ayrıldığında, onunla hayatımda sadece ikinci ama son kez konuşuyorum.

Sert, alçak sesle ve öfkeyle "Hoşça kal baba." diyorum.

KIRK BİR

EFSANE

Maverick

Babamı tabutta görmek bile beni zehirliyor. Ona yakın olmak ve onu beklediğim, kendimi ona kanıtlamayı beklediğim onca yılı yeniden yaşamak.

Ciğerlerim yanana, baldırlarım, karın kaslarım ateş taşı gibi yanana, beynim onun tabuttaki görüntüsüyle alev alev yanana kadar koştum.

Tate'in ringdeki görüntüleri.

Boks eldivenlerimi giydiğim görüntüler.

Reese'in "Beni sert sev" dediği görüntüler.

Oz'un parıltıları, içki.

Annemin benden çek alırkenki görüntüleri.

Otele gidiyorum ve duşun altında gözlerimi kapatarak bir saat geçiriyorum. Telefonum çalışıyor ama ona dikkat etmiyorum.

Oz arıyor.

Final üç gün sonra. Yarın New York'a dönüyorum.

Tek bildiğim bu. Dövüşümü üç gün içinde yapacağım.

Ve Tate'le dövüşeceğim, hiç sahip olmadığım kadar babamla. Onu yenmek iyi hissettirmeyecek. Kaybetmek de iyi hissettirmeyecek.

Gerçek babam ölürken, ben Tate ile eğitim alıyordum. Onun en büyük düşmanı. Beni kanatları altına aldı.

Onlara yaklaştım. Güçlendiğimi düşünürken zayıfladım. Daha fazla kasım var ama etrafımda daha az duvar var. I

zayıf olamam, onlarla gülemem, onlarla konuşamam.

Kahretsin, bu kadar dikkatsiz olduğuma inanamıyorum.

Gardımı düşürdüm. Beni kabul edecekler mi sanki? Kimse kabul etmez. Beni izliyorlar, öğrendiklerimi koruyorlar. "Düşmanlarını kendine yakın tut" sözü gibi.

Ve bir kemik için yalvaran sevgiye aç bir köpek yavrusu gibi düştüm.

Reese sayesinde.

Ve o benimle.

Mavi gözlerim ve altı çilim var artık.

Ve beni ateşleyen gülümsemeler.

Yumuşacık

parmaklar.

Göğsümde bir yanak.

Ve onun karanlık günleri ve yeni günleri hakkında sırlar. Ve dünyadaki en sevdiğim kış.

Kimseye sahip olmak

istemiyorum. Kimseye

ihtiyacım olsun

istemiyorum. Hiçbir şey

hissetmek istemiyorum.

Böyle hissetmek

istemiyorum. Yalnız olmak

istiyorum.

Ben, Tate, yüzük.

Ama Reese kilometrelerce uzakta olsa bile, her zamankinden daha fazla yanımda. Ben savaşırken, o her zamankinden daha fazla aklımda olacak.

Ve büyük ihtimalle, kazanmasını istediği adam ben olmayacağım.

Suyu kapatıp havlumu alıyorum, bir çift eşofman giyiyorum, bir atlama ipi kapıyorum ve tüm gücümle devam ediyorum.



GECE YARISINI GEÇTİ ve onun sesini başka hiçbir şeyi arzulamadığım kadar arzuluyorum. Telefonunu çeviriyorum, sesli mesajı alıyorum. Ve bir keş gibi dinliyorum. Merhaba,

ben Reese. Telefona gelemiyorum ama mesaj bırakın. . . .

Mesaj bırakmadım. Ama mesaj atarım:

Gitmiş.

Telefonumu bir kenara fırlatıp ipimi çantama geri sokuyorum ve yatağa düşüyorum, sonra yastığımı yumruklayıp karnıma çöküyorum, ondan geriye kalan tek şeyin içimde olmasından nefret ediyorum.

KIRK İKİ

KARANLIK İNTİKAMCI

Maverick

New York bugün yağmurlu. Öğleden beri döndüm ve öğleden sonramı aptal tenis topunu yakalayana kadar odamın banyo duvarına fırlatarak, düz olana kadar ezerek ve sonra da fırlatıp atarak geçirdim. Telefonuma yöneliyorum, internete giriyorum ve havayolu sitelerinde yarım saat geçiriyorum. Sonra anneme mesaj atıyorum. Beni desteklediğinden emin olduğum tek kadın, çünkü sevdiğim kadının kimin tarafında olduğundan emin değilim.

Yarın şampiyonla dövüşmek

Az önce sana bir havayolu rezervasyonu e-postası gönderdim.

Eğer kazanırsam, bunu görmek için orada olmadığın için hep pişman olacağım. Ve kazanacağım, anne.

Dövüşüme gel

Reese'in numarasına bakıyorum ve parmağım duraklıyor. Onun düşüncesi beynimden parçalar koparıyor. İçim kaynıyor. İç çekiyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Geri adım atmayacağım. Kaybedemem.

Kaybetmeyeceğim.

Yapıp yapamayacağımı görmek için tek bir şansım var. Bu dövüşe getirmek için tek bir şans.

Ama ya kazanmak onu incitmek anlamına geliyorsa? Benim kızım kimi destekliyor?

Tate'ler onun ailesi. Ona iyi davranıyorlar, sevgi, destek ve kabul veriyorlar.

Babam bunların hiçbirini yapmadı ve ben hala onunla birlikteydim. Ondan ve Tate'lerden daha azını nasıl bekleyebilirim?

Ben hala gidiyor için kanıtlamak o I hak etti ve Kara Akrep'in zamanı, dikkati, saygısı.

Hala kendime iyi bir sikici olduğumu kanıtlayacağım. Yeterince.

Kendi babam tarafından kabul edilmemiş olsam bile tüm lanet olası dünya tarafından kabul edileceğim.

Ben bir efsane olacağım.

Ve bir efsane asla yok olmaz, altı ayak altında olsa bile.

Ve bir efsane kızı alır. Bir efsane kızı kazanır.

Ben bir savaşçıyım ve yarın gece dövüşeceğim.

Ama hayatımı sikeyim, sevgilimin beni desteklemediğini düşündüğümde kavga edecek gibi hissetmiyorum.

Tenis topunu tekrar elime alıp ona şekil vermeye çalışıyorum, yapamadığım için hayal kırıklığına uğramışken kapı çalıyor.

Onu yere bırakıp açıyorum ve Riptide salonda göze çarpıyor.

Odaya geri dönüyorum ve kapıyı arkamdan açık bırakıyorum, sonra kapıyı kapatıp beni içeri kadar takip ederken odanın diğer ucundan onu izliyorum.

"Baban için üzgünüm." Omuz silktim. "Evet, ben de."

Belirtme ihtiyacı hissediyor gibi görünüyor: "Senin için üzgünüm."

Duvara yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "Hayatım boyunca yalnızdım. Kazanmak için kimseye ihtiyacım yok."

"Evet var ve o sende. Reese gittiğin gün kimin tarafında olduğunu bize söyledi. Ve benim tarafımda olmadığı kesin. Solunuzdaki en ön sırada oturuyor olacak. Beni alkışlayacak olan sevdiğim kadının hemen yanında."

Çenemi sıkıyorum, bunu düşünürken göğsüm acıyla genişliyor. "Bunu o mu söyledi?"

"Çok net. Ve buna saygı duyuyorum." Başını salladı, sonra bana uyarıcı bir bakış attı. "Yarın işini kolaylaştırmayacağım,

Maverick. A oyunumu getiriyorum."

Dövüşçü içgüdülerim devreye giriyor ve duvardan uzaklaşıp ayaklarımı birbirinden ayırıyorum. "Sahip olduğum tüm oyunu getiriyorum."

O zaman sırtıyor ve biz geri dönüyoruz - rekabetçi sularımız akıyor. Yumruğunu kaldırdı, ben de içgüdüsel olarak bir adım ileri atıp benimkini kaldırdım. Parmaklarımızı tokuşturduk. Ve başladı.

Lanet olsun. Açık.

"Hâlâ eve getiriyorum, Tate," diye uyarıyorum.

"Eve getir onu, Maverick. Yine de sana herkesten daha sert davranacağım." Yaklaşıyor ve kaşlarını uyarırcasına kaldırıyor. "Ve bil diye söylüyorum, her ne için savaştığını sanıyorsan, İntikamcı benim mirasım. Babanın değil. Benim." Beni ensemden tutup gözlerimin içine bakıyor, tehdit ve cesaretlendirmeyi bir arada kullanarak sıkıyor. "Sen iyi bir çocuksun, Maverick. Eğer ringi almak istiyorsan, bunun için dişine kadar dövüşmen gerekecek. Ve eğer yarın beni yenersen, babanın asla yapmadığı gibi adil ve dürüstçe, gurur duyacağım. Gitmeden önce bu ringe bir şeyler vereceğim. Onlara seni bırakacağım."

Kapıya doğru yürüdü, ben de homurdandım, "Ben varım."

Kapı kolunu tutuyor ama bir an bekliyor. "Bir kimlik krizi içindesin. Kim olduğunu düşündüğün ve nereden geldiğin ile kim olabileceğin ve nereye gittiğin arasında. Seni anlayabiliyorum."

Gülüyorum. "Bununla nasıl bir ilişki kurabilirsin ki?"

"Ben bipolarım." Gözlerimin içine bakıyor, gözünü kırpmadan. "Yani evet, içimdeki canavarları anlayabiliyorum. Benimki kafamın içinde. Seninki ise kanında. Kazanmasına izin verme."

Kapıyı sarsarak açar ve ekler, "Bu bizim gerçek kavgamız. Ömür boyu sürecektir olan. Kazanması en zor olanı. Bunu kazanırsan, yarınki gibi bir dövüş çocuk oyuncağı olur."



Onu aramalıyım. Yüzünü görmeliydim. Tate'in söylediklerinin doğru olduğunu bilmeliydim.

Gelebileceğini söyler söylemez süitimin kapısını açıp onu bekliyorum. Asansörün sesini duyuyorum ve onun dışarı adım attığını görüyorum. Beni görünce duruyor ve kendini kollarıma atana kadar her adımını biraz daha hızlandırarak bana doğru gelişini izliyorum.

"Bir süredir New York'tasın ve beni aramadın mı?" diye soruyor, incinmiş bir şekilde, boynuma doğru fısıldarken bana daha sıkı sarılıyor.

Saçlarından nefes alıyorum ve başının tepesine doğru konuşuyorum, bir elimle başının arkasını okşuyorum. "Özür dilerim, yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Yalnız kalmaya çok alıştım."

"Ama ben senin tarafındayım," diye itiraz ediyor ve kaşlarını çatarak beni azarlıyor.

Başımı sallayıp onu kucağıma alıyorum, içeri getiriyorum ve kapıyı kapatıyorum. O benim köşemde. Ve bu gece tek yapmak istediğim onu göğsüme bastırmak.

KIRK ÜÇ

O SABAH

Reese

Duşun çalıştığını duyduğumda gözlerimi erkenden, sabah 4:30 civarında açıyorum.

Banyonun kapısını biraz açıp kabine bakıyorum. Tüm ihtişamıyla kendini sabunluyor. Bu adama çok bağımlıyım.

Onun ıslak, altın rengi kaslarına bakarken ağzım sulanıyor. "Seni sabunlamama izin verecek misin?" Bugün uyandığımda seks cadalozu olarak sorduğumu duyuyorum. "Çünkü bunu hayatımda hiç ama hiç yapmadım ve ölmeden önce yapılacaklar listeme ekledim."

Uzanıp elimi tutarak beni içeri çağırırken gözleri kararıyor ve biraz sahiplenici görünüyor. "Listede başka ne var?"

"Ben uydurdum." Ona ve su spreyine doğru birkaç adım atarken gülümsüyorum. O kadar güzel ki. Parmaklarımın ıslak tenine bir dokunuşuyla, içine baktığımda sertleşmeye başlayan sikim tamamen doluyor.

Bana çıplak baktığında kızarmaya başlıyorum. Hiç onun karşısında bu kadar uzun süre, çırılçıplak, bu kadar ışık altında durmuş muydum? "Bu da ne? Kızarıyor musun?" Yüzümü çenemden tutup kaldırıyor. "Sana böyle baktığım için minnettarım," diyor şefkatle ve ıslak ellerini vücudumda gezdiriyor.

"Farkındayım." Biraz gülüyorum.

Uzanıp bir kalıp sabunu kolumda gezdirirken utançtan ateşler içindeyim ve heyecandan titriyorum. Beni sabunluyor, bacaklarımın arası hariç her yerimi sabunluyor, ta ki ben beklentiden zayıf düşüp omuzlarına tutunana ve bacaklarımı biraz ayırırken ıslak tendonunu ısırana kadar.

Kulağıma usulca gülüyor. "Burayı kaçırdım mı?" diye dalga geçiyor, çubuğu seksimin üzerinde gezdiriyor.

Kızarıyorum ve kolumu geniş omuzlarına daha sıkı sararak başımı sallıyorum. "Sana karşı çok umursamazım," diye fısıldıyorum kulağına.

"Hoşuna gitmediğini sanıyordum," diyor ve beni spreye doğru çevirirken bir kaşını kaldırıyor.

"Öyle sayılır." Boynunu öperken onu okşamak için uzanıyorum ve ardından onu sabunluyorum.

İkimiz de köpürene kadar sabunu birbirimize aktarıyoruz, kimin kimi sabunladığını, ellerimin nerede olduğunu, onun ellerinin nerede olduğunu bilmeyene kadar, ama duşta oynasırken hisler her yerden geliyor.

Sonunda bizi duştan çıkardığında, bir havlu alıp omuzlarıma sarıyor, sonra beni kalçalarımın tutup kaldırıyor.

Banyonun ortasında duruyor, beni öperken üzerine indiriyor. Beklenmedik bir şekilde yan taraftaki aynada yansımamızı yakalıyorum. Her kası kesilmiş ve esniyor. Güçlü bacakları, iterken karın ve kalça kasları, beni kaldırıp indirirken kolları, göğsü ve omuzları. Ve ben, çok solgunum, sarı saçlarım ıslak ve sırtımdan aşağı dökülüyor, havlu vücudumdan aşağı kayıyor - onun siki bacaklarımın arasındaki pembe, parlak, şiş dudaklara batıyor.

Bizi birlikte görünce erotikleşiyorum çünkü filmler izledim, porno izledim, resimler ve sanat eserleri gördüm ama sevişen bir çiftin görüntüsüne hiç tepki vermedim

Maverick'in beni üzerine indirirken beni açmasına nasıl tepki verdiğimi.

Kendimi görüyorum ve birkaç ay önce aynada gördüğüm kıza benzemiyorum. Kendimden utanmıyorum. Seksiyim. Kadınım. İsteniyorum. Onun için mükemmel yaratılmışım.

Duygularımın yoğunluğunun farkında, adını haykırarak ilk boşalan ben oluyorum ama o her zamanki gibi sert boşalıyor, kalçaları esniyor, boynumu ısırırken vücudu pompalanıyor.

Aynada bakışlarımı yakaladığını fark ettiğimde utanıyorum ve gülümseyerek fısıldıyorum, "Tamamen bencil amaçlarım için olmasının yanı sıra ... bu şans içindi."

Sanki büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını alaycı bir şekilde çatıyor. "Peki ya aşk için?"

Başımı sallıyorum, mutlu bir şekilde sırtıyorum.

Hâlâ bir koluyla beni havada tutuyor, diğeriyle başımın arkasını kavırıyor ve sanki dünyanın sekizinci harikasıymışım gibi bana bakıyor. "Sen damarlarımdaki saf cennetten bir parçasın."

KIRK DÖRT

ZAMANI GELDİ

Maverick

Maça yarım saat var ve Oz odasının kapısını açmıyor. "Oz!" Kapiya vuruyorum. Kapı koluna asılıyorum ve daha sert vuruyorum, omzumla çarpma isteğime direniyorum.

Üç dakika sonra, kapının kilidini açan otel personelinden biriyle birlikte geri döndüm.

Odasının küçük oturma alanında, her yerde şişeler var.

"Oz, Tanrım." Şişeleri alıp fırlatmaya başladım, sonra gidip önünde durdum. Gözlerimin içine bile bakmıyor, kan çanağına dönmüş gözleri omzumun arkasından bakıyor.

"Oz, bu gece bir atışımız var." Bir bardak su alıp getiriyorum. Kabul etmedi. İçimi çekerek bardağı kenara koyuyorum, kalçalarımın üzerine çöküyorum ve burnumu onunkiyle aynı hizaya getiriyorum. "Bu gece dövüşeceğim ve sana köşemde ihtiyacım var."

"Bana neden ihtiyacın var?" diye alay ediyor. "Köşemde sana ihtiyacım var, Oz."

"Çık dışarı."

"Bir şansımız var, Oz."

"Biz mi?"

"Biz. Bak, bir şey mi kanıtlamak istiyorsun? İşte sana fırsat."

Oz ayağa kalkmıyor. Öne doğru kayar ve yere bakar.

"Bizim gibi adamlar, Maverick, iyi şeyleri alamayız."

"Elini sürmezsen nasıl bilebilirsin ki?"

"Çünkü daha uzun yaşadım, işte bu yüzden. Bunun için birçok kez ateş etmeyi denedim."

"Oz. Bak-"

"Bana vaaz verme, Maverick! Sen ve Tates. Sen ve kızın. Artık istenmeyen biri değilsin. Benim gibi," diye homurdanıyor, kaşlarını çatarak.

"Oz. Siktir, dostum. Bu kızı buldum. Ve çok tatlı. Ve beni anlıyor. Ben de onu anlıyorum. Ve onunla birlikte olmak istiyorum. Hiç düşünmediğim bir şekilde onun için deli oluyorum. Bu gece için deli gibi çalışıyorum. Sadece bir gece, Oz."

"Beni hafife alıyordun, Maverick."

Ayağa kalkıyorum ve yumruklarımı iki yanıma kıvırıyorum. Sesimi alçaltıyorum. "Hiçbir şeyi hafife almıyorum. Daha iyisini biliyorum."

"Artık bana ihtiyacın yok. Beni aldın çünkü yeterince iyi kimse seni kabul etmedi. Şimdi daha iyi bir şeyin var. Akıl hocan olarak Tate var."

"Kimse takımımda olmak istemezken senin takımımda olduğunu asla unutmayacağım."

"En iyi dostun Tate'in artık bir adamı var," diyor kızgınlıkla. "Bu noktada istediğin herkesi elde edebilirsin."

"O zaman burada durup senden benim yanımda olmanı isteyen ben olduğumu fark et."

Başını sallar ve yüzünü siler, sonra kollarını kavuşturur ve ağlamaya başlar.

İnliyorum ve kalçalarımın üzerine düşüyorum. "Bunu bana yapma, Oz."

"Sadece git."

"Sensiz olmaz."

En yakın şişeyi kapar ve içmeye çalışır.

Onu havada durduruyorum, elinden çekip alıyorum ve bir kenara koyuyorum, sesim alçak çıkıyor. "Demek böyle olacak. Bizi sabote etmek mi istiyorsun, Oz? İstiyor musun?" Şimdi çıldırdım. O kadar kızgınlım ki doğru düzgün göremiyorum.

Elimi koltuğunun arkasına koyup öne doğru eğildim. "Çıktığımız yolda savaştık kadar erkek ol."

savaş."

Gözleri bana hançer gibi saplanıyor. "Git, Cage. Bu artık benim kavgam değil," diyor bana ters ters bakarak.

Ellerimi yumruk yapıp avuç içimi duvara çarpıyorum, sonra geri dönüp onun önüne düşüyorum.

"Neden hala buradasın?"

"Çünkü sen hâlâ

buradasın." Parlıyor.

Ben de ters ters bakıyorum. Sonra koltuğuma yaslanıp odaya bakıyorum. "Başladığımız yere kıyasla iyi odalar, ha."

"Oldukça iyi," diye homurdanıyor.

İçimi çekiyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. "Oz. Konuş benimle."

Boş ellerine bakıyor. "Bırakmayı deniyorum ama yapamıyorum. . ." Nefes veriyor ve başka tarafa bakıyor. "Koç olarak son on yılda eğittiğim yetmiş sekiz dövüşçü. Sağlığına kavuşturduğum dövüşçüler. Sabahın üçünde uyandırıp dörde kadar antrenmana hazır hale getirdiğim dövüşçüler. Yemeklerine yardım ettiğim, giyinmelerine yardım ettiğim, hatta bazılarının ayık kalmasına yardım ettiğim dövüşçüler. Hepsi gitti. Başarı merdivenindeki her basamak, kazanmalarına yardım ettiğim her maç, bana veda edecekleri zirveye giden bir basamaktı. Birçoğu için her şeyden vazgeçtim. Çocuklarım yoktu, şampiyonlarım çocuklarımdı. Karımla geçirdiğim zamandan vazgeçtim. Hepsi gitti. Ve sen de gideceksin, Maverick."

Öne doğru eğilip ona bakıyorum. "Bu büyük bir şeyin sonu ya da başlangıcı olsun... bu gece kazan ya da kaybet... Seni her zaman yanımda istiyorum, Oz. Her zaman."

Kaşlarını çatıyor ve dudaklarını sıkıca kenetliyor, gözleri kıpkırmızı. "Böyle bile mi?!" diye haykırıyor, inanamayarak.

"Hey." Daha da öne eğildim ve başımı salladım. "Sana destek olacağım. Bunu atlatabilirsin ve bunu tek başına yapmana gerek yok. Bu mücadeleyi daha önce kaybetmiş olman sonsuza dek kaybedeceğin anlamına gelmez. Buna izin vermeyeceğim. Tıpkı benimkini kazanmam için bana destek olduğun gibi, ben de seninkini kazanman için sana destek olacağım. Şu anda bana ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Burun deliklerinden nefes veriyor, sonra şişeyi bir kenara bırakıyor. "Tamam. Lanet olası on iki adımı atacağım."

"Güzel. Gurur duyuyorum."

Parlıyor. "Bu gece gerçekten dövüşmek istiyor musun yoksa bir korkağa mı dönüşüyorsun?"

"Aletim bu gece gayet iyi, Oz, yumruklarım da öyle, ama senin de orada olmanı istiyorum."

"Pekala. Sanırım önce ben bir adım atacağım. Çünkü şampiyonumun bana ihtiyacı varsa ve bu acıma duygusundan kaynaklanmıyorsa, o zaman ben varım."

"Güzel. Çünkü koçum beni isterse, beni alır." İkimiz de ayağa kalkarken birbirimizi anladığımızı gösteren bir bakış atıyoruz ve ben saate bakıyorum. Saniyeler hiç bu kadar hızlı ilerlememişti.

Yeraltına inmek için yedi dakikamız var.

Dışarı çıkınca, beş dakika ve geri sayım başladı. Otelin taksi kuyruğuna bakıp küfrediyorum.

Sırada yarım düzine insan var ama taksi gelmiyor.

"Pekâlâ, Oz. Hadi sana çok ihtiyacın olan bir egzersiz yaptıralım." Koşar adım kaldırıma çıkıyorum ve onun da beni takip edip etmediğini kontrol ediyorum; ben metroya doğru deli gibi koşmaya başladığımda o da inleyerek bana yetişmeye çalışıyor.

KIRK BEŞ

RINGSIDE KOLTUKLAR

Reese

"Reese?" Brooke yatak odasının kapısından bana sesleniyor.

"Hazır mısın?"

Saçlarımı ördüğüm banyodan dışarı fırlıyorum ve başımı sallıyorum. "Çok gerginim."

Gülüyor ve bana sarılıyor, mutlu bir şekilde.

Racer'a son dakika talimatlarını vermeye giderken ve ona iyi geceler öpücüğü verirken ona "Gergin görünmüyorsun," diyorum.

Özel olarak sırtıyor. "Ne olursa olsun, Remington bu gece kutlama yapıyor olacak."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Racer'ı yatağa yatırmak için eğiliyor. "Çünkü hamileyim." Bana bakarken kocaman gülümsüyor. "Hamileyim ve Remington çok heyecanlanacak. Onun için hiçbir şey bizden daha önemli değil. Değil mi, Racer? Küçük bir kız kardeş mi, yoksa küçük bir erkek kardeş mi?"

"Hayır," diyor kaşlarını çatarak, yatakta doğruluyor. "Annem benim!" Onu sıkıyor. Annesi de gülerek onun kışına şaplak atıyor ve onu yatağına geri yatırıyor ve Diane'e başını sallıyor.

Pete'in bir SUV ile beklediği yere asansörle çıkıyoruz. Sonra ikimiz de otelden çıkıp Central Park'ı geçerek Doğu Yakası'na, Yeraltı'nın deposuna doğru ilerliyoruz.

Kolaylıkla on beş bin kişi var ve Brooke beni ön sıralardaki boş koltuklardan birine götürüyor.

Kan, ter, bira ve çok sayıda insanın bir araya gelmesinin yarattığı sıcaklığın metalik kokusunu alabiliyorum. Yüzüğü bu kadar yakından görmek nefesimi kesiyor.

Beklerken ona "Bunu nasıl yapıyorsun, bilmiyorum" diyorum.

Güven verici bir şekilde kalçamı okşuyor. "Zamanla kolaylaşır. Kan olduğunda hiç eğlenceli olmuyor."

"Kan akacak." Nefes veriyorum, buna hazırlanıyorum.

Başını sallıyor. "Bu final. Herkes için dövüşüyorlar." Kaşlarını çatıyor ve Pete'e el sallıyor. "Gecikme ne?" diye soruyor.

"Maverick'in burada olmadığını söylüyorlar." "Ne demek istiyorsun?"

Pete endişeyle dudaklarını büzüyor. "Bir dakika içinde burada olmazsa diskalifiye edilecek."

Maverick'in köşesine bakıyorum, içime bir kurt düşüyor, sonra Brooke'a söylüyorum, "Bir şey oldu. Maverick'in bu dövüşü kaçırmasına imkan yok-"

"Reese-" Spiker konuşurken Brooke beni yatıştırmaya çalışıyor.

"İyi akşamlar, bayanlar ve baylar ..."

Pete Riley'ye bakıyor, o da ona bir işaret yapıyor ve Pete sırtarak bize dönüyor.

"Başladı" diyor.

Ve Tanrım.

Başladı.

KIRK ALTI

SON DÖVÜŞ

Maverick

Oz deponun arka odasında bir ölüm meleği gibi volta atıyor, saçları diken diken, gözleri kan çanağı, çenesi kararlı. "Tamam evlat, beni yeni ve parlak bir şey için terk etmesen iyi edersin. Şimdi gerçekten ayılıyorum."

Kendi kendime gülümseyerek Oz'a bakıyorum.

"Buna değse iyi olur." Çıplak göğsüme bir parmağını sokuyor. "Ayıldığımda, hayatımda iyi bir şey olduğunu fark etmek istiyorum."

"Biliyorsun, orospu çocuğu. Beni yakaladın."

Başını sallar. "Şimdi git Riptide'a seni iyi eğittiğini göster." "Göstereceğim," diye sessizce yemin ediyorum ve Oz'un ellerimi bantlamasına izin veriyorum.

"Hayır, lanet olsun, mükemmel olması gerekiyor," diye homurdanıyor. Bir tanesini çözüyor ve sıkıyor.

Bir an için dövüşe gidip gidemeyeceğimi merak ettikten sonra gaza geldim ve heyecanlandım. Oz'dan sonra, koşudan sonra, damarlarım testosteronla çatırdıyor.

Tate büyük bir dövüş istiyor, son dövüşü. Ve aniden sadece dövüşmek istedim.

Oz, "Brooke'a bunun hayatının en iyi eşleşmesi olduğunu söyledi ve Reese de bunda ciddi olduğunu söylüyor," diyor.

"Kahretsin, bu benim en iyi maçım." Yukarı baktım. "Bunu sana Reese mi söyledi?"

"Bazen Reese'le konuşuyorum," diyor sırtarak. Başımın arkasına bir tokat atıyor. "Haklıymışsın. Sanırım bizimle birlikte."

Nefes veriyorum, bantlı elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum. Sonra ellerimi eldivenlerimin içine sokuyorum.

Meydan okuyan ben olduğum için ilk ben çağrılıyorum.

". . bu yüzden lütfen gecenin rakibine, sezonun ezilenine hoş geldin deyin. Maçın ilk raundu geçmesi bir mucize olacak. Şimdiye kadar hiçbir çaylak şampiyonumuza karşı bu kadar uzun süre dayanamadı. Ama bu herhangi bir çaylak değil, bayanlar ve baylar, hayır. Karşınızda, Underground'da, MAVERICK CAGE-THE AVEEEEENGER!"

Oz kapıyı açıyor ve ben de eldivenlerimi takıp dışarı çıkıyorum, damarlarımda rekabetçi sular akıyor.

Düzinelerce ışık ringe çevrilmişti. İçeri girip bornozumu çıkardıktan sonra Tate'i çağırdıklarında köşemde sessizce beklerken arenadaki her bir göz bana çevrilmiş durumda.

"Bayanlar ve baylar, karşınızda Yeraltı'nın son şampiyonu, ringlerin namağlup KRALI, REMINGTON TATE-RIIIIIPTIDE!"

Kalabalık canlanıyor ve Oz köşemde eğlenerek kıkırdıyor. Reese'i bulmak için kalabalığı tarıyorum ve bakışlarım kısa siyah saçlı ve benimkine benzeyen gözleri olan bir kadının üzerinde duruyor.

Anne.

Elleri kucağında titriyor ve ben özür dileyerek ona bakıyorum. İşte bu yüzden daha önce gelmeni istememiştim anne.

Bundan hiç hoşlanmayacaksın.

Ama cesurca gülümsüyor ve ben de geldiğim için minnettarlıkla başımı eğiyorum. Onun arkasında Ward bana parmak sallıyor ve Seneca parmaklarını alaycı bir barış işaretiyle kaldırıyor.

Onlara ters ters bakıyorum ama anneme yakın olmalarına seviniyorum. Kendisini burada, binlerce kişinin arasında, oğlu için tezahürat yapan kimse olmadan yalnız hissetmesini isteyeceğim son şey.

Tate bir kral gibi ringe çıkıyor. Ses çıkarmadan yere düşüyor.

Burada duruyorum. Hazır. Bekliyorum.

Arkasını döner. Hayranları çılgına dönüyor.

Kalabalık onu alkışlarken ringin diğer tarafına doğru ilerledim. Ve orada, Brooke'un yanında oturan, hayatımda gördüğüm en güzel kız.

Titreyerek gülümsüyor, gözleri hiçbir şeye sabitlenmiş değil - ne ringe, ne kalabalığa, ne Tate'e - benden başka hiçbir şeye.

Onu burada görmenin bana verdiği vahşi duyguyu dizginlemeye çalışırken çenem geriliyor. Yumruğumu göğsüme koyuyorum ve sanki bunun ne anlama geldiğini biliyormuş gibi bir nefeste göğüsleri biraz yükseliyor.

Bu kadar, onunla benim aramda. O biliyor.

Onu sevdiğimi. Ona tapıyorum.

Ve benimle olmasını istediğimi, ona ihtiyacım olduğunu biliyor.

Ve o orada, solumdaki ön sıradaki koltuğunda, tam Tate'in söylediği yerde.

Hakem Tate ve beni bir araya getirdi. "Ben içeri girdiğimde geri çekil ve yumruk atmayı bırak, bu gece temiz bir dövüş istiyorum."

İkimiz de anlayışla başımızı sallıyoruz, gözlerimiz birbirimizde. Artık aramızda saygı var.

Bu gece kaybedersem, en iyiye karşı kaybetmiş olacağımı biliyorum.

Başlıyor.

Kont . . .

Havada yoğun bir testosteron var. İkimiz de yenilmeyi sevmiyoruz. İkimiz de yenilmeyecek kadar inatçıyız.

İkimiz de zafere açız. Birbirimize karşı. Kendimize karşı.

Bu Yeraltı'nın şimdiye kadarki en büyük maçı. Babamın ayrılışı insanları mutlu etti ama Tate'le aramızda bir dostluk geliştiğine dair haberlerin yayılması tartışma ve merak yarattı. İnanmak için bizi görmek istiyorlar.

İkimiz de agresif dövüşçüleriz. Gerçi ben de savunma yapmayı öğrendim çünkü Tate savunmada da harika. Bu arada

Beni eğitirken, kendinden daha iyi bir şey yaratmak istiyormuş gibi hissettirdi. Bana aramam gereken her şeyi öğretti, kimsenin görmediği şeyleri, çünkü asla yeterince yaklaşmalarına izin vermedi. Benden başka kimsenin bulamayacağı şeyleri. Onu asla yenemedim. Ama nasıl yapılacağını öğrenmem için bana her fırsatı verdi.

Eldivenlerimizi birbirine vuruyoruz, ikimiz de birbirimizin gece için stratejisini ölçmeye çalışıyoruz. Beni yıpratmak mı? Hayır. Benimle oyun oynamıyor ve oynamadığı için memnunum çünkü ikimiz de dövüşmek için buradayız.

Ting ting.

İlk yumruğu attığımda kalabalık çılgına döndü. Engelliyor, sırtıyor.

Beni takip ediyor, büyük bir darbe indirmeye çalışıyor. Parmak eklemleri kafasına temiz bir darbe indiriyor. Açıldığında tepki veriyorum ve eldivenimi karnına gömüyorum. Betona vurmak gibi. Ama güçlüyüm ve yumruğumun çıkardığı sese bakılırsa derine inmiş.

Geri sıçırıyoruz, sonra daire çiziyoruz.

Kalabalık sessizlik ve tezahürat arasında gidip geliyor. Onlara iyi bir gösteri sunuyoruz. Beni sersemleten bir darbe. şimdiye kadar hissettiğim en güçlü yumruğu attı. Beni iplere yaptırdı. Nerede hata yaptığımı söylemiyor, zaten biliyorum. Kollarımı kaldırıp engelliyorum, sonra indirip gözlerimi kısıyorum.

Bizi durdurup ayırmaya zorladıklarında sırtıyor. Gözlerinde görebiliyorum, bir meydan okuma. "Dünya şampiyonu olmayı hak ettiğini düşünüyor musun?" diye soruyor. şampiyonlar asla iki kez hata yapmaz.

Pozisyonumu alıyorum.

Kalabalık ayağa kalkıyor ve "Remy! Remy! Remy! Remy!"

Karısına bakıp bir yumruk atmasını bekliyorum.

Ve bir şekilde Reese'e bakmamı bekliyor mu diye merak ediyorum.

Aşıl sadece topuğu kadar güçlüdür. Ve ikimizin de topuğu var.

Ve ikimiz de bu gece nerede oturduklarını biliyoruz.

Kalbimin altından bir vuruş yaptı, sonra da kafamı döndüren bir kroşe. Kendime geldiğimde geri çekiliyorum, Tate saldırgan oluyor.

Geri çekilmeyi bırakıp bir sol yumruk indiriyorum. Kaçmak için omzunu oynatıyor ama bunun geldiğini görüyorum ve başka bir sağ yumrukla karşılık veriyorum. Parmak eklemleri şakağına çarpıyor. Darbe onu sersemletiyor.

İlk raunt için zil çalıyor.

Zilden sonra dövüşmeye devam ediyoruz, aniden ikimiz de yumruk atıyoruz, bazıları iniyor, bazıları ıskalıyor, eğiliyor, yumruk atıyoruz.

Hakem bağırır ve içeri girer. "Dur! DUR!" diye bağırıyor.

Geri çekilip taburelerimizi alıyoruz.

Tekrar yayındayız. Spiker: "Cage sinsice ilerliyor ... bu sezon şampiyona hayranlık duymayan tek dövüşçü ... ve Tate iplere dayanmış durumda! Cage bir darbe alıyor. Alınanlaşıyorlar. Hakem onları ayıramıyor. "

Hakem tekrar "DUR!" diyor.

Tate kenara çekilip devam etmemize izin verdiğinde "Pislik," diyor. "Eğlenmemize izin vermiyor," diye homurdanıyor.

"Eğlenceden bahsetmişken," diyorum, nefesimi toplarken göğsüm kabarıyor. "Karını kontrol ettin mi? Sana bakmıyor, bana bakıyor."

Yüzüme öyle sert vuruyor ki iplerin üzerinde zıplıyorum, sonra eğiliyorum ve ıskalıyor ve kaşlarını çatıp sırtarak etrafımda dönüyor. "Şerefsiz. Reese az önce gitti. Daha iyi oynamaya başladığında onu aramamı söyledi, amcık."

Ben solumu savuruyorum, o eğiliyor ve solunu savuruyor. Alnım darbeyi alıyor ve beynim kafatasımın içinde sarsılıyor. Geri çekiliyorum, halsizim.

Ondan sonra işler kanlı bir hal alıyor.

Kafamın güzel olduğunu hissediyorum, tam bir adrenalin patlaması. Boks, hareket, yumruk, karşı koyma, engelleme.

Dördüncü, beşinci ve altıncı rauntlarda kaburgamı kırdı ve ben de ona şişmiş bir göz verdim. Sadece bir tanesini görebiliyor, dövüşürken gözlerini kısarak bana bakıyor.

Kalabalık çok kalabalıktı. Ring kenarındaki koltuklar kana bulandı. Birbirimizi öldüresiye dövüyoruz. Sağa sola yumruklar savuruyoruz. İkimizin de gözlerinin üstünde yaralar var, Tate'in şakağında ve benim gözümün üstündeki aynı yara tekrar açıldı. Zor nefes alıyoruz, taburelerimizi alırken yüzümüze vazelin sürüyoruz, yara bere içindeyiz ve dövüşükçe yıpranıyoruz.

Yedinci rauntta beni yere serdi. Ayağa

kalktım ve dövüş devam etti. . . .

Sekizinci rauntta Tate'in üç kancası ve ben yine yerdeyim.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum nefesimin altında, yanağım

Vücudum darbelerden sarsılırken yere düştüm.

Geri sayım başlıyor.

Reese ayağa kalkmış, ellerini ağzına götürmüş, ağlıyor. Benimle birlikte.

Ondan verebileceğinden daha fazlasını talep ettiğim için bedenim titriyor. Her şeyi. Elimi yere koyuyorum, sonra diğerini, dizlerimi kaldırıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Ve Tate'e baktım. Bir gözü şişmiş. Koçu kan çıksın diye kesiyor ve bantlıyor.

Eldivenlerime bakıyorum. Derideki her iz bana ait. Uğruna savaştığım. Babamın mesajını düşünüp derin bir nefes alıyorum. Sanırım artık gerçek bir savaşçıyım.

Tate yaklaşıyor. Şimdi kızgın. Hayal kırıklığına mı uğradı? Ona daha fazlasını vermediğim için kızgın görünüyor. Benimle zamanını boşa harcadığını mı düşünüyor? Buna değmediğimi mi düşünüyor? Öz babam gibi mi?

Onun daha büyük olduğunu düşünmek istemiyorum.

Daha tecrübeli. Ona daha iyi bir dövüş vereceğimi düşündü.

Ve yapacağım.

Ben babam için

savaşmıyorum. Kendim için savaşıyorum.

Ben yükselen anka kuşuyum.

Bacaklarımı destekliyorum, kollarımı kaldırıyorum ve savaşmaya devam ediyorum. Zafere açım.

Burnu çatırdıyor.

Arkadan kanca attı ve yüzümü parçaladı. Yere düştüm ve hemen sıçradım.

Görüşüm bulanıklaştı. Bacaklar, kollar, hiçbir şey tepki vermiyor. Gözlerimi kırptırıyorum ve ağzımda kan tadı alıyorum. Acı yavaşça içimden geçerken, kendimi ileri doğru zorluyorum.

Babamı hayal ediyorum. Yüzünü. Benimle kavga edişini. Yeterince iyi değilsin. . . .

Kirli dövüşüyor.

Tate'le

dövüşüyor. Beni

kirletiyor.

Annemin elleri yorulana kadar kazımasına izin verdi. Ve ben kükreyip öyle bir savurdum ki, Tate tuvale çarptı.

Sonraki saniyeler bulanıktı.

Zaman akıp gidiyor. Geri sayım durur ve Tate hâlâ yönünü bulmaya çalışmaktadır.

Gözlerim o kadar şişmiş ki her şey bulanık, ama parlak bir şeyin bana doğru uçtuğunu görüyorum ve ayaklarımın dibine inen kuruşa odaklanıyorum.

Elimde sadece o varken Reese'e verdiğim bir kuruş. Kendimden başka hiçbir şeyim yokken.

Kuruşu elime alıyorum ve gözlerimi Reese'e çeviriyorum. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, nefes alıyorum ve nefes almak acıtıyor, yumruğumu kaldırıp kuruşu göğsüme koymak acıtıyor ve o daha çok ağladığında ve ben artık nefes alamadığımda, gözlerimdeki yanmayı görmemesi için başka tarafa bakıyorum, ring şefi bileğimi tutup kolumu kaldırırken.

"ZAFERİNİZ, BAYANLAR VE BAYANLAR! Sezon şampiyonluğunu kazanan ve stratosferin zirvesine çıkan ilk çaylak!"

Ve hayatımda ilk kez kalabalığı duyuyorum. Kalabalığı duyuyorum. Ve kalabalık avazı çıktığı kadar bağıyor:

"MAVERICK! MAVERICK! MAVERICK!"

Tate ayağa kalkıyor ve bok gibi görünüyor, ben de öyle, ellerini boynumun arkasında kenetleyip alnını alnıma dayıyor ve başımın arkasını sıkıyor, kanlı gamzeleri ortaya çıkana kadar sırtıyor. "Nasil hissediyorsun, orospu çocuğu?"

Bu senin için yeterince gerçek mi? Ha?"

Ve kalabalık, "REMY! REMY! REMY!"

Ring şefi aramızda duruyor, her birimizin kolunu kaldırıyor ve lanet olası deli Remington Tate başının üstünden bana sırtıyor.

Ringi son kez terk ederken kalabalık arkasından bağılıyor, bir efsane. Ebedi.

Ama henüz hareket edemiyorum.

Son birkaç saniyedir ringde tek başıma duruyorum, kanlı ve kırık, bir kazanan, dünya bana açılıyor.

Ama hâlâ Reese'in kuruşunu sahip olduğum en değerli şeymiş gibi avucumda tutuyorum.



Arka odada yalnızım.

Dışarıdaki kalabalığın tezahüratını duymak.

Oz beni sarıyor, adrenalinden titriyor, sessizce kokluyor. Duvara bakıyorum. İşleniyor.

Kapı çalınıyor ve Tate kapıda duruyor. Hepsi de yamalı. Şakağı, çenesi bantlanmış, benimki gibi bir sürü şişlik var.

Oz ona bakar, saygıyla sırtını sıvazlar ve "Hayatımda gördüğüm en iyi dövüş" gibi bir şeyler fısıldar ve dışarı çıkar.

"Hey." Tate benden önce bankın üzerine düştü. "Ringe ilk çıktığımda öyle bir dayak yedim ki iki kaburgam ve ruhum kırıldı. Ama ikisi de iyileşti. İş oraya gelirse, seninki de gelir."

Başımı sallarken çenemi sıkı tutuyorum. Konuşmak istiyorum ama bu adama söyleyecek sözüm yok. Bana babamdan daha fazla ilgi gösteren, babamın en büyük düşmanı. Babamın en büyük düşmanı, bana kendi babamdan daha çok inandı.

Kendi kanımdan daha çok babam. Akıl hocam. Kardeşim.

"Seni eğitmeye başladığımda," diyor gururla sırtarak, "harika olabileceğini düşünmüştüm. Harika olabileceğini biliyordum. Benden daha iyi olabileceğini biliyordum. Ve haklıydım." Çenesini kapaıya doğru salladı. "Yüzük tamamen senin. Ona sahip çık ve istifa etmediğin sürece asla devretme."

"Yapmayacağım," diye yemin ediyorum inançla, ellerim içgüdüsel olarak yumruk oluyor.

"Güzel."

Oğlunun yaptığı gibi yumruğunu havaya kaldırır. "Seninle savaşmak bir onurdur."

Nasıl ayağa kalkabileceğimi bilmiyorum. Nasıl konuşabildiğimi. İkisini de yapıyorum. Bakışlarını gurur, minnettarlık, hayranlık ve hayatımda hiç hissetmediğim kadar saygıyla karşılıyorum. Parmak eklemlerimi onunkilere bastırıyorum, tıpkı oğluna yaptığım gibi. Ve ne demek istediğimi söylerim. Her zaman ne demek istediğimi söylerim. "Bu onur bana aitti."



EPILOG

ONUN YANINDAYIM

Reese

Bu Maverick "İntikamcı" Cage için birçok finalin ilkiydi. İki yıl oldu, yüzlerce maç yaptı ve ona Ringin Kralı diyorlar. İnsanlar o çıktığında tezahürat yapıyor. Spikerler onu anons ederken neredeyse orgazm oluyorlar. "BAYANLAR VE BAYLAR! En çok

Bu yüzüğü alan korkusuz çaylak. Kral, İntikamcı, Maaaaverick Caaaaaage!"

Kimseye bakmadan ringe tırmanıyor. Sonra Mav soyunurken beni görüyor ve ben yükselen anka kuşuma bakıyorum ve o kadar gurur duyuyorum ki patlayabilirim.

Seattle'da, Tate'lerin yakınında bir ev aldı. Bir kız çocukları oldu ve ona Iris adını verdiler.

Maverick hala haftada birkaç kez Riptide ile antrenman yapıyor. Ve her gece yatmadan önce gece yarısı koşusuna çıkıyoruz.

Çünkü . . . daha bahsetmedim mi? Onunlayım.

Ringden her indiğinde Oz'un yanına gidiyorum ve o da köşesine geliyor. Oz ve bana.

Sabahları yanağım onun göğsünde uyanıyorum ve neredeyse hangi uzvumun benim hangisinin onun olduğunu bilmiyorum, onunkinin daha sert ve daha bronz olması dışında.

Sabahları Oz, günlük egzersizleri için bir ton su şişesi hazırlıyor. (Oz'un yeni bir

Kız arkadaş. Adı Natasha ve artık harika olan her şey bir Natasha). "Eğer tekrar şampiyon olacaksak" -sanki şüphe varmış gibi gözlerini deviriyor- "bir koça ihtiyacın olacak, tercihen ayık bir koça."

Maverick artık ona hep yumruk atıyor. "İşte benim adamım." Ve Oz sırtıyor, utangaç bir şekilde.

O benim ailemle tanıştı. Ben de annesiyle tanıştım.

Maverick ve ben ayrı kalmak istemiyoruz. O kararlı. Beni yanında istiyor.

Yani, onunla birlikteyim.

Artık gece oldu. Seattle şehri sessiz. Yağmurun hafif pıtırıtısı birkaç dakika önce kesildi ve o ayakkabı bağcıklarını bağlamayı bitirdiğinde ben koşmaya hazırım. Doğruldu ve bana baktı.

Görünüşü . . .

Onun gibi.

Karanlıktaki adamın aydınlığa çıkması. Anka kuşu yükseliyor.

Kalbimi tutan adam.

Aşkımla çelik bir ağırlık gibi, ama yüzüme kilitlenmiş o çelik bakışın ağırlığıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil, sanki yeryüzünde o gözleri çekip alacak hiçbir güç yokmuş gibi.

"Hazır mısın, Reese?"

Çaresiz bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. Aşk, şehvet ve bizim için umut kalbimin etrafında dönüyor. "Kıçını tekmelemeye her zaman hazırım. Biri yapmalı."

Bir adım öne çıkıyor, kaşlarını çatıyor, üzerindeki etkimden dolayı hâlâ şaşkın. "Beni mahvediyorsun, Reese."

Masum rolü yapıyorum. "Ben bir şey söylemedim."

"Bunlarla söylüyorsun." Gözlerime dokunuyor ve sonra göz kapaklarımı öpüyor. "Hey, seni hala seviyorum."

"Ve seni hala seviyorum."

Hala beni penny'de yakaladığını bilmiyor.

Şimdi beni kendine yaklaştırıyor ve boynumu öpüyor, başımı kaldırıp dudaklarımdan öpüyor ve tadı o kadar güzel ki

O kadar sert, o kadar güçlü, o kadar kuvvetli ki, dünyam intikamcımın 1,5 metrelik boyuna daralıyor.

Titreyen bir nefesle dudaklarımı ayırıyor ve çenemi, dudaklarımı tekrar öpmeye başladığında gözlerim kapanıyor. Bazen rujumu ağzına bulaştırıyor ama umurumda değil. Beni yiyip bitirmeyi seviyor ve ben de ona izin veriyorum. Vahşi, ilkel, ağzı her gece yatakta yaptığı gibi benimkini mahvediyor.

Başımı en iyi açıyla eğiyor ve bazen dudaklarımın kiraz tadında olduğunu söylüyor.

Babasının eldivenleri gitmiş. Bir oda dolusu dövüş teçhizatı var, her şey yeni, her şey onun. Hâlâ kim olduğunu bulmaya çalışıyor ama kim olmadığını da biliyor.

Hâlâ kim olduğumu bulmaya çalışıyorum ve bu her kimse, onunla birlikte olduğumu biliyorum.

Remy ile yaptığı o son maçın, Remy'nin onu gururlu bir baba gibi kucakladığı o anın bir portresi var ve yatak odamızın koridorunda duruyor.

Kendisinden daha iyi biriyle dövüşmenin nasıl bir his olduğunu asla unutmak istemediğini söylüyor.

Scorpion'un mirası olmadığını asla unutmak istemediğini söylüyor.

Ve onu takip eden diğerlerine rağmen o geceyi asla unutmayacak.

Hâlâ savaşıyor.

Ve biz hala aşığız.

Evimizden çıkarken Maverick kapüşonunu giyiyor ve ıslak kaldırımında koşmak için nemli caddeye çıkıyoruz, yol sonsuzmuş gibi geliyor, bizi sonsuza kadar bekleyen bir yer var.

Ama ikimiz de biliyoruz ki efsaneler dışında hiçbir şey sonsuz değildir. Ve bizim dışımızda.

Sevgili okurlar,

Benimle birlikte REAL serisi yolculuğuna çıktığınız için çok teœekkürler. Efsane, GERÇEK serisi kitaplarının sonuncusu ve yazmaya hangi erkeğin son dövüşü kazanacağını bilmeden başlamakta rağmen, karakterlerin bana verdiği hikayelere sadık kalarak yazdım ve bu onların sonsuza dek mutlu sonları. Melanie ve Greyson'ın evli olduğunu ve Pandora ve Mackenna'nın kızları Eve'in tüm yaz boyunca ziyaretlerinden keyif aldıklarını (bu hikayeye ilgili olmadığı için) dahil edemedim. Bildiğiniz gibi Brooke hamile ve hepimiz kız olmasını umuyoruz (Iris!). Maverick sonunda babasının gölgesinin üstesinden geldi ve Remy meşaleyi resmen devretti. Ne kadar dilersem de son dövüşün berabere bitmesi imkânsızdı. İki adam da kazanmak için dövüştü ve Remy akıl hocalığı için tüm kalbini ortaya koydu. Maverick'e karşılaşabileceği her şeyden daha iyi olmasını öğretti ve Maverick de bunu başardı. Onlarla gurur duyuyorum ve hikâyelerime ve bu karakterlere olan sevginiz için minnettarım. Yıllar boyunca bize verdiğiniz destek için teœekkür ederim.

Bu yıl yeni ve gelecek, muhteşem dizi karakterlerimi sizlerle paylaşmak için sabırsızlanıyorum ve umarım hepiniz gözlerinizi kendi kişisel hayallerinize ve hırslarınıza dikersiniz. Sizi hangi konuda heyecanlandırıyor o konuda bir efsane olun.

Sevgiler,
Katy